

GÁSPÁR FERENC

A STRUCC TERJESZKEDIK

JOHNNY FORTUNATE KALANDJAI

A magyar történelem tényein alapuló kalandregény-sorozat
eddig megjelent kötetei

A strucc vére

A strucc terjeszkedik

A strucc halála – előkészületben

Gáspár Ferenc

A STRUCC TERJESZKEDIK

COLDWELL KÖNYVEK

Budapest, 2002

© Gáspár Ferenc 2002

A KÖNYV MEGJELENÉSÉT TÁMOGATTA

A NEMZETI KULTURÁLIS ÖRÖKSÉG
MINISZTERIUMA

NEMZETI KULTURÁLIS
ALAPPROGRAM

A történelmi adatokat szakmailag lektorálta: Ősz Gábor és Bánosi György

A könyvet tervezte: Malum Stúdió

A borítóra az ecsetrajzokat készítette: Dolnik Miklós

A nyomdai előkészítő munkát a Princzip Kft. végezte

Készült a CZ-PRINT Nyomdában 2002-ben, Czank László felelős vezetésével

ISBN 963 202 037 5

Kiadja a Coldwell Pharma Bt. dr. Kósa Edit felelős vezetésével

1028 Budapest, Gazda utca 41.

kosa.coldwell@axelero.hu

Első fejezet

Háború!

Vadul kopogtak az udvarház ajtaján. Sötét volt, a holdat felhők takarták, s noha nem esett, viharos szél fújt.

– Ki a fene lehet ilyenkor? Géza úr, a birtok tulajdonosa korán feküdt le aznap. Két hétig időztek itt a vendégek, dicsérték az új házat, amit az itáliai hadjáratokon szerzett pénzből vásárolt Géza úr. Balatoni borokat ittak, énekeltek, duhajkodtak, ma reggel pedig végre elmentek. Az uraság örült, hogy kialudhatja magát. Aztán ahogy ágyba került, mégsem jött álom a szemére. Örökké csak az a néhány mondat járt az eszében, amit cimborájától, a hórihorgas Pétertől hallott, még búcsúzás előtt: „Kísértet járta ház ez, hidd el nekem! A többiek nem fognak szólni, de én a szemedbe mondom, valamikor szörnyű gyilkosságok történtek ezek között a falak között!”

És hát igaz, ami igaz, Géza úr nagyon olcsón vette a házat, gyanúsán olcsón... Szóval ezért aludt el oly nehezen, és mikor végre belezuhant volna az álom mélységes kútjába, hát máris kiugrasztotta a jó meleg ágyból a vad kopogás, amit megelőzött a kutyák ugatása...

– A fene ilyenkor... – mondta megint, miközben a kulcsot kereste, és mind ijedtebben hallotta, hogy az előzőleg oly bátran ugató ebek egyre kétségbeesettebben nyüszítenek.

– Talán visszajött egy vendég? – hallotta meg a felesége hangját, és zavarában elejtette a kulcsot.

– Ugyan, miért jönne vissza, ebben az időben? Menj inkább aludni... – és kinyitotta az ajtót. Géza úr nem volt gyáva ember, de most szinte hát-

rahőkölt a látványtól. Sára asszony szintén sikkantott egyet, amint kikukucskált a férje háta mögül. Sötét csuklyás ember állt a küszöbön, ruhája csupa vér. Kivont kardját a kezében tartja, arcán barackmag alakú forradás.

– Artus Bernát! – csapja össze a kezeit Géza úr.

– Sétálgattam. Imádok éjjel sétálgatni. Különösen ilyen viharos időben. Az Artus Bernát nevű idegen csikorgós hangon szólalt meg. Mint amikor a kréta megtörik a táblán. Az ember hátán föláll a szőr...

– És a kardod? Miért jössz hozzám kivont karddal? – Géza úr önkéntelenül hátralépett.

– A kutyáid ellen kellett. Ne aggódj, csak a lapját használtam. Beengedsz végre?

– És a vér? Csurom vér vagy!

– Hm. Kicsit bevéreztem magam. Azért is jöttem hozzád, hogy végre megmosakodhassak, és szép tiszta ruhát ölthessek. Gondoltam, megajándékozol egy rend öltözettel. Mint régi jó barátot. – A nagyra nőtt Bernát „úr” hirtelen sokat és a körülményekhez képest szelíden beszélt. Sára asszony úgy érezte, nem is annyira kellemetlen ez az ember... Csak ne lenne véres a ruhája!

– Fáradjon be kelmed! Mindjárt szólok a lánynak, melegítsen vizet a fürdéshez. Addig az urammal elborozhatnak. Ezt a csúnya, piszkos göncöt vegye le! Meg ne haragudjon – de összemocskol vele mindent! – Azt, hogy vér, nem merte kimondani.

– Te csak ne ártsd bele magad a dolgunkba! Most Géza úr hangja vált csikorgóssá. Ahogy hátrafordult a felesége felé, úgy érezte, mindjárt felrobban a dühtől.

– Talán bizony nem akarsz beengedni? Ebben a csúnya időben?

Géza úr megadóan intett. Elvesztette a játszmat, és éppen a felesége miatt. Ám ekkor az Artus Bernátnak nevezett ember maga mögé mutatott a sötétbe:

– Van még itt valaki. Valaki, akit te nagyon régen ismersz. – Géza úrnak az előbb a feje akart fölrobban, most meg, mintha valami hidegség lepné meg a gyomrát... Kicsit előrelépett, hogy jobban lásson, s a házból kiszűrődő fényben meg is pillantott egy Artushoz hasonlóan hosszú, ám

meggörnyedt embert, telis-tele kék foltokkal az arcán. Neki is véres volt a ruhája, és Géza úr, ahogy közelebb óvatoskodott, ismerős nyöszörgés ütötte meg a fülét.

– Péter! Hát veled mi történt?

– Úgy látszik, ma van a felismerések napja. Így fog bekerülni a történelembe – morogta maga elé Artus Bernát. Péter viszont nem válaszolt, csak még nagyobbakat nyögött. Egy szélroham odacsapta a házhoz, alig tudott állva maradni.

– Mit vétett a barátom? – Géza úr megpróbált a sarkára állni. Szembe nézett a hatalmas termetű Artussal – ez a méretkülönbségek miatt máris nagy nehézségeket okozott –, és csípőre tette a kezét. De az idegen egyszerűen félretolta az útból.

– Eleget játszódtunk. A barátod azt hitte, fellázadhat. Nem akart többé dolgozni nekünk. Mostanra már teljesen más szemmel nézi a világot, és meggyőződéssel állítja, hogy Tarantói Lajos nápolyi uralkodó zsoldjában állni a legjobb, ami csak emberrel megtörténhet. Egy ilyen féregnek, mint ő, különösen nagy megtiszteltetés, ha együttműködhet az „igazi” Anjoukkal. – Artus Bernard ezenközben berángatta Péter urat a házba, majd belökte maga mögött az ajtót.

– Ugye, hogy neked a legjobb, te gazember!

Péter úr csak bólintott, hogy bizony, neki a legjobb. Hogy mi olyan jó – tudjuk, Tarantói Lajos szolgálatában állni –, az sokáig nem derült ki, Géza úr ellenben megdöbbenve látta, hogy barátjának a bal füle tőből le van vágva, helyén véres csonk meredezik. El is felejtette megkérdezni, hogy Nagy Lajos, a magyar király miért nem igazi Anjou. Inkább segített Péternek, széket dugott a feneké alá, sürgött-forgott, úgy tett, mintha a két embert rablók támadták volna meg. Mintha nem is a gazember Artus Bernát nyomorította volna meg a barátját.

Közben Sára és a lány vizet és bort hoztak, a vendégek ittak a borból, a vízzel megmosakodtak, átöltöztek, a tűz a kályhában már vidáman pattogott, Péter úr – akivel Géza úr végigharcolta a nápolyi hadjáratokat – mindjárt vidámabban nézte a világot, csirkefogó ismerősünkről nem is beszélve. Géza úr pedig vette magának a fáradságot, hogy rákérdezzen, mit keres itt Artus Bernát, ily messze a hazai földtől.

HÁBORÚ!

– Több okból vagyok itt. Az első, hogy megtudjam, hűségesek vagytok-e még. Én úgy látom, hogy nem. – S ennél a mondatnál a szemével Péterre villantott.

– Vagy tévedek?

– Té... tévedsz. – Péter úr, aki az előbb a bortól már szinte elfelejtette a sebét – időközben az asszonyok bekötözték, s a fehér turbánnal a fején úgy ücsörgött ott, akár egy keleti maharadzsa –, egészen halk, ijedt hangon válaszolt.

– Mondd utánam nyavalyás: örökké hűséges leszek Tarantói Lajoshoz és feleségéhez, a nápolyi királynőhöz, Róbert király lányához, Johannához! – és rácsapott a kardjára.

– No de uraim – próbálkozott Géza úr. – Hiszen már olyan jól beszélgettünk.

– Ez azért túlzás – vigyorgott a gaz Bernát, és Péter úr hörögve és morogva, de skandálni kezdte a „hűségesküt”: – ...leszek Tarantói Lajoshoz...

– Hangosabban! – kiabált Bernát úr.

– ...és feleségéhez, a nápolyi Johannához! – Péter úr már-már ordított.

– Királynőhöz, te féreg. – Artus Bernát a padlóra köpött. Géza úr tegnap még kirúgta volna a köpködős vendéget, azonban mára nagyot fordult a világ!

– Első pont kipipálva. Második pont: hogy figyeljete. Mikor akar Lajos király újra támadni Nápoly ellen? Mikor fog újra támadni Velence ellen?

– Béke van. Hétéves! – kotyogott közbe Géza úr.

– Csak fegyverszünet. Én mondom neked, hogy nem lesz hét teljes évig béke. Emlékezz a szavamra! – Géza úr megvonta a vállát.

– Most Litvániában csatázik a király. Lubart és Kestut ellen. Nem hiszem, hogy érdekli még a ti... – majdnem azt mondta nyavalyás, aztán nyelt egyet, és elharapta a jelzőt – ... a ti Nápolyotok.

– Nem értetek a nagypolitikához, de ez nem baj. Ti csak legyetek mindig hűségesek, s a jutalom nem marad el... – Artus Bernát halkabbra fogta a hangját. Sőt szinte suttogott.

– Az európai hegemoniáról van szó, bolondok! Arról, hogy ki fogja irányítani a világot! A francia király? A császár? Vagy a ti Lajosotok?

– És nem mindegy, ki irányítja? – nyögött közbe Péter úr. Fő, hogy bor legyen az asztalon, meg tető a fejünk fölött. – Artus Bernard erre már nem is válaszolt. Csak megvetően nézett, majd megcsóválta a fejét.

– Jó. A harmadik ok, amiért idejöttem, talán a legfontosabb. De előbb zavard ki innen a nőszemélyeket.

Géza úr intett a kezével. Sára asszony nem szívesen ment ki, pont ilyenkor... Kezdett érdekes lenni a beszélgetés.

– Szóval azért jöttem – Artus Bernát megköszöri a torkát –, hajljatok közelebb! Azért jöttem, hogy elfogjam azt a fiatal pernahajdert!

– Kicsodát? – kérdezte egyszerre a két magyar.

– Azt, aki eltalált a homlokomon. Aki egyszer már a kezem között volt, és mégis megmenekült. Aki mindig csak borsot tör az orrunk alá! – Artus Bernard egészen fölfújta magát a méregtől. A szemei kikerekedtek, s bár eddig jobbára csak sugdolózott, most mégis egész hangosan robbantak ki a szájából a szavak: – azt a Szerencsés Jánost!

– Király uram! Követek érkeztek Genovából!

– Nem érünk rá. A király fáradt és pihenni akar.

– Csak bocsásd be őket. Pihenni ráérünk a sírban.

Nagy Lajos bosszús képet vágott. Ezek az Erzsébetek! Hogy minden Erzsébet ennyire erőszakos?! Vagy ez csak véletlen, a nevek játéka?

– Egyelőre még én vagyok a király.

– Gondoltam, fáradt vagy a tegnapi vadászat után. Erzsébet durcásan megvonta a vállát és menni készült.

– Szeretném, ha maradnál. Nem jönnek el ilyen messzire ok nélkül a genovaiak.

– Ugyan már! Biztosan ők is vadászni akarnak! Vagy halászni! Hal-lották, hogy sok a pisztráng a Szilvás patakban – mosolygott most már Erzsébet.

– A legszebb halacskát úgysem tudják kifogni – udvarolt feleségének a király. Hosszú házasság volt mögöttük, de ha a királynőt mosolyogni látta, mindig elfelejtette a sérelmeket. Hogy ez az Erzsébet is mindenbe beleszól! Akárcsak asszonyanyám. Nem bírja megállni... De mit akarhatnak a genovaiak?

HÁBORÚ!

– Fogadjunk, hogy Velence dolgában jönnek – mondta hangosan, majd intett, hogy küldjenek a nádorért, meg szóljanak az ifjú Lackfinak, hogy nyergeltessen le, ma nem lesz vadászat, legfölbbe délután.

– Velence dolgában jöttünk, magyarok királya.

– Na ugye, megmondtam – kacsintott Lajos a feleségére.

– S vajon mi rosszat cselekedtek már megint ezek a gaz velenceiek? Megfúrták volna a genuai gályákat? – kedélyeskedett a király.

– Majdnem. – A követek követe, a nyolctagú küldöttség szóvivője ősz genovai, de életerős, tette kész ember. Szeme csillogásán látszik, helyén van az esze, tudja, hogy mit akar. Most belesápad a gondolatba, ahogy felidézi, mit követtek el velük ezek a nyavalyás lagúnalakók...

– Rosszabb uram, sokkal rosszabb! Lepaktáltak a bizánci császárral, megszerezték Tenedosz szigetét, s ellenőrzik a Dardanellákat! Hogy fognak a gyors genovai hajók ezután kiröppenni a Fekete-tengerre, ha a gaz velenceiek megadóztatják, vagy uram bocsá' feltartóztatják őket?!

– Itt vagyok, királyom! – Garai Miklós, a nádor csörtetett be nagy dérral, dúrral. Egyszerűen nem bír halkán közlekedni, akkora ember. Ráadásul olyan hosszú kardot visel az övén, hogy bármilyen magasra is nőtt Miklós uram, a gyiloklesője mindig beleütközik valamibe... Ám a királynak mindig mosolyogni kell, ha meglátja őt. Egy régen elhunyt kedves ismerősére emlékezteti, egy medveszerű vitézre, aki sok nehéz csatában harcolt mellette annak idején...

– Hajjaj, ezek a Miklósok. Náluk csak az Erzsébetek jobbak – súgja oda a királynőnek, aki viszont föl húzza az orrát erre a közlésre. Mindig csak viccel! Egy király legyen komoly! Isten kegyelméből uralkodik, vagy nem? Az pedig komoly dolog! Nálunk Boszniában, nem túrnék az ilyesmit!

– Komoly ügyben hívattalak – fordul Lajos a nádorához. Genovából érkeztek az urak, hogy a tengeri köztársaságra panaszkodjanak.

– Nem panaszkodni jöttünk! – egyenesedik föl a genovai öregúr. Mi már eldöntöttük: megtámadjuk Velencét!

– És ezért utaztatok ennyit? Hogy ezt nekem most bejelentsétek?
– Az idős genuai meghajolt.

– Mindnyájunknak repes a szíve, ha látjuk, mily jókedvében van ma a király! A hatalmas uralkodó, kitől egyformán retteg a pogány litván, s a Balkán összes fejedelme, a török szultánról nem beszélve.

– Ne hízelegj öreg, mert mindjárt elhagy az áldott jókedvem! Térj a lényegre! Miért utaztatok ezer meg ezer mérföldet ideig? Azért biztosan nem, hogy megcsodáljátok Diósgyőr várát!

– Valóban nem, fenséges úr. Szövetséget kérünk. Hadakat Velence ellen.

– S én vajon mit nyerek rajta?

– Velence feletti teljes uralmat.

– Feltéve, ha győzünk.

– Győznünk kell.

– Miből gondolod?

– Velünk van Carrarai Ferenc, Padova ura, aztán az aquileai pátriárka és az osztrák hercegek. Ők kapják meg majd Velence szárazföldi birtokait.

– Világos. Tiétek a tengerek.

– Uram, ha Horváti Jánosnak intesz, rögtön elindul. Alig várja már, hogy leszámoljon Velencével. – Gara nádor eddig csöndben hallgatott, de most úgy érezte, muszáj megszólalnia...

Lajos király sokatmondóan biccentett felé a fejével. Különös gondolatok szaladtak át rajta, ám hangosan csak ennyit mondott:

– Valóban legjobban a Horváti családot zaklatja a velencei kérdés. Természetesen mi utánunk. Hiszen annak egész Magyarország kárát látja, ha megtámadják a dalmát kereskedőket, elzavarják őket a városok határán, vagy éppen pénzt követelnek tőlük.

A genovaiak feszülten figyeltek.

– Ha megnyeritek Veronát... – Lajos most lassan és jelentőségteljesen beszélt – a veronai Della Scalákat... no meg Visconti Barnabást és vele együtt vejét, a ciprusi királyt – nos akkor... akkor Magyarország készen áll a küzdelemre!

– Uram, a Della Scalákkal menni fog... de Barnabás meg II. Péter... nem valószínű. Ciprusnak hagyományosan jó kapcsolatai vannak Velencével.

– Ha nem, hát nem! Néhány nyavalyás dalmata miatt nem indítok háborút! A király fáradtan dőlt hátra a trónon. A követeknek meg tátva maradt a szájuk a csodálkozástól.

HÁBORÚ!

– Ha meggondoltátok magatokat Ciprust meg Barnabást illetően, akkor gyertek vissza újra! Különböztetést sem bánom, ha addig itt vendégeskedtek Diósgyőrött – tette hozzá a király, mert egy kicsit megsajnálta a genuaiakat. Különösen az öreget, aki az előbb beszélt.

– Holnap vadászni megyünk – mondta még – , ha kedvetek van, jöhettek ti is. És visszavonult.

– Miért nem akarsz harcolni Velence ellen? Magára hagynád a kikötőket? És a Horvátiakat?

– Csak púp a hátamon az egész Adriai-tenger Velencével meg a nyavalyás kikötőkkel együtt! Mi sohasem leszünk tengeri nép!

– Így biztosan nem. Elég nekünk a Balkán meg a hideg lengyel urak!? Hiszen keletinek néz minket mindenki, aki a Lajtán túlról jön! Legalább megfeleljünk a rólunk alkotott képnek!

– Ne zsörtölődj, feleség! Én azt szeretem, ha mosolyogsz!

– Hogyan mosolyogjak, ha a férjem ötvenéves korára otthonülő lett! Pamogó öregember! Én egy lovagkirályhoz mentem férjhez, egy fess és tehetséges emberhez, nem egy vén ügyefogyotthoz, aki nem meri megtámadni ezt a... Ezt a Velencét! Tudod, kinek adtam a kezem annak idején? Egy Nagy Lajosnak adtam! Egy embernek, aki mindenkit legyőzött! Aki azt mondta, hogy a gyávaság a legnagyobb bűn!

– És ha tényleg megöregedtem? Ha tényleg elegendem van az összevissza hadakozásból? Ha már csak Krisztus békéjére vágyom? – Kettesben ültek a királyi lakosztályban, egymással félig szembefordulva, a hitvesi ágyon. Pontosabban csak a király ült, Erzsébet állt, kissé előredőlve, kezei ökölbe szorítva. És most nagyon meglepetten nézett.

– Először is: ötvenkét esztendő vagyok. Apám ilyentájt távozott el közülünk, de a nagy királyok közül sem sokat tudok, aki több esztendőt számolt volna nála...

– Szent István. IV. Béla.

– Csak éppen nem ennyi sebhellyel. Béla király például kifejezetten utált hadakozni.

– Megtehetette – tette csípőre a kezét a királyné. – Volt egy rendkívül tehetséges hadvezér fia, V. István.

- Valóban, neki volt fia. – S a király megnyomta ezt a voltot.
- Most ne kezd azt, hogy miért nem szültem fiút! – Erzsébet szeme haragosat lobbant.
- Szóltam én? – rándította meg a vállát morcosan a férje.
- Elmondhatnád végre, mit akarsz Velencével! – Erzsébet igyekezett elterelni a szót az utódlás kínos kérdéséről. Hiszen szült ő hármat is, de csak lányt...
- Nem volt elég a fiaskó öt évvel ezelőtt? – Lajos kezdte elveszíteni a türelmét.
- Tudod jól, hogy akkor nem jöttek a genuaiak. Csak Carrarára számíthattunk, meg az osztrák hercegekre. Most sokkal szélesebb a szövetség.
- Szélesebb lehetne, ha belevágnék.
- Hát vágj bele! Lehet, hogy most vágsz utoljára!
- S ha nem sikerül? – Erzsébet szemei megvillantak, ajka körül pici, győzelmes mosoly ébredt.
- Azon ráérsz tipródni – mondta.
- És aztán?
- És aztán nem csak Velencéről van szó, hanem – többek között – Nápolyról. VI. Orbán pápa ki nem állhatja Johannát!
- Szóval?
- Szóval megint csak úgy állunk, mint harminc évvel ezelőtt: miénk lesz Nápoly és az európai hegemonia, vagy valaki másé? Bárcsak belelát-nék a jövőbe!
- Ismertem egyszer egy embert, aki meg tudta mondani, mit hoz a jövő...
- Azt senki sem tudhatja!
- De igen. Volt valaki, akit te nem ismerhettél.
- Láta a jövőt?! – Kotromanics Erzsébet szeme elkerekedett. Sok éve volt már királyné, s bár a mai napig nem bírta megszokni férje „hirtelen” döntéseit, annyit tudott: nem beszél a levegőbe. Így aztán a jövőbelátásról szóló mondatok eléggé elképesztették.
- Hogyan lehet látni a jövőt?
- Úgy, hogy valaki onnan érkezik – mondta Lajos király, Halics és Lodoméria ura, Horvát- és Magyarország királya.

HÁBORÚ!

– De hát a jövő... A jövő nem létezik! – Erzsébet szinte sikoltotta az utolsó szavakat.

– Nekünk nem. De aki onnan jön... Annak mi vagyunk a múlt. S az ő hazája a jelen. A mi jövőnk.

– Biztos benne a király, hogy nem betegedett meg? Nem feküdte meg a gyomrát a vadpecsenye? Lajos! Te nem szoktál így beszélni! – A királyné megragadta férje kezét. Egészen kétségbe volt esve. Hát hogyne! Most, hogy végre sikerült rábeszélni őt a hadjáratra Velence ellen, pont most megy el az esze?! Meglányult aggyal nem lehet háborúba indulni!

– Nem szoktam, mert egészen elfeledkeztem arról a fiúról. De lehet, hogy tényleg hadba kell szállnunk Nápoly ellen. Johanna ellen. Ezért juttott az eszembe...

– Talán még a nevére is emlékszel?

– Hogyne. Könnyen megjegyezhető és főleg szép neve volt. Szerencsés Jánosnak hívták.

Második fejezet

Szerencsés János visszatér

Johnny egy kicsit már unta a sötét folyosókat. Egy kanyar balra, kiszögélés jobbra... Hosszú, végeláthatatlan egyenes... Néha egy-egy kiöblösödött terem, de sehol semmi. Még az is izgibb lenne, ha csontvázak mórrikálnák magukat, véres szájú koponyák vigyorognának, gondolta némileg nagyképműen. De ez az állandó szürkesség! Nagypapa meg csak megy előre, kimérten, és egyre nagyobb léptekkel. Mintha a fiatalkori ereje tért volna vissza...

– Soká megyünk még? – „Még, még, mék, mék” – Johnny hangja megtapadt a kiszögélésekben, kicsit keringett az öblös sziklabarlangokban, majd tízszeres, százszoros hangerővel verődött vissza.

– Nem kellene ennyire kiabálni... Nagypapa olyan hirtelen torpant meg, hogy Johnny hátulról majdnem nekiütközött. Zöldre festett vasajtó előtt álltak, melyen girbegurba betűkkel felirat éktelenkedett: A Beszélő Lovag kamrája. Tilos az átjárás! Ne zavarj!

Mindez éktelen nagy nyomtatott betűkkel. Alatta apróval pedig ez: „Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel!”

– Nagypapa, miért firkáltad tele ezt az ajtót? És miért Dante-idézettel? Most tanultuk az iskolában, ez van a pokol kapujára írva! – és rámutatott az idézőjeles felíratra. Nagypapa nem válaszolt. Gondterhelt képpel az ajtóhoz lépett, és hirtelen mozdulattal ráhelyezte a tenyerét. A kilincs és kulcslyuk nélküli ajtó hirtelen feltárult, Johnny halk, túlvilági zenét hallott. Újabb folyosó tárult a szeme elé, fáklyákkal kivilágítva.

– Nagypapa, miért nem szólalsz már meg?! Johnny megállt, és megfogta nagyapja karját.

– Te kíváncsiskodtál örökké, hogy honnan jöttünk, meg honnan tudok én ennyit! Vagy talán én firtattam mindig, hogy a vajdától származunk? Nagypapa végre szembefordult.

– Azért jöttünk ide? Ebbe a koszos labirintusba?!

– Ha tudni akarod, ez a koszos labirintus elvezet bennünket a diósgyőri várhoz... Lajos király várához!

Johnny megdöbbsent. Nem elég, hogy korán reggel kirángatják az ágyból, hogy becipelik az iskolába (!) – ráadásul vasárnap! –, hogy kilométereket kell gyalogolnia, ismeretlen, sötét folyosókon, szóval, hogy mindezek után még nagypapa be akarja neki mesélni, hogy így lehet legkönnyebben eljutni a diósgyőri várhoz, Nagy Lajos király udvarába! Köztudomású, hogy az ember csak úgy elgrasszál itt a sulis alatt, és mindjárt átugrik hatszázötven évet (visszafelé!), és sok ezer kilométert (kelet felé). És még hozzá ez az idézet! A pokol kapujának a felirata! Igen ám, csak hogy Johnny nagyapája már szolgált néhány meglepetéssel az elmúlt hetekben! Először is ajándékozott egy csodatévő gyűrűt kedvenc és egyetlen unokájának, hogy megvédje őt Szásától és Maciektől, akik Johnny osztálytársai, és kedvenc időtöltésük a náluk gyengébbek elagyabugyálása. Tehát a gyűrű kifejezetten védelmi célokra szolgált... ám ez a furcsa tárgy – pecsétjén egy strucc látható szerencsepatkóval a csőrében – nem egészen úgy működött, ahogyan ezt Johnny egy rendes varázsgyűrűtől elvárta volna. Tudniillik akárhányszor megcsavarta az ujján, gazdája mindannyiszor valami különös csoda folytán egyenesen Nagy Lajos udvarába toppant. A magyar király éppen hadat viselt a rokonai ellen Itáliában, és így Johnny végigkövethette a csatákat, sőt: még segített is az uralkodónak.

A brooklyni suliban, ahol hősnünk a padot koptatta, eleinte nem sokan tudtak a rejtélyes utazásokról. Mindenki azt hitte, Johnny a nagyapától kapott könyvből szerzi azt a tudást, ami igencsak szokatlan egy amerikai kisfiútól. Még akkor is, ha magyar a nagyapája. Hamarosan azonban egyre többen kezdték sejteni az igazságot ebben a „zűrös történetben”. Zeus, a furcsa jellemű történelemtanár például személyesen tanúja lehe-

tett Johnny egyik „utazásának”. Igaz, ő az egészből annyit látott, hogy tanítványa elájul, így hallucinációnak, Johnny túlpörgetett fantáziája termékének gondolhatta a kalandokat Nagy Lajos udvarában. Hogy az egészből mi volt az igazság és mi nem, az maradjon a mi titkunk – és persze Johnnyé...

Most azonban a történet „élesbe” fordult, hiszen nagypapa világosan értésére adta, hogy ezen az úton bárki elindulhat oda, ahová az ember a legmerészebb álmaiban sem szokott elutazni...

Például most is, ahogy ácsorogtak, egyszer csak páncélzörgést véltek hallani a korábbi furcsa zene helyett, és máris két fickó tűnt fel a kanyarban, egy hosszú, meg egy tömzsi, és bár először úgy tűnt, mindketten erre tartanak, megtorpantak, és kétségbeesett kiabálásuk fülsiketítő módon verődött vissza a szűkre méretezett folyosó falairól.

– Boszorkány! Boszorkányok! – Ezt kiabálták, majd megfordultak, és szaladtak, ahogyan csak a lábuk bírta.

– Boszorkány? Hol vannak a boszorkányok? – Johnny ijedten pillantott maga köré.

– Mi vagyunk a boszorkányok – világosította fel nagypapa.

– Gondolj csak bele, milyen ruhákat viselsz, és hogyan öltözködnek ők?

– Aha. – Johnny hunyorgott, mint amikor erősen gondolkozik. Ezt a szokást nemrégén vette föl, és nem is mindenkinek tetszett a családjában. Bessy néni például...

– És akkor mi a teendő? – szakította félbe Bessy néniről való elmélkedésemet a főszereplő.

– Átöltözünk – válaszolta nagypapa. És rámutatott a falon egy kis vasajtóra. Az ajtócskán lilimos címer díszelgett és egy bánatos strucc, csőrében szerencsepatkóval. Ez utóbbi az Anjou uralkodók magyarországi ágának jelképe. A strucc ugyanis mohó állat: mindent felfal, ami a szeme elé kerül.

Nagypapa elfordította a kallantyút, az ajtócska feltárta titkát. Ruhák voltak odabent szépen összehajtva. Zöld posztóköpeny, alsónemű, láb-
szárvédő vasból, könnyű páncéling, és még egy rövid tőr is. A tőr markolatába picike sárkány lett bekarcolva, szétterülő szárnyakkal, de ezt Johnny egyelőre nem vette észre. Inkább az erősödő lábdobogásra figyelt, és kapkodva magára öltötte a szokatlan holmikat, amik először istentele-

nül szúrtak, és szűkek is voltak kellemetlenül. A saját trikóját meg nadrágját pedig gyorsan begyömöszölte az ajtó mögötti kis részbe. Nagypapa közben ugyanígy tett, s az átöltözésük alatti időt most felhasználom arra, hogy végre mesélhessek Bessy néniről. Szóval Bessy néni...

– Fogjátok el a kémeket! Áruhás velencei kémek! Az előbb még nem ebben a ruhában voltak! Varázslók! Kötözzétek meg!

– Csak semmi ellenállás – súgta nagypapa Johnnynak, mivel a fiú már a tőrét markolászta.

– Többen vannak, az erőszaknak semmi értelme. A király meg amúgy is jó ismerősöd, nemde?

Johnny azért nem volt ennyire vidám. Nagyon jól emlékezett még arra, hogy a király elé nem olyan könnyen kerül az ember – hacsak nem a gyűrűjét csavargatja –, és élesen élt még benne a szörnyű történet, mikor alig-alig kerülte el a máglyahalált... A gyűrűt meg visszaadta a nagypapának...

– Nyavalyás velencei kémek! De téged mintha láttalak volna valahol! A köpcös emberke gyanakodva méregette Johnnyt, körbejárkálta, és oly közelről firtatta személyét, hogy hősünk orrát megcsapta a másik bűzös, fokhagymás lehelete...

– Még fintorogsz is akasztófáralaló?! Majd meglátjuk, hogy fintorogsz egy hónap múlva! Börtönbe velük!

Johnnyt és nagypapát mint a pelyhet kapták föl a marcona harcosok (időnként leejtették, taszigálták, lökdösték), végighurcolászták őket a hosszú folyosókon, aztán beértek egy lovagterembe, ahol mindenféle páncélok, meg állatbőrök díszelegtek a falakon, s onnan düledező lépcsőkön szaladtak sokat lefelé. A végcél egy dohos, sötét cella volt. Johnnynak már akadt némi tapasztalata az ehhez hasonló szíves fogadtatásokból a középkor alkonyán, de nagypapa egészen kétségbeesett.

– Mi lesz most, mi lesz? – És arcát a tenyerébe temette. Ha ezt a nagyanyád tudná!

De Johnny nem felelt. Mielőtt ledobták ide, levágták a kezéről a kötelet, és így most szabadon mozoghatott. S akármilyen sötét volt, látta, vagy inkább a kezével érezte, hogy a cella egy helyütt kiszélesedett, s mintha a falak is simábbá váltak volna... Közben pedig azon morfondírozott, hogy

nagypapa megint eltitkol előtte valamit... Hiszen ő mutatta meg az ajtót, s a ruhákat is ő, vagyis Johnny nagypapája dugta a kisajtó mögé... Most meg összeroskadt és sírdogál... Hirtelen égő zsírszagot érzett, s fényt látott az egyik kiszögellés mögül. Legnagyobb meglepetésére emberi alakot látott maga előtt. Az ember sötét ruhát viselt és mélyen az arcába húzott csuklyát, maga rakta tűz mellett guggolt, s valami éktelenül bűdöset sütögetett, amiből csak úgy fröcsögött a zsír a tűzbe. Amitől persze rettentően kormolt. Az alak kis dalocskát dúdolgatott és testét a dallamra finoman hintáztatta... Johnnynak marta a szemét a füst, ám borzasztóan kíváncsi volt, és egyre bátrabban kukucskált a fal kiszögellése mögül, ahol úgy vélte, őt senki nem láthatja...

– Gyere csak közelebb, barátocskám – hallott egy rekedtes, ismerős hangot, s ugyanakkor a sötét csuklyás fölpillantott a tűz mellől.

– Gyere, és egyél. Mást itt úgysem kapsz, mint ilyen... Ilyen különleges pecsenyét!

– Miért... Miért különleges? – csúszott ki Johnny ajkán a kérdés, bár legszívesebben meg sem szólalt volna. Átkozta is magát...!

– Hát – mosolyodott el a másik, de nagyon gonoszul – hát csak azért, mert ilyen még a királyok sem esznek! Undorodnak tőle. Nem is értem – morfondírozott kedélyesen. – Pedig roppant ősi dolog ez. Már mint az emberevés!

Johnny úgy érezte, megfordul vele a világ. De legalábbis a gyomra... Csak nézte a vigyorgó embert, egyre sápadtabban és egyre émelygősebben nézte, a vér kifutott a lábából, de mielőtt elzuhant volna, még meglátta azt a barackmag alakú sebhelyet az idegen arcán, amitől aztán végképp tudta, hogy itt aztán semmi, de semmi jóra nem számíthat...

Ezalatt hosszan csöngettek Johnnyék lakásának ajtaján. Szombat délelőtt volt, Bessy néni, Johnny nagymamája éppen a konyhában tüsténkedett, Lizzy néni, Johnny másik nagymamája, Johnny édesanyjával együtt éppen a szombati nagybevásárlást intézte. Johnny papája szokás szerint Európában utazgatott, no nem szórakozásból, hanem mint az egyik legnagyobb gyógyszergyár nagykövete... így aztán Bessy néni az átlagnál is mérgeesebb volt, hogy megzavarják alkotás közben, hiszen a currys töltött

csirkét áfonyával másként nem lehet nevezni, mintsem a Bessy néni féle konyhaművészetek egyik csúcsát, ám mindjárt hozzá kell tennünk, hogy ez a nyamvadt tyúk csak egy csúcs (és nem a legnagyobb!) volt a néni sütés-főzés tudományának rengetegében.

Bessy néni tehát mérges volt, de a csöngetés csak nem akart abbamaradni – egy darabig, valljuk be őszintén, ebben reménykedett –, sóhajtott hát egy nagyot, megigazította a kontyát, ám máris érezte, hogy előbbi mérges hangulata lassan szelídre vált, így aztán határozott mozdulattal lecsapta a fakanalat, minek következtében a nemes konyhai eszközből egy szilánk azon nyomban letörött.

Kedvenc harci szerszámának megrongálódása megintcsak kellő magasságba csavarta a mérgét.

– Ki az! – Bessy néni nem kérdezett, inkább rivallt az előtte álló két fiúra, miután feltépte az ajtót.

– Az unokáját keressük – válaszolta flegmán Szása, az iskola réme, Johnny esküdt ellensége. Johnny ómiatta kapta a gyűrűjét, mert Szása és barátja, Maciek korábban gyakran elverték őt... Az utóbbi időben azonban Johnnyt már nem lehetett csak úgy lazán elkalapálni, mivel megnyerte az első iskolai lovagi tornát, s rendkívül népszerű gyerek lett belőle. Szásáék mostanáig nem is vették a bátorságot, hogy becsöngessenek hozzá...

– Nincs itthon az unokája? – ismételte meg Szása, akit valójában Alexandernek hívtak, s szülei a távoli Oroszországból érkeztek ide az államokba. Bessy néni csak állt csípőre tett kézzel, felvonta a szemöldökét és a pimasz stílus miatt remegni kezdett a kontya. A vihar kitörőfélben volt, kár, hogy Szásáék mindezt nem érzékelték időben. Sőt! Szása értetlenkedő mozdulattal barátjára nézett, majd visszafordult a néni felé, és ezt a könnyelmű kérdést intézte hozzá:

- A néni süket? – Bessy néni ekkor robbant, akár a nyári zivatar:
- Takarodjatok innen bűdös kölkei! – Azért egy hibát elkövetett.
- Ha akarjátok tudni, az iskolába ment a nagyapjával! – És nagy dérral-dúrral bevágta az ajtót, s visszatért a currys csirkéjéhez, áfonyával.

Szása Maciekre kacsintott, s meg kell vallanunk – nem a csirke miatt. Valami egészen más járt az eszében.

Harmadik fejezet

Az ördög maga!

Egymást fogjátok megenni! A sötét csuklyás kedélyesen vigyorog, szemmel láthatólag pompásan érzi magát.

– Nehogy elhidd, kisfiam! – Nagypapa megrántja Johnny karját. – Disznót sütöget a gazember.

– Disznót bizony! Olyasfélét, mint te vagy! A csuklyás szeme ijesztőt villan, de továbbra is megmarad a feltehetőleg kényelmesnek talált guggoló helyzetben. Sőt, egy zsákból kenyeret vesz elő, a húst – valóban disznó, még hozzá a legfinomabb tarja – lehúzza a nyársról és a kenyérré fekteti, hagymát szel hozzá és falatozni kezd.

– Hm – mondja és csámcsog. – A közepe nem sült át rendesen.

– Ezt roston kell sütni – világosítja fel Johnny, aki eddig csak szótlánul figyelt. – Vékony szeleteket vágni, akkor egyenletesen sül – és nyel egy nagyot.

– Látom, szakértő vagy – bólogat a másik és mosolyog. Hamarosan próbára teheted a tudományodat. Ilyen rágós falatot – mutat a nagypapa felé – nehéz ám megemészteni!

– Na de most már elég! Az ízléstelenségnek is van határa! – nagypapa közelebb lépett a csuklyáshoz.

– Jól van, jól – nyugtatja a másik, és harap egyet a pecsenyéből, miközben kinyújtott tenyere mozdulatával nagypapát igyekszik jobb belátásra bírni.

– Van egy mód, amivel megmenekülhettek a szörnyű kínhaláltól.

- Biztos azt kívánja, hogy dolgozzunk neki – jegyzi meg Johnny.
- Nem buta gyerek ez! Húst is tud sütni, meg néha gondolkodik is. Elég messze esett a fájától.
- Nem én vagyok a fája, kár erőlködnöd.
- Jut eszembe, hogyan kerültetek ti ide, Novigrad várába? Egyáltalán, te mindig ott teremsz, ahol én vagyok? – bökött Johnny felé a csuklyás.
- Akkor mi nem Diósgyőrben vagyunk? – csodálkozott a fiú.
- Mintha nem tudnád – morgott a másik. – Elég nehéz összetéveszteni az Adriai-tenger partját a Bükk erdőségeivel! Na, mindegy. Majd ezt is elmeséled egyszer. Térjünk inkább a tárgyra. – A csuklyás lenyeli az utolsó falatot, a maradékot szépen rongyba csomagolja és becsúsztatja a tarisznyájába.
- Azt tudod, hogy személyes okom is lenne rá, hogy ne éld túl a velem való találkozást... Hiszen elég volt nekem egy sebhely. Erre a másodikra már nem volt szükségem! – És hirtelen mozdulattal hátratulja a kalapját, láthatóvá téve az alma nagyságú horpadást a homloka közepén.
- Nagyobbat kellett volna dobnom – mondja Johnny rezignáltan. Ha még egyszer lehetőségem lesz rá, nem csak a bőröd sebzem meg.
- Fölvilágosítanátok, hogy miről van szó? – Nagypapa eddig csak tekintgetett unokájáról a sötét csuklyásra és vizont. És hüledezett, mert egy szót sem értett az egészből.
- Egy szót sem értek az egészből – mondja.
- Hozzávágtam egy követ az úrhoz – feleli Johnny, gúnyosan megnyomva az úr szót.
- Most mégis az életet ajánlom nektek. Nem a személyes bosszú vezérel, hanem a könyörület...
- Artus Bernát és a könyörület – Johnny felnevet. – Ennél jobb viccet életemben nem hallottam.
- Pedig ez így van – mondja a csuklyás és meghajol. (Már amennyire guggolás közben meg lehet hajolni...)
- Te vagy Artus Bernát? – csodálkozik a nagypapa.
- Fatális tévedés. Subich Mladen a becsületes nevem.
- Ma Subich, holnap Artus, holnapután valami egészen más.

– Aha – mondja a nagypapa és megvakarja a feje búbját. – Kezdem érteni. Most már igazán kinyöghetné az úr, hogy mit kíván tőlünk.

– Mi sem egyszerűbb! Dolgozzatok nekem, és életben maradtok! Sőt, még fizetek is érte!

– Szó sem lehet róla! – vágta rá nagypapa. A Fortunatékat nem lehet megszarolni!

– Inkább a halál?

– Mennyit fizetsz? – Johnny megint úgy hunyorgott, mint amikor beléptek azon az átkozott ajtón... Nagypapa viszont az egyik ámulatból a másikba esett.

– Johnny?! Nem ismerek rád! Hajlandó lennél?

– Miért ne? Ha egyszer ez az életben maradás ára?

– De Johnny! Te magad mondtad, hogy ez az ember itt...

– Mit mondott rólam a fiatalúr?

– Hogy ez az ember itt... – Johnny komoly képpel bólogatott, mintha ő lenne az öregember, nem pedig a nagypapa. Szembefordult vele, és lassan, tagoltan mondta ki a szavakat:

– Ez az ember... maga az ördög!

– A tanár úr nincs itt!

– Pedig ő mondta, hogy most jöjjünk! Ilyenkor korrepetál a legszívesebben. Így mondta.

– Nem létezik.

– Pedig igaz.

– Akkor sem mehettek be!

– Legalább a füzetünket hadd tegyük az asztalára!

– Hagyjátok itt nálam, majd én átadom neki.

– Ő kérte, hogy mindenféleképpen az asztalára tegyük.

– Ez nekem sántít. Ha ilyenkor szeret tanítani, akkor miért kérte, hogy hagyjátok itt a füzeteket a távollétében? Már mondtam, hogy nincs bent!

– Azt is mondta, hogy bár ilyenkor korrepetál, lehet, hogy váratlanul el kell utaznia.

– Hm. Ebben lehet valami. Na, nem bánom. De csak öt perc! Rendben? Leteszitek a füzetet, és sipirc kifelé!

Maciek és Szása lelkesen bólogat. A Bruce Willisre emlékeztető portás ugyan kemény dió, de sikerült feltörni a héját. Most már csak arra kell rájönni, vajon mit keres a suliban szombat délelőtt ez a rohadék Johnny, meg a nagypapája.

- Már régen nem vertük meg.
- Régen bizony.
- Pedig nagyon ráférne.
- A számból vetted ki a szót...
- És a nagypapája?
- Nyámmogós öregember!
- Mégiscsak egy felnőtt!
- El kell terelni a figyelmét!
- Majd te eltereled!
- Hogyan?
- Azt találd ki te! Különben miért tartalak?

Lihegnek és szaladnak. Vajon merre mehetett Johnny és a nagypapája?

– Te Maciek! Állítólag az ebédlőből indul a titkos folyosó!

– Amiről Willie mesélt? Próbáljuk meg! – A két fiú széleseben száguldott a végzetes ajtó felé, ami – mióta Johnnyék beléptek rajta – tárva-nyitva állt. A feliratot el sem olvasták, hogy hagyj föl minden reménnyel, csak szaladtak, aztán repültek, kriptamélyű szél süvített a fülük mellett, a hideg áthatolt a csontjaikon és megdermesztette a szívüket – és a forgószél egyenesen Johnny mellett pottyantotta őket a földre, meg nagypapa mellett és persze – Artus Bernát mellett.

Claire fölött a plafon megtelt vízzel, a víz lassan csurogni kezdett lefelé, kis tócsákban állt az ágy mellett, aztán összefolyt, már-már megemelte az ágyát és közben egy hang azt susogta a fülébe, hogy ezek könnyek, ezredévek könnyei. Aztán, mikor édesanyja fölébresztette, látta, hogy odakünn esik az eső, hangos dobpergéssel veri a cserepeket, és eszébe jutott, hogy már megint iskola van, tegnap volt a tanévnyitó, ma pedig az első nap.

És tegnap még sütött a nap, és mindenki örült a találkozásnak a hosszú nyári szünet után, csak Johnny volt furcsa és valahogy idegen. Először

nem is köszönt neki, csak a nyakát nyújtogatta, mindenképpen látni akarta az udvaron a tizedikeseket, persze a fekete hajú lányt kereste, Tamara Bakert, pedig Tamara nem törődött vele, oda se nézett, hiába bámulta Johnny, hogy majd' kiestek a szemei.

Vidáman nevetgélt az osztálytársaival, sőt még egy végzős fiú is felűnt mellette, akkor aztán még jobban kacarászott.

De mindez nem magyarázza meg az álmot. Claire egész úton a suliba menet ezen tűnődött, annál is inkább, mert hiába várta Johnnyt a sarkon, ahol régen mindig találkozni szoktak. Vajon miért álmodik Johnnyról úgy, hogy ő, vagyis Claire nem is szerepel a saját álmában? Miért álmodik Artus Bernátról meg Johnny nagypapájáról, aztán a nyavalyás Szásárról és Maciekről? Talán mert Johnny tegnap nem beszélt vele? Mert fennhéjázó volt, és mikor látta, hogy az a tizedikes lány figyelemre sem méltatja, harsány hangon kezdte mesélni a nyáron történeteket Willie-nek, hogy mindenki órá figyeljen és őt csodálja. Hogy átrepült a tengerentúlra az édesapjával, járt Magyarországon és végignézte a várjátékokat Visegrádon és – ha jól emlékszem – Diósgyőrött... Diósgyőrött? Nem erről álmodtam az imént? Nem, valami mást mondott az a gonosz ember. Mit is? Annyira elgondolkozott, hogy észre sem vette, mikor belépett az iskolába. Pedig matematikóra volt az első, jó lett volna kicsit jobban sietni, s becsengetés előtt még átnézni a tavalyi könyvet. Perkettő képes rá, hogy rögtön az első órán dolgozatot írasson!

Perkettő szokatlanul vidám volt, szó sem esett dolgozatról, hanem mindenkinek beszélni kellett a nyári élményeiről. Ez, ha lehet még szokatlanabb volt Perkettőtől, akit mostanáig kifejezetten jeges szívűnek ismertek a diákjai. Így aztán a máskor oly szeleburdi tanulók szinte megilletődve rebegették el történeteiket a hawaii pálmákról, vagy éppen arról, hogy cápaveszély miatt bezárták a beachet Floridában. Elég gyorsan értek az F betűhöz.

– Na és te, Johnny? – Perkettő leült egy padra – ilyet sem láttak tőle korábban! –, összekulcsolta a kezét és megpróbált barátságosan mosolyogni a rémes műanyag keretes szemüvege mögül.

– Merre járt a nyáron, Fortunate lovag?

– Magyarországon! – Johnny büszkén felvetette a fejét.

– És mit csináltál ott?

– Részt vettem néhány lovagi tornán – válaszolta hanyagul Johnny.

– Várjátékon, ugye? – kérdezte Perkettő, aki fölvilágosultnak tűnt a kérdésben.

– Nos, igen...

– Beengedtek? Vagy csak néző voltál? Úgy tudom, azokon csak fölnőttek szerepelhetnek!

– Tanár úr honnan tudja?

– Ez legyen az én titkom. Perkettő fölállt a padról, és a tábla felé indult.

– Különben – nézett vissza – konzultáltam a kérdésről Mr. Brownnal. Szóval? Beengednek gyerekeket vagy nem engednek be?

– Összetévesztették a nagyapjával! – kiabált közbe Szása, aki egy pillanatra megfélemedezett arról, hogy hol van.

– Annyira rokkant szegény! – Szása diadalmasan nézett körbe. Azt hitte, kirobban a nevetés. De csak néhány kuncogtak a szomszédos padokban.

– Téged viszont senkivel nem lehet összetéveszteni – szólt Perkettő, és Szása ajkáról lefagyott a vigyor. Ezért most előveszel egy darab papírt, és ezeket gyorsan kiszámolod nekem. – És gyűrött cetlit húzott elő a zsebéből. – Addig mi tovább megyünk az anyaggal. Te pedig iskola után megkeresel a szertárban, ahol majd neked külön elmagyarázom a mai leckét. – Perkettő vészjóslóan megnyomta a külön szót, aztán a táblához lépett és írni kezdett: á négyzet meg b négyzet...

– Ezek mióta vannak jóban Zeusszal? – kérdezte suttogva Johnnyt Willie, a padtársa. – „Konzultáltam Mr. Brownnal” – s amennyire halkan csak tudta, utánozta a matektanárt. Ám Perkettőnek a hátán is három füle volt és legalább négy szeme... Willie szintén kapott egy cetlit, és őt is berendelte tanítás utánra.

– Ezzel a hülyével mehetek korrepetálni – intett Willie Szása felé a kezével, amikor kicsöngettek, és gondterhelten végigsimított lángoló vörös hajzatán. – De hadd kérdezzek valamit! – és közelebb lépett a barátjához. Amaz szótlánul csomagolt, nem tűnt beszédesnek. Közben kiürült a terem, és valahogy elcsendesedett az iskola is. Egyre távolabbról hallatszott a zshivaj, és a csendben még furább volt Johnny hallgatása. Megváltozott

ez a Johnny – villant át Willie fején a gondolat. Nagyon megváltozott. Sajnos a hátrányára. Ám hangosan csak ennyit mondott:

– Nem veszed észre, hogy Claire egyfolytában téged bámul? – Johnny süketen rakogatott tovább.

– Tegnap a köszönését sem fogadtad. – Willie csípőre tette a kezét. – Nem lehet így bánni egy régi baráttal...

– Miért, ő hogy bánt velem? – mordult föl végre Johnny.

– Vagy én árultam el Szásáéknak, hogy A strucc vérért olvasom?

– Te Johnny! Ugye ezt nem mondod komolyan?

– Régen megbocsátottak az árulóknak?

– Neked teljesen elment az eszed! – Willie meglepetésében hátralépett és mindjárt le is ült az egyik padba. – Megártott a dicsőség? Vagy bolondgombát ettél odaát Magyarországon?

– Eridj – vetette oda Johnny durcásan. – Vár Perkettő meg az orosz „haverod”! Johnny úgy érezte, mintha elszabadulna benne valami. Valami nagyon rossz és keserű és igaztalan, de nem tud mit tenni vele. Nem ő irányítja, hanem valaki más, és most már úgy szakadnak ki belőle a vádak, mint kígyóból a mérge. S közben látta, hogyan távolodik Willie-től, aki voltaképp az egyetlen barátja Claire-en kívül... Arról nem is szólva, hogy nem mondhatja el neki, hogy ő bizony soha nem járt Magyarországon! Csak akart, és valahogy elterjedt a híre, hogy Johnny, a lovagi torna első győztese elrepül az óvilágba egy kis személyes tapasztalatszerzésre. És Johnny, mert hiú volt, belement a játékba. Tetszett neki a kitalált „image”, bár mostanára egy kicsit bánta az egészséget. Hiszen többek között emiatt tartották nagyképűnek a többiek. Ha tudnák, hogy a mi családukban nemigen jut pénz ilyen utazásra! Hiszen apu ugyan jól keres, de ezzel mintha elválták volna... És amit keres, ő mindig félrerakja. Hogyha felnövök, legyen...

– Ha nem te lennél a legjobb barátom, többé nem állnék szóba veled! De tudom, hogy most te nem a régi Johnny vagy. – Willie ennyi hülyeségtől egészen megnyugodott. Látta, hogy barátja remeg a dühtől, s bár nem tudta, mi baja lehet, de gondolta, hogy majd lehiggad előbb-utóbb, s akkor majd megint az a régi, jószívű Johnny lesz, akit megismert. Ezért hangosan csak ennyit mondott:

– El kell mennem korrepetálásra. Majd felhívlak.

Johnny csak intett a fejével, remegett egy darabig az üres teremben, meg izzadt is. Aztán hazament. Otthon magára zárta az ajtót, nem gyújtott villanyt, ellenben gyorsan bebújt a takaró alá, hogy senki se zavarja. Senkinek sem akarta elmondani, hogy már nagyon régóta nem álmodik Nagy Lajosról és a magyar történelemről. Hja bizony. Nem elég, hogy Magyarországon sem járt, de már éjszaka sem... Pedig utána kéne nézni bizonyos dolgoknak. Például a diósgyőri várról lehetne valami... Mert mi van akkor, ha valaki rákérdez, én meg azt sem tudom, hogy néz ki! Talán Zeusszal beszélhetne... De az idén még nem volt töriórájuk, nem találkozott vele, s bár tavaly szabadon járhatott-kelhetett a szertárban, ki tudja, Zeusz akarja-e folytatni ezt a hagyományt.

Szóval Johnny kicsit el volt kenődve, megint kisgyereknek érezte magát, a forrás, amely éltette, s ami által kiemelkedett a többiek közül, elapadt, s ő sértetten reagált, akár egy kicsi, mérges sündisznó. Fújta és morgott és szuszogott – egészen addig, amíg el nem érte a jótékony álmot, mely ha nem is röpítette Nagy Lajos király udvarába úgy, mint a tavaszi szünetben, de megnyugtatta, és elszongította a lelkét...

Negyedik fejezet

Don't worry, Claire!

Claire szintén hazafelé tartott. Bánatos falevelek repkedtek körülötte. Még az sem vidította fel, hogy a tiszta, őszi levegőben megcsillant a nap a felhőkarcolók tornyain. Máskor szívesen elnézelődött, sőt, kis történeteket talált ki arról, hogy a gigászi tornyok valójában megkövült óriások, Lót és felesége, akik hátranéztek, mert nem bírtak ellenállni a kíváncsiságuknak. Legjobban a World Trade Centert szerette, úgy gondolta, ikeróriások ők és mindig legelöl mennek a boszorkányok elleni harcban. Most azonban mintha földbe gyökerezett volna a lábuk, és széttárt kezekkel mutatták, hogy nem tehetnek semmit... „Neked kell megoldanod a dolgot, kicsi Claire, nálunk, az Államokban, mindenki maga oldja meg a problémáit!” Claire elhaladt a Brooklyn híd előtt, még egyszer visszaneézett az óriásokra, aztán megvonta a vállát. Olyan mindegy, hogy mit gondol Johnny... Hogy nem akarja észrevenni őt. Azért ez rosszul esett. Még Harry is észrevette, hogy valami zűr van... Ed nem, mert rohant a baseballszóra. De Harry megállt egy pillanatra, amikor az ütőjét kereste, és rápillantott a húgára.

– Mi a hézag, kiscsaj?

– Á, semmi. Igazán semmi.

Harry elszaladt, ő meg csak bánatosan nézett utánuk az ablakból, ahogy rohannak edzeni. Ez tegnap délután történt. És ma délután? Jó lenne valakivel beszélni erről az egésze, de anyuval nem akar. A fiúk meg edzenek. Pedig tényleg jó lenne, mert ő nem szerelmes, igazán, kicsi is ah-

hoz, meg minden, de tavaly sülve-főve együtt voltak. Vagy nem neki, vagyis Claire-nek magyarázta el Johnny elsőnek a magyar király rokonait?! Nem ő hallgatta, ahogy el-elcsukló hangon hadarta Endre királyfi történetét? Nem ő tudott elsőnek mindentről? És Zeusz? Mennyire aranyos volt Johnny, amikor elcsórta Zeusz noteszát! Félt, hogy Zeusz ráébred: vissza-élt a bizalmával! Aztán mégiscsak sikerült a családegyesítés, kinézték a címet a noteszból, és hajrá! Martha néni visszaköltözött a harcias Zeuszhoz, aki állítólag még a cigarettáról is lemondott a felesége kedvéért.

Veszek valami finomságot magamnak – határozta el Claire. Csokoládét vagy sütit. Ahogy megállt a bolt előtt, visszanézett a hídra. Az ikeróriások most vidáman integettek, és Claire-nek eszébe jutott Kate néni, édesanyja nővére, aki már jó öt hónapja ott dolgozik. A 66. emeleten. Kate néni azt mondta, nem babonás, nem zavarják az ördögi számok – ezen Claire is kacagott még tavasszal, amikor Kate néni meglátogatta őket –, és nagyon szívesen látja Claire-t. Odaát, a déli toronyban. Az épület 417 méter magas, és igazán szép a kilátás odafentről. Ő, vagyis Kate néni rendkívül elfoglalt, egy nagy befektetési cégnél dolgozik, ezért nem valószínű, hogy karácsonyig meg tudja látogatni a Tunner családot. De az unokahúga jöjjön csak nyugodtan, annyi kis időt tud szakítani... „Talán nem dől össze a világkereskedelem, ha ott hagyom őket egy fertályóra...” – mondta és közben bájosan mosolygott. A kertben ültek, mami megint csokitortát csinált, virágoztak a fák... Csak Johnnynak nem tetszett Kate néni, gonosz vénkisaszszony, valami ilyesmit morgott, és a szája sarkából válaszolgatott.

– Már megint Johnny! – Claire hangosan felkiáltott. Két néger férfi vi-gyorgott rá. Egyikőjük megszólította. „Don't worry” – mondta barátságos torokhangon, harlemi akcentussal. (Már amennyire egy torokhang barát-ságos lehet...)

– Nem is fogok aggódni! – határozta el magát Claire. – Fölkeresem a nénit. 2001. szeptember 10-e volt aznap és hétfő. Szürke hétfői nap.

– Holnap nem tudsz jönni? – kérdezte Kate néni, amikor Claire rácsör-gött vadonatúj mobilján. Az iskolakezdésre kapta, ha bármi történik ve-led, mondta anyu, tudod, ez nagy város, sok a rossz ember, én meg halál-ra izgulom magam, pedig csak Johnnyval, vagy a bátyáiddal lófrálsz. Szó-

val: csörögj! Claire-nek annyira új volt az érzés, hogy a biztonság kedvéért felírta egy cédulára a kódját és a pénztárcájába dugta. Akár az öreg néni-kék – mosolygott saját magán a kislány.

– Tudok jönni holnap, nálunk lovagi torna van délelőtt, csak tizenegy-re kell bemenni.

– Lovagi torna? Mi a szösz!

– Igen, ez egyedülálló az iskolánkban... De erről inkább máskor mesél-nék... Akkor jöhetek?

– Hogyne! Legjobb lenne fél kilenc! Föl bírsz majd kelni?

– Ne tessék viccelni! Ha rendes órák vannak, hétkor kelek!

– Right. Akkor várlak. Ja, és ne felejtse el: Morgan Stanley. Ott dolgozom.

Este nagy hancúrozás volt otthon. Harry nem találta a baseballütőjét, Ed hátba vágta az övével, Harry kergetni kezdte, közben üvöltött a rádió, egyszerre szólt az Imagine, Ed magnójából Ricky Martin énekelt, a tévében valami külpolitikáról fecsegték, a fiúk csapkodták az ajtókat, Claire először majdnem elfeledkezett az összes bajáról, annyira murisak voltak. ám egyre vadabban üldözték egymást, s a rádió meg a magnó is egyre hangosabban üvöltött, úgyhogy az egész kezdett ijesztő lenni...

– Hát itt meg mi folyik? – Anyu tért haza a munkából – újabban szintén dolgozik, így egy kicsit jobban megy nekünk, s nem csak a tartásdíjból élünk –, s kiestek a kezéből a csomagok, amint megpillantotta a felfordulást.

– Harry nem találja az ütőjét – lihegte vidáman Ed.

– Ed meg az eszét! – vágta rá a bátyja.

– És miért szól minden egyszerre? És Claire hol van?

– Szomorkodik a szobájában! Mi lesz a vacsora?

Anne néni csípőre tette a kezét. A fiúkat szemlátomást nem zavarta a rendetlenség. Pedig már nyolcadikosok, igazán benőhetne a fejük lágya. Azért a magnót elzárták.

– A rádiót is! – rendelkezett Anne néni. – És teríteni ki segít? És Claire miért szomorú? Bántottátok?

– Szerelmi bánat – vigyorgott Ed, s egy pillanatra elfeledkezett Harryről, aki kihasználta az alkalmas pillanatot és fejbe vágta az időközben meglelt baseballütővel.

 DON'T WORRY, CLAIRE!

– Abbahagyhatnátok már – Anne néni ezalatt hozzálátott a terítéshez.
– Skacok! Holnap meccset játszunk! – Ron tépte fel az ajtót, s szinte transzban állt meg a küszöbön.

– Micsoda? – Harry kitátotta a száját. Az ütő meg kihullott a kezéből.

– Bizony! A bronxiak visszamondták a meccset a harlemi sulival, s mi ugrunk be helyettük.

– Hogy lehet egy meccset visszamondani? – kérdezte Ed.

– Azt mondják megbetegedett a fogójuk.

– És?

– Nincs és! Mi játszunk!

– Hurrá! – üvöltött fel Harry, oldalba lökte Edet, s átszaladt az asztal túloldalára.

– Mi a vacsi? – érdeklődött.

– Nem tudsz rendesen beszélni? – intette volna rendre az anyja, de a fiúkat most teljesen lekötötték a másnapi események.

– És mi lesz a lovagi tornával? – kérdezte gyorsan Harry, még mielőtt öccsének eszébe jutna, hogy elégtételt vegyen a lökdösődésért.

– Megtartjuk. Holnap reggel. Kilenckor.

– Szia, anyu. – Claire végre előmászott a szobájából.

– Szomorú vagy, kislányom? Nem vagy éhes?

– Szomorú, mert szerelmes! – rikkantott Ed, és odébb szökkent, mert Claire nagyon csúnyán nézett...

– Claire szerelmes? – kérdezte Ron álmélkodva.

– Ühüm. Abba a buta Johnnyba – hülyéskedett Ed tovább.

– Johnny nem buta – szögezte le Harry mérgesen. – Ő találta ki a lovagi tornát.

– Attól még buta...

– Nem vagyok szerelmes!

– Akkor meg mi a baj?

– Megvan nektek a ...

– Kupán váglak a baseballütővel!

– Eszetlen!

– Fafejű!

– Elég! – kiáltott Anne néni. – A saját szavát sem érti az ember! Vagy leültök csendben vacsorázni, vagy nyomás a szobátokba! Ron, te nem vagy éhes?

– Köszönöm, én már ettem...

– Egy kis süteménnyel azért biztos megbirkózol. Ülj csak le, és egyél!

– Szóval mi a baj Johnnyval?

– Nincsen semmi. Igazán semmi.

– Tavaly nyakra-főre itt volt, most meg felénk se néz – mondta Harry.

– Claire meg szerelmes belé – röhögött Ed.

– Hagyjatok békén! – Claire felugrott és sírva szaladt a szobájába.

– Hm. Nekem mennem kell – állt fel Ron. – Köszönöm a sütit.

– Igazán lehetnétek megértőbbek a húgotokkal! – mondta Anne néni.

– Nem mindig ennyire érzékeny – vélte Harry.

– Csak ha szerelmes – szellemeskedett Ed.

– Mikor lesz az a meccs? – próbálta eltelni a figyelmüket Anne néni.

– Délután. Ha vége a tanításnak.

– Nem mondok semmit! Még neked sem!

– Segíteni szeretnék...

– Ha elmondom, majd még jobban csúfoltok Eddel!

– Gondolod, hogy ezért kérdezem? Hogy csúfoljalak?

– Nem gondolom. De Ed újabban minden alkalmat megragad, hogy belém kössön. Hogy nevéssen rajtam!

– Nem fog sokáig tartani...

– Mi nem tart sokáig?

– Ez a dolog Ednél. Azt hiszi, hogy jobban csípi a többiek, ha téged csúfol. De semmi sem tart örökké, s Ed is megváltozik majd.

Ültek a szobában, Claire még egy kicsit hüppögött, aztán belevágott:

– Johnnyról álmodtam. Ne mondd el Ednek, légy szíves!

– De, most mindjárt szaladok! Harry elváltottatta a hangját: – Ed! Claire egyfolytában Johnnyról álmodik! Ugye, hogy tudsz te mosolyogni! És mit álmodtál Johnnyról?

– Nagyon furcsákat. Tulajdonképpen mintha az ő álmait folytatnám. Csak az a Lajos király nem szerepelt.

- Nincs ebben semmi különös. Ha szeretünk valakit...
- De én nem vagyok szerelmes! – Claire szeme vészjóslóan villogott.
- Egy szóval sem mondtam.
- És az előbb...?
- A szeretet más, mint a szerelem. Én csak azt állítottam, hogy kedveled Johnnyt.
- Rendben van. Folytasd.
- Szóval, ha szeretünk valakit, akkor könnyen előfordul, hogy beleéljük magunkat az érzéseibe, vagy éppen az álmaiba. Nincs ebben semmi különös.
- Elég rémes álom volt. Szerepelt benne egy rettentő gonosz ember, akit Artus Bertrandnak hívnak. Elevenen süti meg az ellenségeit... És aztán megeszi őket!
- Tényleg vad – Harry komolyan bólintott. – Holnap megnézed a WTC-t Kate nénivel, meghív egy jókora jégkrémre, aztán elfelejted az egészet.
- Gondolod, hogy egy jégkrém elfelejti velem a ba... Majdnem azt mondta: barátomat. Claire vállat vont, és így folytatta:
- Különben tudod mit, lehet! Pláne, ha két jégkrémet kapok. – És nagylyányosan megrázta fürtjeit. Egyébként ne aggódj miattam. Hiszen csak álom volt az egész. Rossz álom. – És Claire Harry vállára tette a kezét.
- Harry csodálkozva nézte a hűgát. Fantasztikusak ezek a lányok, hogy egyik pillanatról a másikra meg tudnak változni.
- Akkor – köszörülte meg a torkát a megtévesztett Harry –, akkor minden rendben van. Johnnyval ne beszéljek? – kérdezte még.
- Minek? Egy álom miatt?
- Harry megcsóválta a fejét, és kilépett a szobából. „Nem tetszik ez nekem” – morogta magában. „Sehogyan sem tetszik.”

Ötödik fejezet

Add nekem az álmaidat!

Mi a baj, kisfiam? Napok óta a szavad sem hallani...

Johnny szó nélkül és mérgesen turkált a könyvei között. Mint aki nagyon keres valamit. Nagypapa viszont roppant kíváncsi. Hiszen mióta elkezdődött az iskola, alig beszél ez a gyerek. Legfeljebb ilyeneket, hogy „mi az ebéd” meg „vacsora van?” Pedig tavaly olyan jóban voltak. Mit tavaly! Néhány hónappal ezelőtt, az előző tanév végén.

– Johnny! Megsüketültél?!

– Nem süketültem meg – Johnny durcásan válaszolt. Mogorván nézett maga elé, még véletlenül sem pillantott fel nagyapjára.

– Johnny, nézz a szemembe! Mi a baj?

Johnny kénytelen volt odafordulni. És mikor belepillantott nagypapa mélykék és aggódó szemébe, akkor hirtelen átvillant rajta az egész tavalyi húsvét, a kalandok, Nagy Lajos meg a struccos gyűrű, eszébe jutott Lackfi István, a vén medve, beszippantotta a lovak savanykás szagát, hallotta a megnyugtató zsolozsmás hangot, amint az abrakot morzszolták, a kürtök hangját is hallotta, és érezte a vad dobogást a lába alatt, amikor a hatalmas sereg rohamra indult.

– Már nem álmodok Nagy Lajosról, nagypapa. Egy csöppet sem álmodok.

– No. Csak ez a baj?

– Nem elég?

– És mi lehet az oka? Mit gondolsz?

– Nem tudom. Johnnynak könnyek csúsztak a szemébe.

– Zeusszal találkoztaál már?

– Elfoglalt. Azt mondja tanmenetet kell írnia. Csak októberben ér rá velem beszélgetni.

– Talán már nincsen rád szüksége...

– Kinek?

– Hát a királynak. A nápolyi kudarc után ugyanis hihetetlen sikertörténet vette kezdetét. Megverte a litvánokat, visszaszerezte Dalmáciát, békére készítette Velencét. Lehet, hogy várni kell egy kicsit, amíg megöregszik...

– De addig én is megöregszem!

Nagypapa megvakarta a fejét:

– Nem álmodhat az ember örökké Nagy Lajosról. Az embernek időnként iskolába kell járni, meg tanulni, aztán baseballozni...

– Jó, jó, nem kell a szent szöveg! Én is tudom, hogy mit kell csinálni egy gyereknek!

Nagypapa megdöbbsent. Eddig le-föl járkált a szobában, de most megállt egy pillanatra. Megváltozott ez a Johnny...

– Mintha tavaly szerényebb lettél volna. Szerényebb és udvariasabb. És a barátnóddal sem látlak mostanában. Lehet, hogy ez a baj?

– Nem a barátnőm! És különben sem érdekel! És hagyjatok békén! – Johnny majdnem szétrobbant a dühtől.

– Na, jó. Ha megnyugodtál, gyere át az én szobámba. Kapsz tőlem valamit, ami talán segít neked. – Nagypapa fejcsóválva sétált ki az ajtón. Kamaszodik a gyerek, gondolta, ettől vannak ezek a hatalmas amplitúdók... Dehogy ekkorák! Talán mégsem kellene... Még szerencse, hogy nincs itt-hon senki. Ha ezt a hisztit Bessy hallotta volna!

Két perc múlva vidáman fogadta a szemlesütve és pironkodva érkező unokáját. Mintha mi sem történt volna!

– Na, ezt nézd meg, kisöreg! Vagy azt hitted, hogy csak egy könyvem van Nagy Lajosról? – És nagypapa előhúzott egy borzasztóan szakadt, megfakult, egérrágta könyvet, aminek ráadásul visszataszítóan lila színű borítója volt, és a címét sem lehetett egészen kivenni. Csak valami ilyesmit: ... és a Beszélő Lovag.

– Beszélő Lovag? Az nem te vagy?

– Én csak eljátszom néha a suliban... Hogy rémisztgessenem az ötödikeket. Ebben egy egészen másmilyen lovagról lesz szó, bár lehet, hogy ő egy kicsit én vagyok...

– De titokzatos vagy, nagypapa!

– Most többet nem mondhatok. A lényeg, hogy jó lesz, ha belevágsz, mert Lajos már készül Velence ellen. És ez az idősebb király szerintem nagyon szeretne veled beszélni...

Johnny már nem kérdezett semmit. Újra érezte a furcsa nyomást a fejében, akárcsak húsvétkor, s bár egy hang mintha állandóan azt ismételtette volna, hogy nem érdemled meg, nem érdemled meg, mégis tudta, hamarosan megint hihetetlen kalandoknak néz elébe, és... És már csak egyet kérdezett:

– Idő?

– Idő? 1378 májusa!

– Aggódom érte. Mostanában rettentő zavarosakat beszél...

– Például miket?

– Valami Jánost emleget mindig... Egy Szerencsés János nevezetű embert, aki jövőbelátó.

– Mit csinál?!

– Meg tudja mondani a jövőt.

– Jósolni talán...?

– Nem. Pontosán tudja, hogy mi fog történni, ha megtámadjuk Velencét, vagy ha Károly elindul Nápoly ellen...

– Ilyen nincs. Pontosán legfeljebb az én lovászom tudja megmondani, hogy mikor ellenek a kancák. De még ő is téved egy-két napot... Legutóbb például...

– Te Miklós! Nehogy most a kancáidról mesélj! Tudom, hogy nagyon érdekesek, de... Várj csak! Eszembe jutott valami!

A toronyszobában üldögéltek, a királyné és a nádor. A nádor a királyné bizalmasa volt, tulajdonképpen senkivel nem volt őszintébb, meghittebb kapcsolata, mint Garai urammal. Még a nagybátyja, a hajdani János püspök ajánlotta a törekvő, fiatal fiút, aki mostanra az ország első zászlósurává lett. Igaz, már nem volt fiatal, jócskán a negyvenes éveit taposta. A tö-

rekvés azonban megmaradt benne, különösen arra, hogy magának és rokonainak újabb birtokokat szerezzen. Ez tetszett a királynénak. És még egy fontos dologban egyeztek. Egyikük sem szívelte azt a fiúcskát, aki már egy éve itt nevelkedett az udvarban. Pedig egészen helyes gyerek volt. Ugyan törte még egy kicsit a magyart, de szinte mindig vidáman mosolygott, ha szembejött velük a vár folyosóin, vagy a négy bástya közötti téren. A szél szézzavarta göndör fürtjeit, és a napsugarak vidáman csúszdáztak azon a fényesre viksolt kis törön, amit az oldalán viselt. Lehet, hogy ez a töretlen életkedv volt nekik ellenszenves? Kotromanics Erzsébet maga sem tudta a választ. Persze, egy kicsit félt a leendő vőtől, s főleg annak nagy hatalmú apjától. Nyomasztotta a hatalmas német birodalom. Mert annak szánták a kis herceget, vőnek, pedig Mária, óh, Mária, kicsim! Még csak hétesztendő! S már el van jegyezve! Ezzel a Zsigmonddal! Erzsébet szeretett volna maga uralkodni, ha Lajos meghal. Mert meghal hamarosan. „Ha a nap a szűz jegyébe lép, néhány nap és meghal a király.” Ezt jósolta Galeotto uram a minap. Közben kevergetett valami szutykot. Melyik évre gondolt? A nap minden évben eljut a szűz jegyébe? Még az idén? Nem tudja, felelte. Azt nem mondja meg az alkímia. Éktelen bűdös volt a szobája, ha Lajos meghal, tüstént kipenderítem innen. Jó, rendben van, jósoljon, de ne nekem. Ha én uralkodom, akkor már nem kívánom tudni a jövőt! A jövőt! Mindenki ezt firtatja! Hogy mit hoz a jövő!

– Szóval Lackfi István! – mondta hangosan.

– Mi van vele?

– A nagyapja ott volt Nápolynál, nem?

– A lovászmesternek? – csodálkozott Garai uram.

– Annak, annak.

– Nem tudom, mire gondolsz, királynőm! – A nádor következetesen királynőt mondott királyné helyett. Erzsébet eleinte idegenkedett ettől, de aztán megszokta. Hízelt a hiúságának.

– Arra gondolok, hogy talán akkor... 1350-ben, 28 évvel ezelőtt, talán ott történt valami különös... valami furcsa jóslat, vagy efféle, ami most megint eszébe jutott a királynak... De hiszen a te nagybátyád is ott volt! Nem mesélt semmi különösöt?!

– Nem. Illetve mégis! – csapott a homlokára a nádor. Valami szentről

hablatyolt, a szent véréről, ami megolvad, ha valaki hamisan esküszik! És – megvan! – ugrott fel izgatottan Garai Miklós – Újlaki úr szólt hazugul, s a megolvadt vér leleplezte őt! – Garai uram nehezen ugrált a nagy testével, meg volt rajta némi lábvért és könyökvédő, no meg a kardja, ám a dolog valamiért nagyon felizgathatta, mert föl-alá járkált. Jóvágású ember volt, barna hullámos haja kellemesen keretezte a harcoktól barázdált arcot... Csak a szemében volt valami szürkéskék bizonytalanság... De ezt a királyné nem vette észre, vagy talán inkább nem akarta... Kedvtelven nézegette az öles léptekkel szaladgáló főurat, mint ahogy egy szép vadállatot néz az ember.

– És hogy hívták azt a szentet? Nem Jánosnak véletlenül?

– Nem tudom. Nagyon régen történt! Szinte már senki sincs életben a régiek közül!

– Beszélj Lackfival, de gyorsan! Hátha ő emlékszik rá!

– Királynőm! – A hatalmas ember féltérdre ereszkedett. Kérj, amit csak akarsz, mindent megteszek. De ezt a Lackfi gyereket... Tudod, hogy nem állom még a fajtáját sem! – A királyné elfordult és a tenyerébe temette az arcát. Akkor küldj hozzá valakit! – suttogta elhaló hangon. – Ha ennyit sem bírsz megtenni értem!

A nádor nyelt egyet. Felállt, megigazította a vértjét.

– A királynő kérése nekem mindig parancs! De értsd meg úrnőm! Én nem állhatok szóba az esküdt ellenségemmel! Ám légy nyugodt, küldetek érte – mondta, és kiment a toronyszobából. A királyné kíváncsian tekintett utána.

Johnny szokásához híven elaludt a könyvön. Pedig érdekelte a történet, Velence megtámadásáról meg a követekről a diósgyőri várban... De ez mindig így volt, ha érdekesett olvasott, elszenderedett, s álmában szinte tovább látta a történetet. S mikor megint fölébredt, hát olvasott tovább, s így beleálmodta-olvasta magát a könyvbe, nem látott, nem hallott, mintha nem is ezen a világon lélegzett volna. Még elalvás előtt eszébe jutott a gyűrűje, hogy talán visszakérhette volna nagypapától azt is, de aztán csak zuhant és zuhant.

Sötét volt, mikor magához tért. Sötét volt és hideg. A szél viharosan fúj, a kutyák pedig veszettül ugattak az udvarház előtt. Vajon hová kerültem? Nagypapa azt mondta, 1378. Huszonnyolc évvel Nápoly után.

Johnny merészen lerázta a kutyákat – maga is megdöbbsent, hogy milyen könnyen ment –, és megdöngette az ajtót. Kicsit várt, majd megint. A fából készült alkotmány végre megnyílt, és a benti világosság, akár egy tüzes paripa, úgy szökkent ki az udvarra. Johnny szemét elvakította a nagy fényesség. Egy ember állt az ajtóban, azt látta, de az arcát nem tudta kivenni. Ám a hangja, nos a hangja az ismerősen csengett. Csengett? Inkább rekedtesen harákkolt, mint egy réztrombita.

– Már vártunk téged, pajtás – mondta a hang. – Kerülj csak beljebb! Johnnynak valamiért rossz előérzete támadt, de annyira fázott odakünn, hogy amolyan egy életem-egy halálom érzéssel átlépte a küszöböt. Bár ne tette volna! Ott ült az egész kompánia, Géza úr és Péter úr, s aki ajtót nyitott, az nem volt más, mint... Nos, nem volt más, mint Artus Bertrand!

Johnny fejében villámként golyóztak a gondolatok. Hogy a fenébe kerülnek ide mindnyájan? Én hogy kerülök ide? Miért van Péter úr fején fehér turbán? És: időt kell nyerni! Időt kell nyerni!

– Foglalj helyet – intett neki Artus Bernát. – Éppen rólad beszélgettünk. De azt nem gondoltuk volna, hogy rögvest közénk pottyansz!

– Hát, izé... Éppen erre jártam...

– Éppen itt, Somogyban? Paksi János úrnak, a királyné asztalnokmestérének birtokain?

– Erre volt dolgom.

– És mi dolgod volt erre, ha szabad kérdezni? Mert valahogy mindig arra van dolgod, amerre nekem is! És a te dolgod meg az enyém valahogy mindig keresztezik egymást, nem gondolod? – Artus Bernát nagyon csúnyán nézett.

– Vadászni járok a királlyal! Johnny hirtelen feltalálta magát. Nehogy már túljárjon az eszén ez a középkori figura! Különben is csak álmodom őt!

– Vadászni! Ne mondd! Pont mikor Litvániában csatázik a király! – Puff! Ez nem jött be! Hol a fenében lehet az a Litvánia?

– Nos – mondta hangosan Johnny, és közben a bajsztát pödörgette, s már nem is csodálkozott azon, hogy mennyire megnőtt, úgy látszik itt

mindig ez történik velem –, nos én csak előkészítem a terepet. Szálláshelyet keresek, megnézem merre több a vad, meg ilyesmi... – Erre már Géza úr is fölhorkant:

– Merre több a vad? Ugye ezt nem mondd komolyan? Csak ki kell menni az erdőbe, annyi a vad, lépni alig lehet tőlük! Ha vaktában belelövök egy bokorba, biztos, hogy sebesült vadkan rohan ki belőle!

– Azért ebben lehet valami – ironizált Artus Bernát. – Ha például tavaszi időben a Dunától keletre járunk, hát bokrot sem igazán találunk, annyi ott a víz, meg a mocsár. Ellenben itt...

– Térjünk a lényegre! – hörögte a bekötözött fejű Péter úr.

– Mit keresel itt?

– Inkább ti mondanátok meg, hogy milyen évet írunk most? Hányadikat Krisztus után?

– Megjátsszod nekünk a gügyét ugye? Idejössz kémkedni, és megjátsszod a hülyét! – Artus Bertrand lassan fölemelkedett az asztaltól és fenyegetően nézett.

– Á, dehogyis! Csak hirtelen összekevertem a naptárt és nem tudtam, hogy... – Johnny összevissza beszélt, hátrált, miközben Géza úr és Péter úr szintén fölállt a székről, és nagyon csúnyán nézett.

Johnny a menekülés útját keresve megbotlott egy székben. A szék fölborult – ő meg hál' istennek: felébredt.

Ez meleg volt. Meleg volt, de megúsztuk. Megúsztam. Ám azt még mindig nem tudom, hogy melyik az az év... És Nagy Lajosból sem láttam sokat... Mi van ma? Kedd. Kedd? Johnny úgy ugrott ki az ágyból, mint akit bolha csípett meg. Ha kedd, akkor lovagi torna! Hány óra van? Fél nyolc?!

Johnny villámgyorsan mosakodott, bekapott egy-két falatot, Bessy néni morgott is vele, hogy soha nem eszik rendesen, mindig rohan, és egyáltalán. Így is majdnem nyolc volt, mire kilépett az ajtón. Önkéntelenül is átnézett a Tunner házra, ahol annyi boldog órát töltött... Boldog? Johnny nem szerette ezt a szót. Boldogok csak a lányok szoktak lenni. Boldogság nem létezik, legfeljebb megboldogulás, szokta mondani a nagypapa. És különben is... De ezt már nem tudta végiggondolni, mert Claire nézett vele farkasszemet, mivel ő is épp akkor lépett ki a házuk kapuján.

– Hello – mondta Claire.

– Hello – válaszolta Johnny és a cipőjét nézte meredten.

– Lovagi torna? – kérdezte Claire.

– Ühüm – mondta Johnny.

– Ritkán találkozunk mostanában. – A kislány közelebb lépett. Homlokán megjelent a jól ismert gödröcske, és Johnny mikor felpillantott, nem tudta megállni, hogy ne mosolyogjon.

– Ritkán.

– Pedig tudnék miről mesélni. Rólad szoktam álmodni. Pontosabban a kalandjaidról. Meg arról az Artus izéről, és a királyodról.

– Micsoda? – Johnny még a száját is elfelejtette becsukni, annyira csodálkozott.

– Bizony. Ha akarod, útközben elmesélem.

Johnny csak bólogatni tudott, teljesen el volt hűlve. Claire álmodná tovább a folytatást? Nagy Lajost meg a hadjáratokat? Hiszen Claire-nek semmi, de semmi köze a magyarokhoz! Ezt neki kell álmodni, vagyis Johnynak! Úgy, mint annak idején a nápolyi hadjáratokat!

– Hiszen te nem is vagy magyar! – bökte ki végül.

– De te az vagy. Csak mostanában mintha elfelejtkeznel erről!

– Mire gondolsz?

– A magyar lovagias nép. S ha jól tudom, hűséges is.

– Khm, khm – krákokott Johnny. – Izé. Szóval, elmeséled?

– El. – Most Claire mosolygott, és intett, hogy induljanak. Aztán belevágott abba a történetbe, amit már ismerünk. Hogy Johnny meg a nagypapa elindultak az iskola titokzatos folyosóján. Éppen odáig jutott, hogy megérkeztek a genovai követek a királyhoz, mikor elértek a Brooklyn hídhhoz.

– Na, szia!

– Nem jössz be az iskolába? – csodálkozott Johnny.

– Nem én.

– Nem értem. Hová tartasz?

– Nem kötöm az orrodra. De ha nagyon érdekel, átmegyek Manhattanbe.

– Figyelj ide, Claire! Nekem kéne erről álmodnom, nem neked.

– Sajnálom. De most tényleg mennem kell.

Johnny elég szélütötten bámult Claire után. Nézte, ahogy a szőke fűrtök eltűnnek a forgatagban, és valami nagyon, de nagyon rossz érzés lo-pakodott be a szívébe. Utána kéne szaladni... De most lovagi torna van. És meg kell mérkőznöm Maciekkal, mert Szása kitalálta, hogy abban kell engem legyőzni, amiben én vagyok a legjobb. De Claire...

– Claire! Ám Claire már messze járt, valahol a felhőkarcoló-dzsungel sziget mélyén. Manhattanben, szeptember 11-én. Johnny megcsóválta a fejét, és arra gondolt, hogy legszívesebben utána szaladna és a fülébe kiabálna: add nekem az álmaidat! Claire! Add nekem az álmaidat! De nem akart nevetséges lenni. A nap ragyogóan sütött, az ég kék volt, és őt várta a lovagi torna. Kilenckor.

Hatodik fejezet

Odaát, a déli toronyban

Szóval csak ennyit mesélt a nagyapám. Hogy Nagy Lajos megverte a litvánokat, visszaszerezte Dalmáciát, és békére kényszerítette a tengeri köztársaságot. És, hogy a könyv, amit a kezembe adott 1378-ban kezdődik...

– És te megint Artus Bertrandról álmodtál, meg Géza úrról...

– És Péterről! Elég rossz bőrben volt szegény...

– És a litvánokat emlegették... Akkor viszont nem 1378-ban kezdődött az álmod, hanem valamikor 1352 körül!

– Az hogy lehet?

– Ezt neked kell megfejtened, Johnny fiam! De gondoldj arra, hány éves lehetne Artus Bernát 1378-ban? És várna-e rád még egyáltalán? Hiszen a nápolyi hadjáratoktól számítva az még huszonnyolc esztendő! Borzasztó hosszú idő az mindenkinek!

– Hm. Ezért álmodtam volna a litván időket?

– Minden bizonnyal!

Zeusz szertárában ültek. A nap besütött az ablakon, az ég meg olyan kék volt, mint a mesékben. A felhőkarcolók most barátságosan vigyorogtak, mintha még integettek is volna a nem létező kezükkel, hogy hello, Johnny, don't worry, Johnny, ne add fel, Johnny... Most mondja el Claire-t? Hogy már Claire is Nagy Lajosról álmodik? Zeusz ki fogja röhögni. Hiszen ez olyan, mint egy ragályos betegség. Álomkór.

– Le fogod késni a lovagi tornát. Kivel kell mérkőznöd?

– Maciek. Maciek... Belépett a kígyós rendbe.

– Aha. A lengyeleknek van érzékük az ilyesmihez. Tudod, hogy Nagy Lajos a lengyel trónt is megszerezte?

– Nem... Nem tudtam... De még el szeretnék mondani valamit...

– Ki vele! Zeusz fölkapott két gömbölyű követ az íróasztaláról, és idegesen morzsolgatni kezdte. Hiába no, hiányzott neki a cigaretta.

– Izé, Claire...

– Mi van vele?

– Hát csak az...

– Nyögd már ki, Johnny, nincs sok időm, te meg tényleg lekésed a saját párviadalodat!

– Claire is Nagy Lajosról álmodik!

– Ne beszélj...!

– De igen! Épp ott tart, hogy a genovai követek megérkeztek a királyhoz.

– Ezek szerint... ezek szerint ő álmodik 1378-ról? Amiről az újonnan kapott könyved szól, ez a beszélő izé...?

– Tehát 1378-ban érkeztek meg azok a követek a királyhoz?

Zeusz kitátotta a száját, hogy válaszoljon, ám furcsa hang ütötte meg a fülüket. Egészen pontosan repülőgép zúgását hallották. A nagy személyszállító szokatlanul alacsonyan repült, de nagyon gyorsan. Johnnyéknak épp csak annyi idejük maradt, hogy kinézzenek az ablakon.

– Mi a fene? – akarta kérdezni Johnny, de nem tudta, mert a repülőgép egyenesen beleszállt a World Trade Center északi tornyába. Hatalmas robbanást hallottak, az épületből lángnyelvek törtek elő. Tanárt és tanítványát mintha odaszögezték volna a székükhöz. Másodpercekig nem bírtak megszólalni a megdöbbenéstől. Csak mikor a gomolygó füsttől, már alig lehetett látni az északi tornyot, akkor szólalt meg Johnny.

– Claire – suttogta.

– Láttad mi történt?! – Zeusz, mint aki megháborodott mutogatott kifelé, a felhőkarcolók irányába.

– Claire – mondta Johnny, ezúttal hangosabban. Zeusz viszont kiabált: – Nem láttad, mi történt?!

– Claire! – üvöltötte Johnny, s Zeuszt, bármennyire is izgatott volt, egy pillanatra kizökentette a saját megdöbbenéséből...

– Claire? Mi van Claire-rel? Miért emlegeted? Nem látod, mi van itt?!
– és már megint kifelé mutogatott.

– Azt mondta, odamegy. – Johnny inkább csak lehelte, mint mondta.

– Hová oda?! Zeusz egyre idegesebben ordított. – Mi az, hogy oda?!

– Manhattanbe. Azt mondta, átmegy, de nem mondta, miért.

– Manhattanbe?

– Pontosan.

Zeusz előbb felugrott, majd mint egy üres zsák, csuklott vissza a székbe. Arca elsápadt, s erősen verejtékezni kezdett.

– Katasztrófa – suttogta. És még egyszer: – Katasztrófa. Háromnegyed kilenc múlt néhány perccel. Néhány perccel az első robbanás után.

Claire a szökőkút előtt ácsorgott, és bámult fölfelé. Már járt itt, sőt egyszer a torony tetejére is föl vitték, de ez a mostani látogatás, azért mégiscsak más. Kate néni biztos megmutat olyan titkos dolgokat, amiket a turistáknak nem szoktak. De ha nem, az se baj, mert az idő gyönyörű, és fönről biztosan fantasztikus lesz a kilátás. Nem úgy, mint tavaly, amikor anyuval jöttek, és olyan hirtelen szállt le a novemberi köd, hogy mire észbe kaptak, már a szomszéd tornyot sem látták. De a mai szórakozást nem ronthatja el semmi... Azért a portáról föl kellett szólnia, mert pár évvel ezelőtt volt itt valami merénylet... Claire nem emlékezhetett rá, hiszen nagyon kicsi volt még akkor, csupán rémlett neki, hogy valami terrorista... Hogy föl akarta robbantani a tornyot vagy mi. De hát ez kizárt! Még akkor is, ha annak a rapper bandának szintén ez lesz a lemezborítóján. Hogy robbannak a tornyok! Azt hiszem Coupnak hívják őket... Mármint a rappereket. Hát igen, ijesztően nagyok, és ezért mindenkinek eszébe jut, hogy mi van, ha összedől... Claire megborzongott a gondolattól. Ne nézz fölfelé! – mondta magának. Az a legrosszabb. És ha félsz, akkor minek jöttél ide?! Fönről sem lesz kevésbé félelmetes! Sőt!

Miután mindezt olyan szépen megbeszélte magával, azért még egyszer fölpillantott. Az ikeróriások szenvtelenül, de mégis valahogy nyomasztóan bámultak le rá. Claire megrázta a fejét, és belépett az előcsarnokba.

– Acélgerendákkal van megerősítve. Még ha ne adj’ isten, robbantanák, se tudna összedőlni!

– Biztos?

– Elhíheted. Különbén nem mászkálna itt nyugodtan az a több tízezer turista, s nem dolgozna itt ötvenezer ember.

Kate néni roppant vidám volt ezen a reggelen. Már előre örült Claire-nek, s mikor a kislány kiszállt a liftből, rögtön belékarolt, s alig várta, hogy bemutatthassa őt a munkatársainak. Pedig a „Morgan”-nál igazán sűrű volt az élet! Telefonok csörögtek, számítógépek zúgtak mindenütt. A férfiak és nők pedig elegánsan és idegesen rohángásztak, csak néha szaladtak ki a dohányzóba, elszívni egy cigarettát.

– Befektetésekkel foglalkozunk. Tudod, mi az?

– Üzlet, gondolom.

– Olyasmi. Csakhogy mi tanácsokat adunk az embereknek, hogy hol és milyen üzletbe vágjanak bele.

– És ezért pénzt kaptok.

– Pontosan.

– És ez másnak nem jut az eszébe?

– De még hogy az eszébe jut! Azért kell nekünk a legjobb ötleteket adni! Azért dolgozik itt annyi ember, és azért kell annyira figyelniük a tőzsdét...

– Vagyis az értékpapírpiacot – villogott Claire és büszkén megrázta szőke fürtjeit.

– Hogy te miket tudsz! – Szemüveges fiatalember ült le melléjük, homlokán gyöngyözött a verejték. Félig áttetsző napszemüveget viselt, haját régimódián hátrafésülte és barátságosan mosolygott.

– Claude vagyok – nyújtotta a kezét a napszemüveges és kezét nyújtott. Ráncolta ugyan a homlokát, és fekete félholdak húzódta meg a szeme sarkában, de Claude mindent egybevéve mégsem volt ijesztő. Biztosan a sok munkától vannak a félholdak, gondolta Claire.

– Claire. Claire Tunner.

– Claude mostanában az olajipari részvényeket figyeli – mondta Kate néni. – Jól beszél arabul, s ha valami gond van, személyesen hívja fel az olajtermelő országokat.

– Hol tanultál meg arabul?

– Tunéziában. Nagyon szép ország. Meg kellene nézned egyszer.

– És, hogy kerültél Tunéziába?

Claude-nak szerteszaladtak a ráncai a mosolygástól.

– Hosszú történet ez, kicsi Claire, most nincs idő mindent elmesélni.

– Claude megigazította a szemüvegét, és sokatmondóan Kate néniire nézett.

– De ha érdekel...

– Nagyon is! A suliban vannak arab barátaim. De egyik sem járt Tuni...

– Tunéziában – segített Kate néni.

– A szüleimmel éltünk ott, úgy tízéves koromig. Nagyon kedves emberek lakják és nagyon szegények. Mi egy gyönyörű városban laktunk, ahol minden kapu kékre volt festve, és a fehér falakon télen is virítottak a leanderek. Ha kinéztem a balkonról, láttam, ahogy a nap megcsillan a Földközi-tenger hullámain. Ott soha nincsenek akkora viharok, mint minálunk, nincsenek cápák, és az emberek egyenesen a fákról eszik az édes datolyát.

Látszott, hogy szívesen mesélne Tunéziáról, ám ekkor... Ekkor hatalmas robbanás rázta meg a termet. Claire, mivel a bejáratnál elhatározta, hogy nem fog félni a WTC-ben, bizakodóan Kate néniire nézett, hogy ugye ez a durranás teljesen mindennapos, megszokott eset itt a toronyban, így tesztelik a kollégákat, hogy nem ugranak-e fejest rögvest a Hudson folyóba, ha valami szokatlant hallanak. Ám a néni szemei csupán ijedséget sugároztak, semmi mást. Mindenki az ablakokhoz szaladt, de innen semmit sem láttak. Csak a folyó kanyargott alattuk békésen, mint egy nagy ezüsthátú kígyó...

– Az apám ott volt nagykövet – mondta Claude, mintegy megnyugtatóképpen, amikor eljöttek az ablaktól. Ám a félelem már megülte a lelkeket, és már senki sem figyelt az olajipari szakérő Claude-ra, aki visszavágott oda, ahol örökké süt a nap, és a fáról eszik az édes datolyát.

– Figyeljete! Ég az északi torony! Kate néninek már az előbb megcsörrent a mobilja. Perry Mailer, a barátja telefonált. Perry a szemben lévő oldalon dolgozott, rálátott az északi toronyra.

– Micsoda? Mi ég? Az emberek egymás szavába vágva kiabáltak.

– „Nyugalom, nyugalom! Mindenki őrizze meg a nyugalomát!” – a hangszórók egyáltalán nem recsegték, s a beszélő mögül, mintegy aláfésztésként lágy, megnyugtató zene csusszant be a hirtelen támadt csendbe.

– „Kisebb tűz ütött ki az északi toronyban, de az oltás már folyik. Mindenki térjen vissza a munkájához!” Néhányan az irodában megkönnyeb-
bülten felsóhajtottak. Csak Kate néni nem nyugodott meg egykönnyen.

– Rossz előérzeteim vannak – mormolta félhangosan.

– Gyere, Claire! Azt hiszem jobb, ha nem ma ismerkedsz meg a WTC
minden csodájával! Claude! Lekísérem Claire-t, és jövök vissza. Ha keres-
nének – tette még hozzá.

Claude barátságosan intett nekik, majd visszaült a számítógépéhez.
A legtöbben zavartan ugyan, de követték a példáját. Csak egy csinos, fia-
tal nő, meg egy kövérkés, kopaszodó férfi döntött úgy, hogy mára elég a
munkából... így aztán négyen indultak meg a lift felé...

– „Nyugalom, nyugalom” – a hangosbeszélő egyfolytában kerepelt, ám
Claire és Kate néni azt látta, hogy egyre többen szaladnak ki az irodákból
a liftek felé...

– Menjünk a lépcsőn! – kiáltotta Kate néni. – Nem férünk be a liftbe!
Ezalatt egyre többen rohantak mellettük. Ingujjas, lobogó nyakkendőjű
férfiak, elegáns nők. A 45. emeletnél tartottak, mikor az előbbinél még
nagyobb robbanás hallatszott. A torony megrázkódott, mint egy hatal-
mas őskori növényevő szörnyeteg, melyre sok-sok apró húsevő ragado-
zó támadt, s most éppen le akarja vetni a hátáról a támadókat... Kate
néni elesett a lépcsőn, Claire csak a fenekére huppant. Körülöttük min-
denütt jajgató, kiabáló emberek. „Mi van? Mi történt? Mi történik itt?
Segítség!” Kate néni nem szól semmit, csak a kezét nyújtja. Int Claire-
nek, rohanás tovább. Claire úgy érzi magát, mint azokban az álmokban,
amikor menekülni szeretne, de nem mozog a lába... Pedig hihetetlen
sebességgel szelik az emeleteket lefelé, a lépcsőkorrlát mégis lassított
filmként úszik el mellette. A fordulóok tűnnek a leglassúbbnak, különö-
sen, amikor lökdösődés támad, bedugul az emberfolyam. Végre meglát-
ják a földszinti csarnokot. áttempóznak rajta, és kipattannak a szabad-
ba. A napfényre, mely már homályos, az ég alá, mely erősen füstös.
Senki nem tudja, mi történt. De mindenki rohan, menekül. Kate néni
úgy markolja Claire kezét, mintha össze akarná roppantani, így szágul-
danak a Brooklyn híd felé. Claire már látja a hidat, s mintha anya sza-
ladna velük szemben.

– Megmenekültünk, gondolja, bár nem igazán tudja mitől. Ekkor érzi tarkóján az ütést. Tíz óra múlt hét perccel. 2001. szeptember 11-én. Összeomlott a déli torony...

Abban a pillanatban meglátja őket. Ott áll a három fiú, Johnny, Szása, Maciek. Ezenkívül Johnny nagypapája és Artus Bernát. Utóbbi a földön ült, mellette ócska tarisznya. Sötét és dohszag mindenütt. Csak a tűz maradványa pislákol. Szása és Maciek szemmel láthatólag nem érti, hogyan és miként került ide... Szása kapcsol elsőnek:

– Szóval innen tanulod ezeket a lovagi marhaságokat! Ide jársz titokban, míg nekünk holmi könyvekről fecsegsz! Játszod az agyad, hogy milyen okos vagy, közben ez az ótvaros hippi mesél el neked mindent! – És Artusra bök.

– Nono – mondja Artus Bernát a földön ülve. De Szása tovább dühöng.

– Most viszont jól elverünk! Most nem menekülhetsz...! És közelebb lép.

– Nono – mondja a sötét csuklyás újfent, és a köpenye alól egy valószínűtlenül hosszú kardot húz elő. És a kardot Szása felé emeli. Csak úgy ültében.

– Pont most akard bántani? Mikor a szolgálatunkba szegődött? Az orosz úgy ugrik hátra, mint akit a bolha csípett meg.

– Mi van itt?! – rikoltja kétségbeesetten – Bűnszövetkezet? Ezért még meglakolsz – vicsorog Johnny felé. És menekülni próbál. Artus–Subich viszont erőteljesen a földhöz csapja a kardját. Koccan a penge a kövön, s a zajra rögvest megjelennek a strázsák. Két nagyra nőtt alabárdos zárja el az utat Szása előtt.

– Kútba vele – adja ki rezignáltan a parancsot a sötét csuklyás.

– Ne próbáljátok! Úgyis keresni fognak! A Sing-Singben fogtok elrohadni! – visítja az orosz.

– Hát te? – fordul a remegő Maciekhez Artus, mikor Szását végre elcipelik.

– Te is a kútba szeretnél kerülni?

Maciek úgy fél, hogy csak a fejével tud nemet inteni. Dehogyan akarok kútba kerülni!

– Mi a neved, nyomorult? – kérdezi Artus Bernát, és amilyen gyorsan előkapta az előbb, olyan sebesen dugta el most a kardját a fekete köpeny alá.

– Maciek – dadogta Maciek. Maciek Janda.

– Szóval polák – morogja a köpenyes.

– Nagyon rendes gyerek – szólal meg Johnny.

– Rendes gyerekekre nincs szükségünk – vigyorog gonoszul a másik –, árulókra, kémekre, gazemberekre annál inkább. Hajlandó vagy beállni Tarantói Lajos szolgálatába, vagy nem? Ez itt a kérdés.

Maciek értetlenül ácsorog, s széttárja a karját. Életében nem hallott erről a tarantula-izéről. Ám Johnny egyre erősebben bólogat a gaz Subich-Artus háta mögül, hogy persze, hajlandó vagyok, nagyon is! Mondjad Maciek! Mondjad, hogy igen!

Maciek ránéz Johnnyra, aztán a sebhelyes köpenyesre, majd megint Johnnyra.

– Na mi lesz? – türelmetlenkedik Bernát úr. – Követni akarod a barátodat?

– Ühüm – mondja Maciek, aki néha kicsit lassan kapcsolt. – Illetve nem. Belépek a tarantulához – teszi még hozzá idejében, mielőtt a gaz Bernát azt hinné: tényleg a kútba akar kerülni.

– Rajtad a sor – fordul Artus Bertrand Johnny nagypapájához. – Te még nem nyilatkoztál.

– Belépek, hogyne lépnék.

– Biztos vagy benne? Vénségedre elárulod a királyodat?

– Hátha rosszul gondolkodtam eddig. Talán rossz oldalon álltam.

– Fura – Artus Bertrand gyanakodva pislog. – Nem biztos, hogy mindent elhiszek neked!

– Te kérted, hogy nyilatkozzak! Most meg kételkedsz bennem?

– Nem is tudom. – Artus megvakarja a fejét. – Túl gyorsan jött ez nekem...

– Tudja, a nagypapám olasz! Italiano! És csak véletlenül állt be a magyar király szolgálatába. Megtévesztették! – Johnny gyorsan beszél, nagypapa pedig még a száját is nyitva felejt a csodálkozástól. Johnny megragadja a gonosz Artus vállát, nehogy véletlenül a nagypapira nézzen...

- Italiano? Akkor miért nem beszéli a nyelvünk?
- Gyerekkorában rabolták el a magyarok, alig volt kétéves, ezért nem emlékszik az anyanyelvére! De a neve olasz! – és Johnny teleszívja a tüdejét a dohos pincelevegővel. Már érzi, megnyerte a játszmat.
- Miért? Mi a neve?
- Giovanni. Giovanni Fortunate!

- A nagyapám mesélt valamit erről az emberről... de miért érdekel ez téged, Forgács uram?
- Ó, semmi, semmi. Csak a királynak eszébe jutott ez az ember. Szeretne újból találkozni vele.
- Hát... Én azóta sem hallottam róla. Állítólag halálra ítélték, aztán a nagyapám megmentette, és utána rögtön eltűnt. Azóta sem láttuk.
- És miért ítélték halálra?
- Összekeverték Artus Bertrاندdal.
- Az ifjú Lackfi István belépett az istállóba. Megállt egy pillanatra, majd beleszipantott a levegőbe. Ezt az illatot szerette, ezt a semmihez sem hasonlítható állat-takarmány-ürülék szagot, mely a hosszú lovaglásokra emlékeztette, kimerítő, de sikeres vadászatokra – és természetesen: vad és győzelmes csatákra.
- Miért keverték össze azzal az Artus izével? – Forgács úr nem annyira szerette az istállószagot, mint a főlovászmester. De a lovakat azért kedvelte, így hajlandó volt elviselni a bűzt, amely együtt járt a főlovászmester foglalkozásával.
- Azt hiszem sokat látták a társaságában. Nyergeld fel azt az almásde-rest – intett az egyik lovászfűúnak Lackfi úr.
- És az olyan nagy baj? Egyáltalán ki volt ez az Artus? Én inkább azt a pejt szeretném...
- Le van fásasztva. Garai uram vadászott vele tegnap.
- A kancára gondolt az úrfi? – kotyogott a beszélgetésbe a lovászfű.
- Mondtam már, hogy engem ne úrfinak szólíts! – mérgelődött Lackfi úr.
- De hát már az úrfi apját is...

Lackfi úr mérgesen legyintett, és szó nélkül odébb sétált. Forgács úr alig bírta követni. Aztán a főlovászmester egyszer csak hirtelen megállt és szembefordult vele.

– Hidd el, remek ló az almásderes! És tegnap egész nap csak pihent.

– Jó, jó, nem bánom. Bár a pej jobban tetszik... Szóval ki volt az az Artus?

– Ha a király kíváncsi arra a Szerencsés Jánosra, miért nem engem kérdez? Miért téged küld, mikor én vagyok a kedvence?

– El van foglalva a király – hazudozott mosolyogva Forgács úr. – Tele van a feje a Velence elleni hadjárattal.

– No, itt a ló – mondta az ifjú Lackfi, miután átvette a kötőféket a fiútól. – Nehogy a sűrűbe keveredj vele – mondta komolyan és mélyen a szemébe nézett a másiknak.

– Napszállta után nehéz kitalálni az erdőből – tette még hozzá, és már csak arra várt, hogy Forgács úr fölkapaszkodjon az almásderes nyergébe. Nagyot csapott a ló tomporára. A kanca felkapta a fejét és kiugrott.

– Azért csak gondolkozz azon az emberen – kiáltott még vissza Forgács úr.

– Egyszer még akasztófán végzed – morogta magában az ifjú Lackfi és kiköpött.

Forgács úr pedig alig száguldott ki a négytornyú vár kapuján, máris elfordította a lovat és elkocogott jobbra, a fák közé. „A fene ebbe a Lackfiba – gondolta ügetés közben. Egészen olyan, mint a nagyapja! Konok és megátalkodott! De én még kiszedem belőle, ki volt az az Artus! Ki én!

Forgács úr harminc év körüli, korán kopaszodó ember volt. A homlokát ráadásul egy hosszú forradás szelte végig, s mivel nem volt haja, amivel a ronda sebet eltakarja, igyekezett süvegben járni, ahol és amikor csak lehetett. Nyáron a süveg kényelmetlen viselet ugyan, de a sebhelye olyan visszataszító volt, hogy hasonlóról nem is hallottak a királyi udvarban. – Ha csak nem... Ha csak... Forgács Balázs megállította a lovát. Legszívesebben a homlokára csapott volna az izgalomtól, ha rég le nem szokott volna erről a számára oly veszélyes mozdulatról. Megvan! – kiáltotta oly hangosan, hogy a bükkök közt felébredt még a mesebeli szélherceg is, aki pedig csak szunyókált mostanáig a hófehér mézskősziklák árnyékában.

– Megvan! Benedek úr mesélt valami sebhelyes Artusról! S azt mondta, az ő sebe randább volt, mint az enyém! Múltkor az ivóban, a harmadik meszely után fecsegett ilyesmit! – Forgács úr azonnal visszafordult a vár felé. Örülni fog Garai uram, mosolygott magában. Ha ebből a gonosz Lackfiból nem is tudtam kiszedni a titkát! – Ha! – kiáltotta még, mivel azt hitte, senki sem hallja.

– Egyszer még úgyis a miénk lesz a hatalom! Garai úrból akár király is lehet és én leszek a nádora! Akkor aztán leáldozik a Lackoknak! És kiszárgult az erdőből. Szélherceg pedig lengedezett egy kicsit, elnézegette a bokrok mögött azt a két furcsa alakot, akik most a kezüket dörzsölték, aztán mivel nem értette, miért e nagy öröm és izgalom, visszafeküdt a nagy fehér sziklák tövébe. Viharról álmodott, szélvészről és villámokról. Majd ha megnövök, gondolta még és mosolygott álmában.

Hetedik fejezet

Nincs meg a kincs

Anne néni szórakozottan pakolászta a reggeli maradványait. Gyönyörű ősünk van, gondolta. A dáliák is szépen nyílnak a kertben, és a... És meg kellene már látogatnom Rosát a szomszédban. Anne néni elpirult a gondolattól. Miért nem vallod be, hogy nem Rosához mennél? Magadhoz sem vagy őszinte? Anne néni bedobta a tányérokat a mosogatógépbe, majd belepillantott a tükörbe. Szerette a tükroket, és szerette a tükörkben nézegetni magát. Sokkal jobban nézek ki, mint Kate. Határozottan jobban.

Anne néninek középhosszú, szőke haja volt, és mostanában Marilyn Monroe frizurát hordott. Ez kifejezetten jól állt neki, bár az alakja nem volt annyira telt, mint az egykori filmcsillagnak. ám Johnny nagypapájának határozottan tetszett, és ezt Anne pontosan felmérte azokból a pillanatokból, amikor John bácsi küldözgetett felé, amikor átszaladt egy kicsit megbeszélni, hogy mit kell tenni így ősz táján a tulipánhagymákkal. Hm. John bácsi nagyon aranyos, és még nem is annyira öreg... Hogy miért nem vallom be? Egyszerű! Ha nem lenne Bessy, akkor én már rég... Mit csinálnál rég? – kérdezte a fejében egy hang. John bácsi akkor is hetvenhárom éves! Akármilyen fess ember, mégiscsak húsz évvel idősebb nálad! Na látod! – mondta a hangnak. Akkor most kimegyek a kertbe. Mit látok? – kérdezte a hang. Azt látsz, amit akarsz, zárta le Anne néni a belsejében dúló vitát, nagyot nyújtózott és kilépett az ajtón. Aztán mindjárt visszafordult, hogy kikapcsolja a rádiót. Mikor újból megmártózott abban a tényleg fantasztikus napsütésben, amely a New York-i ősz sajátja, sajná-

lattal vette észre, hogy Bessy is kint van a kertben. Anne úgy érezte, el van rontva a délelőttje. Puff neki, gondolta. Inkább visszamegyek a konyhába... ám ekkor arra lett figyelmes, hogy Bessy néni, aki neki csak Bessy, vagy Bess, szóval ennek a szomszéd gyerekeknek a nagymamája és egyben – sajnos – John felesége vadul hadonászik, integet és kiabál. Még hozzá őneki. Pedig soha nem voltunk jóban. És mintha nagyon ijedten és kétségbeesetten kiabálna. És mutogat az ő, vagyis Anne háza mögé, Manhattan irányába. Anne tett néhány lépést a kertben, hogy elláthasson a háza fölött, és ekkor még nem értette meg mindjárt, csak sokkal később, egy elmélázó jövő nyári napon tudatosult benne, miért blokkolta le az agya Bessy néni ijedt rikácsolását. Hogy miért nem értette meg mindjárt, amikor azt kiabálja: – Ég az egész Manhattan! Fölgyulladt a WTC!

Anne csak arra volt képes, hogy előrántsa a mobiltelefonját, és kétszer benyomja a gombot. Szótlanul állt vagy fél percig, majd a földhöz vágta a készüléket.

– Mi van? Nem válaszol? – Anne Bessy néni felé fordult és minden kétségbeesését beleivóltotta John feleségének a képébe:

– Üzenetrögzítő! Érted? Üzenetrögzítő!

Johnny rögtön át akart rohanni Manhattanbe. Persze Zeusz nem engedte, és ettől még jobban kétségbeesett. És lelkiismeret-furdalása volt Claire miatt. Közben a város lassan olyan lett, mint egy felbolydult méhkas. Mentőautók szirénáztak, csörögtek a mobiltelefonok, mindenki kiabált, szaladt és rémüldözött. Aztán, mikor a tornyok is összedőltek, Johnny úgy érezte, hogy mindennek vége. Sosem fognak már a kertben süteményt enni, és sosem... Claire... Mi lehet Claire-rel?

Az iskolát bezárták, mindenkinek haza kellett menni. És minden átkozott felnőtt ott ült a képernyő előtt, és nézte a legújabb híreket, miközben kint egyre nagyobb lett a füst, és torokszorítóbb a némaság. És csak nézték a füstöt a tévében, és a szívükben megnőtt a harag és a félelem. És a harag és a félelem ködén át alig-alig szivárgott át a hír, hogy Claire egy bronxi kórházban van. Megütötte a fejét, de úgy tűnik, nem lett nagyobb baja, csak még nincs az eszméleténél. Kóma. Johnny már látott ilyet a tévében, az ürgének az orrán vezették be az oxigént, és a karjából meg mindenhonnan mindenféle cső-

vek lógtak szerteszt. Megpróbálta elképzelni Claire-t, ahogy lógnak belőle a csövek, de csak a szőke fürtöket látta, meg Claire kezét, ahogy integet neki, a ringó járásával és nem hátrafordulva, mégis tudva, hogy Johnny még követi őt a szemével. És a hangját hallotta: „Rólad szoktam álmodni. Pontosabban a kalandjaidról. Meg arról az Artus izéről, és a királyodról.”

Ráadásul otthon állt a bál. Nagypapa átment Anne nénihez, jó én is átmentem Claire miatt, a néni egészen kétségbe volt esve, nagypapa vigasztalta, aztán telefonálgatott, míg ki nem derült a kórház Bronxban. Bessy néni meg tökre kiakadt... Azt még meg tudta állni, hogy nem megy nagypapa után a szomszéd házba, de mikor az öreg hazatért! Akkor lett csak haddelhadd! Hogy udvarolgat Anne néninek! Még ilyenkor is! Mikor fölrobban egész New York! Nagypapa hiába magyarázta, hogy a kicsi Claire így meg úgy, Bessy nénit nem lehetett leállítani. Egészen addig, amíg nagypapa el nem kezdett öltözködni, mondván, hogy elmegy. Hogy neki ebből elege van. Hogy szégyenszemre negyvenkét év után kell új otthon keresnie... Akkor Bessy néni egy kicsit megijedt, kérlelni kezdte nagypapót, hogy ne csináljon már ilyen marhaságot, igazán, ő csak zsörtölődik mindig, tudja a nagypapa, hogy nem kell őt komolyan venni, legjobb, ha most szépen levetkőzik, kényelembe helyezi magát, ő meg főz valami finomat, megint olyan lesz minden, mint régen.

– És New York sem robban fel? – érdeklődött a nagypapa.

Johnny halálosan unta az egészet, annyiszor hallotta már a veszeke-
dést a szomszédság miatt, és már ismerte előre az egész koreográfiát.

Pedig közben apu is jelentkezett, most éppen Spanyolországból, azt mondta, jól van, ne aggódjunk, már látta az elnököt a tévében, és alaposan be lesz fűtve azoknak, akik ezt csinálták. És, hogy minden rosszban van valami jó, mert legalább hosszan beszélgetünk a telefonon, máskor meg nem érünk rá, mindenki rohan. Anyu azt mondta, ő ettől nem olyan boldog, és belesírt a telefonba. Johnny úgy érezte, ha még egy percig itt kell maradnia, ebben az elátkozott házban, akkor mindjárt ordítani kezd, de legalábbis behajítja a telefont az akváriumba, esetleg leönti azzal a festékkel, amivel nagypapa tegnap a garázsajtót mázolta.

– Át kell mennem Willie-hez.

– Mi az, hogy kell? Ilyenkor semmit sem kell csinálni senkinek!

- De igen! Meg kell beszélnünk az elmaradt lovagi tornát!
- Hogy lehet egy elmaradt tornát megbeszélni?!
- Hát épp ez az! Azt kell megbeszélni, mikor és hogy rendezzük újra!
- Egyelőre nem rendeztek ti semmit! De lehet, hogy iskolába sem jártok most egy darabig!

Lizzy néni, Johnny kettes számú nagymamája csípőre tett kézzel állt kedvenc unokája előtt. (még volt neki néhány Chicagóban, de azok nem akartak lovagi tornát rendezni... S főleg nem voltak kéznél, hogy megrendszabályozza őket az ember...) Bessy néni most a konyhában dült-fült, a család többi tagja pedig már körülbelül hetvenhetedszer nézte meg a tévében, hogyan omlik le a két pokoli torony. „Feltűnik két nagy madár” – hallotta Johnny a nagypapa vészjósló pojacáskodó hangját, ahogy még most is viccet próbált csinálni, a rég elhunyt „jövőkutatót”, Nostradamust idézve a menyének. Anyu ugyanis szintén ott ragadt a CNN előtt, és azon gondolkozott, hogy mégiscsak át kéne hívni Anne-t. Hiszen annyira egyedül van...

Még jó, hogy kitalálták a csetelést, morfondírozott Johnny a szobájába menet. Azzal beszélek, akivel akarok. Lizzy néni meg gondoljon, amire akar. Hogy jó gyerek vagyok, vagy hogy ő győzött, vagy egészen mindegy. Edékkel is dumálnom kéne, legutóbb, mikor találkoztunk a suliban, valami olyasmit fecsegték, hogy Claire-nek nem mindig volt jókedve mostanában... Hajaj, Claire! A fenének ment át pont ma reggel, Manhattanbe? Persze, Johnny már időközben értesült Kate néniről, de akkor is! Már egy fél éve hívja!

Johnny benyomta a gépet és várt. Igen ám, de ezen a napon, vagyis 2001. szeptember 11-én nem csak a Világkereskedelmi Központ omlott össze, hanem a világháló is. Igaz, utóbbi csak ideiglenesen, ám ez elég volt ahhoz, hogy Johnny miután alaposan kidühöngte magát, más tevékenység után nézzen. Hirtelen eszébe jutott az a könyv, amit legutóbb kapott a nagypapától... Hol is van? Ja, ez az! „...és a Beszélő Lovag”. Johnny felütötte a könyvet és olvasni kezdett.

- 1352! 1352-ben vagyunk! Már eszembe jutott. Múló fejfájás, elmezavar. Jól vagyok.

– Nem sokáig leszel jól, fiú! Talán emlékszel még, hogy tartozom neked valamivel! – mutatta a gonosz Artus a homlokát, ahol Johnny egykor eltalálta. És a kardja felé nyúlt. Most kell gyorsan mondani valamit... valamit, amitől megdöbben! Különben baj lesz! Ezt Johnny egészen világoosan érezte.

– Na jó – mondja Johnny hanyagul, s közben le nem veszi a szemét Artus kezéről. Ha kell, harcolni fog. Neki is van kardja, Artusnak viszont nincs igazán segítsége... Péter úr feje bepólyálva, Géza úr meg olyan kicsi.

– Elmondom neked a titkot – folytatja Johnny olyan lazán, hogy meglepődik a saját vakmerőségén. Mutatóujjával mellbe böki Artus Bernátot, könnyedén ellép mellette, kihúzza a széket, s leül. – De hogyha megölsz, sosem tudod meg.

– Milyen titkot? Mit zagyválsz? Nem tudsz te semmit! Csak engem akarsz átejtetni!

– Biztos tudja, hol vannak a kincsek! A Tar Koppány kincsei! Valamikor az övé volt ez a ház! A Tar Koppányé! – Géza úr nem bírta megállni, hogy ne kotyogjon bele... Sőt! Egészen felvillanyozódott. Hátha tényleg tud valamit ez a fiú.

– Na, beszélj! Ha kedves az életed. – Johnny végigsimított a bajszán – ez már csak így van, ha idekerül, mindig idősebb vagy 5 évvel.

– Van itt egy kút a közelben? – kérdezte Johnny.

– Kettő is! – Géza úr közelebb húzta a székét.

– És az egyikén kőkereszt... – folytatta Johnny, s a homlokát ráncolta, mintha erősen gondolkozna...

– Mind a kettőn van kőkereszt! – kotyogott Géza úr.

– De az egyik romosabb, ugye? – érdeklődött Johnny.

– Hát igen, itt a keresztútnál, az tényleg elég vacak.

– És a másik?

– Az ott van a templom mellett, nemrég hozták helyre.

– Rozzant kutakról fogunk társalogni? – kérdezte Artus Bernát.

– Nos, a templom melletti – koppintott az asztalra Johnny.

– Mi van vele?

– Ott van a kincs!

– A kútban?! – kiáltották mindhárman egyszerre.

- A kútban – bólított Johnny. De egyszerre csak egy ember mászhat le.
- Helyes! – ragadta meg Johnny kezét Artus Bernát. – Az te leszel!
- Rendben – mondta Johnny. – Én vállalom.

A szél reggelre sem állt el, sőt az eső is szakadt, mintha dézsából öntenek. Percek alatt bőrig áztak. Csak Artus örült, hogy nem látja őket senki. Persze, ki a fene mászkál ilyen időben, hangoztatta nyafogva Géza úr, már nem először. Johnnynak meg Claire járt az eszében. Meg New York, meg Claire fivérei és Manhattan, aztán a többiek az osztályból, és semmiféle olyan érzése nem volt, amit büszkeségnek lehetne nevezni. Inkább valami olyasmi, hogy neki most ott lenne a helye az elátkozott városban a többiek mellett. Akik rettegnék, mert nem tudják, mikor lesz a következő merénylet, és ki lesz a célpontja... S közben ő itt caplat az esőben és sárban, hogy lerázzon egy nyomorult gonosztevőt, egy nyavalyás gyilkost, aki lehet – hogy már rég nem él, csak az ő álmaiban...

– Mássz le! – kiáltotta az, aki már régen nem él. Johnny kénytelen-kelletlen belelépett a vödörbe, s a többiek lassan engedték lefelé. Két rántás volt az egyezményes jel, ha talál valamit.

„Ilyen lehet a pokol – gondolta Johnny. – A pokolra szállás. Már ha van olyan hely egyáltalán. Ömlött a nyakába a víz, a kútban pedig sötét volt. Ki akarta fújni az orrát, de a zsebkendője is csurom víz volt.

- Elég – kiáltott fel, mikor a vödör már majdnem beleért a vízbe.
- Mit mondasz?! – hajolt be Péter úr.
- Lent vagyok...

Johnny egy darabig himbálta a vödröt, mintha keresgélne. Aztán megmarkolta a kötelet (vagy láncot?), és egy életem-egy halálom kiáltással megrántotta.

– Van egy kis folyosó odalent – magyarázta amikor felért. Egészen biztos ott van a kincs.

- És miért nem hoztad el? Féltél? – mordult föl Artus Bertrand.
- Félttem – vallotta be Johnny. Meg aztán fáklyám sincs, hogy világítsak.

- Még jó, hogy az öreg Artus mindenre gondol – vigyorgott a másik.
- Eresszetek le! – adta ki a parancsot.

Johnny csak erre várt. S bár Péter úr és Géza úr elég lapos pillantásokkal méregették – már amennyire az ítéletidőtől lehetett pillantgatni –, odébb sántikált, jajgatott, húzta a lábát. Mintha megsérült volna odalenn. Végül leült egy kőre. A két uraság kénytelen volt maga leengedni a kútba a gonosz Artust, aki már otthon gyertyákat csomagolt az útra, és tűzszerszámaival együtt a ruhájába rejtette. Hogy aztán miképp akart ebben az esőben tüzet csiholni fél lábbal a vödörben, egy kútba lógatva, azt már sohasem fogjuk megtudni. Hogy miért? Egyszerűen azért, mert amikor már jó mélyen lehetett a kútban ez a sötét alak, aki annak idején még Endre királyfi meggyilkolásában is részt vett, és általában véve sok borsot tört Johnny és Lajos király orra alá, szóval Johnny, mikor elérkezettnek látta az időt a cselekvésre, akkor felállt és odasettenkedett a két uraság háta mögé. Azok nyögtek és prüszköltek, nem vettek észre semmit. Különbösen is, azt hitték, Johnnynak fáj a lába, beteg, meg sem bír mozdulni, így aztán gyanútlanul áztak és nyögdecseltek a kút kávája előtt. Johnny meg egyszer csak hirtelen lehajolt – maga sem tudta honnan vette a bátorságot, inkább talán csak félt, sőt nagyon félt, hogy mindjárt kiderül, nincs odalent semmiféle folyosó, s neki vérét veszik a gonoszok minden biztonnyal –, szóval lehajolt, megmarkolta a hórihorgas Péter úr lábát, és hopsz! beborította őt a kútba! Géza úr csak egy pillanatig tétovázott, mikor meglátta, hogyan tűnik el hórihorgas barátja a mélyben. Előrántotta a kardját és ezt sziszegte: – Most véged van! Hiába hívnak Szerencsésnek, ütött az utolsó órát!

Ám Johnny felemelte a kezét: – Nem örülsz, hogy megmentettelek ettől a senkiházitól? Hogy nem kell Tarantói Lajos szolgálatába lépned?

– Megölted a barátomat! Ezért meglakolsz!

– Várj! Élnek még, szerintem! Péter urat biztos meg lehet menteni!

– S ha Artus mászik ki először? – Géza úr szemmel láthatólag tétovázott.

– Intézd úgy, hogy ő legyen a második. Ez már csak a te ügyességeden múlik.

– Mondasz valamit! – A köpcös Géza úr visszalökte a kardját a hüvelyébe.

– De akkor gyorsan kell cselekednünk. – És odaugrott a kút kávájához.

– Éltek? – kiáltotta. Johnny nem hallotta, mit válaszolnak azok odalentől, de azt gondolta, hogy nagyobb bajuk nem eshetett, hiszen sekély a víz, ő maga is látta az alját, pedig elég sötét volt odalent. Legfeljebb eltört a

lábuk, vagy ilyesmi... azt viszont jól hallotta, mit hablatyol Géza úr. És igyekezett rajta tartani a szemét, hátha... Az ördög nem alszik. De úgy tűnt, hogy a pénzsóvár uraság ezúttal nem akarja becsapni... Sőt. Egészen ügyesen hazudozott. Először azt állította, hogy Johnny elszaladt, aztán meg, hogy királyi csapatok érkeztek, és úgy látszik, hosszabb ideig akarnak itt táborozni. Aztán meg, mintha magát az uralkodót is látná, és éppen a kút felé tart, biztos megszomjazott... Utóbbi ugyan nehezen volt hihető ebben a fene nagy esőben, de Artus Bernát – aki időnként Subich Mladennek adja ki magát –, bevette Géza úr meséjét. Azért csak kardoskodott, hogy ki akar mászni innét, úgy sem ismernek rá, évek teltek el, a király csak néhányszor látta közélről, ő pedig alaposan megváltozott. Persze még gonoszabb lett, gondolta ijedten Johnny, de aztán elsőnek mégiscsak Péter úr mászott ki, s bár alaposan összeverte magát, mégis volt benne annyi harciasság, hogy Johnnyra támadjon. Géza úr alig bírta lecsillapítani.

– Neki köszönhetjük, hogy megszabadulunk ettől az átkozott Subich Mladentől.

– Aki időnként Artus Bernátnak adja ki magát.

Johnny, ha nincs ennyire szorult helyzetben, aligha állja meg, hogy fel ne nevessen. Még jó, hogy több neve nincs az átkozottnak!

– És mit teszünk vele? – mutogatott Péter úr némileg együgyűen a kút felé. – Itt nem hagyhatjuk. Könnyű kimászni...

– Fejbe verjük! – mondta elszántan Géza úr.

– Fejbe? – kérdezte mélán a másik. Géza urat elfutotta a pulykaméreg.

– Naná, majd megfricskázuk az orrát, megsimogatjuk a haját és szépen elengedjük. És tovább tűrünk, hogy zsaroljon és kínozzon minket! Esetleg már most levághatnád a másik füled és felajánlhatnád neki áldozatul...

– Jó, jó, de akkor...

– Johnny lassan hátrálni kezdett. Én ezt nem várom meg, gondolta, ámbár igazán jó lenne tudni, mi történik ezzel a gonosztevővel, de mi lesz, ha ezek mégis kibékülnek? Jobb lenne elpályázni innét! És csak hátrált és hátrált, és ahogy hátrált, egyszer csak... Egyszer csak valaki megérintette a vállát. Johnny ijedten megfordult, aztán majd hanyatt esett a meglepetéstől. Nem más állt előtte mosolyogva, mint az ifjú király. Nagy Lajos, személyesen.

Nyolcadik fejezet

„Ezalatt” 1378-ban

Szóval Forgács úr érdeklődött.

– De csak annyit mondtam neki, hogy összekeverték Artus Bernáttal.

– Szerencsés Jánost.

– Azt, azt.

– Jól van, fiú! Ugyanolyan okos vagy, mint a nagyapád! Hadd furdalja őket a kíváncsiság, ki volt Szerencsés János! Őt meg Garai uramat. Keverni kell a kártyákat, különben eltesped az udvari nép! De csitt! Úgy látom a királyné...

– Tárgyalnak az urak? – kérdezte Erzsébet. A lovagteremben ültek, ebben a hatalmas csarnokban, a diósgyőri vár ékességében. Az ifjú lovászmester és az öregedő uralkodó. Furcsa volt a hosszú asztalnál, hangjuk kongott az üres teremben. A királyné is távolinak tűnt, amint belépett az ajtón. Ruhája sejtelmesen meg-meglebbent a beszűrődő fényben. Mintha egy másik planétán lennének – gondolta a király.

– Már befejeztük – intett mosolyogva Lajos király a felesége felé. Csak diskurálgatunk...

– Akkor visszajövök később. Nem venném a szívemre, ha megzavarnám az urakat a szórakozásban – jegyezte meg maliciózusan a királyné.

– Nem, nem – sietett utána a férje. – Mondom, hogy befejeztük.

– És eldöntötte már a király, hogy mit akar? – kérdezte Erzsébet.

– Ebédelni. De csak valami könnyűt. Ma valahogy nem vagyok formában.

– Nem az ebédre gondoltam – komorodott el a királyné.

- Talán a vacsorára? Ahhoz még igencsak korán van!
 - A hadjáratra gondoltam. – Erzsébet most már tényleg mérges lett. Ne lenne itt ez a Lackfi gyerek...
 - Csak nem Velencét kérdezi felséged? – csodálkozott az uralkodó.
 - A velencei hadjáratot.
 - Hát, azt hiszem – kacintott cinkosan Lackfira Lajos király – azt hiszem... Ebből nem lesz semmi! Tudod, aki kardot ránt...
 - És a főlovászmesternek mi a véleménye?
 - Nem is tudom – határozatlankodott az ifjú. – Engem még soha nem kérdeztek meg ilyen fontos államügyekben.
 - Hát most kérdezzünk! – fordult Lackfi felé a király. – Harcoljunk, vagy ne harcoljunk?
 - Úgy emlékszem, még sohasem sikerült legyőznünk a tengeri köztársaságot – kezdte óvatosan a főlovászmester.
 - Ne viccelj, fiú! Szerinted '58-ban mi történt? És hogyhogya nem tudjuk legyőzni?! – Lajos megjátszotta a mérgeskedést. Felfújta magát és a szemeit forgatta. A királyné csodálkozva nézte. Még sohasem látta ilyennek.
 - Megtámadjuk Velencét! Csatlakozunk a koalícióhoz! – kiáltotta a király, és öklével a tölgyfaasztalra csapott.
 - S honnan e hirtelen pálfordulás? – érdeklődött a királyné.
 - Miféle pálfordulás? Gyermeckorom óta Velencét akarom legyőzni! Életem álma válik most valóra! Hívjátok be a követeket! Nem akarom húzni az időt! Most azonnal aláírjuk a szerződést!
 - Szeretnék négyszemközt beszélgetni felségeddel!
 - Miért? A főlovászmesterem mindent hallhat! Egy Lackfi előtt nem kell titkolóznom!
- Erzsébet nagyot sóhajtott.
- Most mégis arra kérem Lackfi urat, hogy távozzon. Talán nézze meg, hogy éhesek-e a lovak. Lackfi István nagyot nyelt. Tudta, hogy nem kedveli őt a királyné. De a gúnyos megjegyzésre nem számított.
 - Jól van, István! A lovak ugyan nem éhesek, de arra tényleg lehetne gondod, hogy kivigyék őket egy kicsit. Szép tavaszi nap van, s úgy tűnik, ma nem megyünk vadászni... – S Lajos király barátságosan megveregette a főlovászmester vállát.

– Méregből ne akard legyőzni Velencét! – Erzsébet alig győzte kivárni, hogy a főlovászmester távozzon.

– Nem méregből akarom legyőzni. – A király hirtelen nagyon fáradtnak érezte magát. Mintha egész nap lovagoltam volna – gondolta és megkapaszkodott a szék karfájában.

– De méregből. Mert én meg mertem kérdezni. Pedig először elküldted a követeket, hiába mondta mindenki, hogy a velenceiek tönkreteszik a dalmát kereskedelmet. Hogy elveszted a '58-ban megszerzett kikötőket. Meg a régi szövetségeseidet, mert például Carrarai Ferenc nem fog mindig melléd állni, ha a dózse megerősödik. Ráadásul ez a Contarini András rendkívül gyaravágyó ember! Miért nem mondsz valamit?!

– Mert nem hagysz szóhoz jutni. – A király, aki míg nem ment el a lovászmester, harsány volt és erőteljes, most megtört öregemberként motyogott. Mintha valaki kihúzta volna alóla a széket hirtelen...

– Ez a legkönnyebb! Nem hagysz szóhoz jutni! Kifogásokat keresni a legkönnyebb! Azt is el kellene már dönteni, hogy szegény megboldogult Katalin lányunk helyett ki és hol uralkodik! A lengyelek azt gondolják, hogy Mária és Zsigmond ott él majd velük, Krakkóban. És akkor itthon ki marad? És én ezt a Zsigmondot sem szeretem! Hogy egy Luxemburgi uralkodjon Magyarországon!

– Egyelőre még élek, és én vagyok a király – Lajos kihúzta magát. Most újra erőteljesnek látszott, szemei csillogtak a haragtól.

– Néha kételkedem benne!

– Elég legyen! A császár fontos...

– Nekem ne mondd, hogy elég! Ahelyett, hogy döntéseket hoznál...

– Erzsébet! – A király megfogta felesége karját. – Ne marjunk egymást, kérlek! – mondta szokatlanul szelíd hangon. – A kérdés eldőlt, megyünk Velence ellen, ez egy. És Mária itthon fog uralkodni Zsigmonddal az oldalán, ez kettő. És Hedvig megy Lengyelhonba. Ez három. De a lengyeleknek még nem kell tudni erről. Korai lenne. Hadd higgyék, hogy nem csak királynőt kapnak, de királyt is, Zsigmond személyében. Te meg mosolyogj, és ne veszekedj! Ez négy – mondta nagyon, de nagyon kedvesen. A király szerette a feleségét. Annak ellenére, hogy... De ezt a „hogy”-ot gondolatban sem fejezte be soha.

– Nehogy azt hidd, hogy leveszel a lábamról... A kedveskedéssel... – de már ő is mosolygott.

– Intézkedhetnél, hogy találják már meg a követeket – mondta a király. Még a végén lekésünk valamiről! – és kacsintott.

– Már azt hittem, sosem látlak viszont – mondta a fiatal király.

– A legjobbkor – vélte Johnny. Egy ideig csak nézték egymást a szakadó esőben és mosolyogtak. Végül a király törte meg a csendet.

– Azokat mintha láttam volna valahol – intett a kút felé az uralkodó.

– Artus Bernát barátai! – kiáltotta Johnny. Annyira gonoszak, hogy a saját cimborájukat el akarják tenni láb alól! Bedobták a kútba, és most azon tanakodnak, hogy megöljék-e rögtön, vagy hagyják éhen halni.

– Vízbe fúlni. Nem ezt akartad mondani?

– Idekint több a víz, mint odabenn!

– Honnan tudod?

– Engem is bedobtak, de aztán meggondolták magukat. Kihúztak, és bedobták a gonosz Artust.

– Te Jancsi, ezt nem hiszem el! – A fiatal király a csípőjére tette a kezét. Ahogy hátravetette a haját, és még ebben az arcát csapkodó esőben is magabiztosan mosolygott, Johnnyt átjárta az az ismerős és megnyugtató érzés, amire tavasz óta emlékezett... És már bánta, hogy hazudott.

– Ha valakit kútba dobnak, azt nem húzzák ki onnét többé – folytatta Lajos király. Legalábbis nem ugyanazok. De inkább azt mondd el nekem, mit keres itt ez a gazember. Ez az Artus Bernát.

– Tarantói Lajosnak keres híveket. Olyanokat, akik hajlandóak kémkedni...

– Érdektelen.

– Hogyhogy... – Johnny meg sem bírt szólalni a meglepetéstől.

– Ahogy mondom. Nézd, Jancsi! Szerencsés János. Nézz körül először is. – És a király körbe mutatott a dimbes-dombos tájon. – Hatalmas ez az ország és erős. – Lajos megállt a beszédben egy pillanatra, megfogta Johnny mindkét vállát és mélyen a szemébe nézett. A szél lobogtatta a haját, s mintha a nap is kikandikált volna a felhők közül. Megnézni, mit csinál a király...

– Aztán, hogy jól megértsd, amit mondok, én vagyok Európában a leghetesebb hadvezér. Kázmér, a lengyel király, rokonom és szövetségese. Most vertem meg a pogány litvánokat, és újra meg fogom verni őket. Mit árthat nekem egy olyan gyenge kis fejedelemség, na jó, királyság, mint a nápolyi? Ha kell, éppen velük lépek szövetségre majd, és remegő térddel jönnek majd elibém, csakhogy mellettem harcolhassanak! Tarantói Lajos! Ugyan már! És te is csak vesztegeted itt az idő! Pedig annak idején, Nápolyban én megmutattam neked a jövőt. Felhúztam a gyűrűt a vajda ujjára, emlékszel? Emlékszel, Jancsi?! Hol van most az a gyűrű? Nem látom rajtad sehol!

– Visszaadtam a nagypapámnak... – dadogta Johnny. – Tudod...

– Fiam! Benced a fehér sárkány vére folyik! Nem akármilyen nemzetiség a Lackfié! Ők mindig mellettem állnak, vészben, bajban, bármikor számíthatok rájuk. És te nem hordod a gyűrűt!

– Majdnem kivégeztek! És akkor úgy megijedtem, hogy visszaadtam a nagypapámnak... ám közben... Közben Claire is álmodni kezdett...

– Ki az a Claire?

– Az osztálytársam. Illetve a barátom – sietett hozzátenni Johnny. Hát-ha a király nem tudja, mi az az osztálytárs. – Egy kislány. És izé. Az ő álmaiban sokkal, de sokkal idősebb vagy. Egy öreg király, aki Velence ellen készül háborúra.

– Látod, ez engem sokkal jobban érdekel, mint az a ködlovag Tarantói Lajos. Emlékszel, mikor megkérdeztem tőled a jövőt? – Johnny félszegen bólintott.

– Nem tudtad megmondani. Pedig jó lett volna tudni, hogy hiába megyek Nápolyba...

– Ha tudod, akkor nem indulsz el?

– De igen. Akkor is elindultam volna. Öcsém halálát nem hagyhattam megbosszulatlanul.

– Jobb lett volna tudni a jövőt? – Johnny kezdett felélénkülni. De a király nem hagyta magát kikököcsölni. Eltökélten mondta: – Jobb lett volna. Nem indulok el másodszor, és nem végeztetem ki azt a szerencsétlen Durazzóit... De ennek már vége! Ide figyelj Jancsi! – Jancsi egyfolytában figyelt, ám a király kezdett izgalomba jönni...

– Ide figyelj! Beszélj azzal a kislánnyal! Hogy is hívják?

– Claire. Ti azt mondanátok: Klára.

– Akár a Garai lány. Szóval beszélj vele! Hátha ő meg tudja mondani a jövőt! Ha látott engem öregen, azt is tudja, lesz-e utódom? Sikerül-e fiat nemzenem? Lesz-e Magyarország nagy hatalom? Johnny! Beszélj azzal a Claire-rel! És hordjad a gyűrűdet, légy szíves! És ne hazudozz nekem kútba dobásról! Most menj, és gyere vissza! Minél előbb! Minél előbb!

Johnny mintha valahonnan felülről szemlélné, ahogy elősereglenek Lajos katonái odalent a mezőkön. A szél elkergeti a felhőket, és a bokrok levelein az esőcseppek drágakövekként csillognak a napsütésben. Még látja, ahogy előmászik a szerencsétlen Artus Bertrand. Látja, ahogy kóvályognak a két komikus külsejű urasággal, és hogy a katonák bilincsbe verik őket. Johnny fekszik az ágyán, hasán a könyv. A... és a Beszélő Lovag. És hiába álmodik szépet, hiába menekül meg csodával határos módon a gonosz Artus Bertrand markából, most mégis beszalad az agyába az összes rossz dolog, ami ideát várja ebben az átkozott jelenben. A jelenben, ahol Claire kórházban van, a nagyszülők balhéznak, és ki tudja, miért, de összeomlott a World Trade Center. A világkereskedelmi központ pompás két épülete.

Ki volt? Kik voltak? Miért tették? Mi volt a céljuk? A kérdések ott keringtek a fejük felett, mint a kiéhezett saskeselyűk. Ráadásul Lizzy néninek igaza volt: az iskola bezárt. Azt mondták, talán a jövő héten. És szó sem lehet semmiféle lovagi tornáról. És rögtön egy név... Egy furcsa név kezdett körözni a levegőben, akárcsak a már említett kérdések és a keselyűk. Egy idegen hangzású név: Oszama bin Laden.

És hát... Johnny néha nem is akart belegondolni. Hát szóval... Rengeg halott. Ismeretlenek és ismerősök. Az ikrek szülei. Akik tavaly év végén jöttek az osztályunkba. Aztán Kate néni kollégái. Az egyiket felismerte később a tévében, amint az ablakon... És a hírek egyre csak jöttek és jöttek, s egyre rosszabb és rosszabb hírek, s az ember néha már szeretne volna a párnája alá dugni a fejét, vagy a homokba, mint az a bizonyos strucc, amelyik amúgy Nagy Lajos sisakforgóját is díszítette.

A felnőttek viszont szinte egyfolytában ültek az asztal körül és beszélgettek. Már kevesebbet nézték a tévét, mint az első napon, és valahogy

csendesebbek is voltak. Bessy néni sem kiabált nagypapával, és még Anne-nel is igyekezett kedves lenni, mikor Claire édesanyja átjött Johnny mamájához egy kis beszélgetésre. Hát hogyne, szegény Anne, kórházban van a lánya... Anyu viszont beszélgetni akart. Hogy nem kell félni, minket nem érhet semmi baj, a WTC-t azért támadták meg, mert az egy jelkép, a modern társadalom, a globalizáció jelképe.

– Engem csak az érdekel, hogy mikor lehet újból iskolába járni – morcoskodott Johnny.

– Ne viccelj! Ennyire oda vagy érte?

– A lovagi tornáért vagyok oda! És, ha akarsz tudni, egyáltalán nem félek! Sem attól a bin a Ládábantól, sem mástól! – És Johnny becsapta maga után az ajtót.

Claire halk duruzsolást hallott. A halogénlámpák kékes fénye először zavarta a szemét, behunyta, kinyitotta, aztán megszokta. Hol vagyok? – akarta kérdezni, de nem jött ki hang a torkán. Aztán fel akarta emelni a kezét, de nem tudta. Aztán érezte, hogy egy cső van bevezetve az orrán. Aztán nagyon megijedt... Összeszedte minden erejét, megfeszítette az izmait és... És egy kedves női arc hajolt feléje. A női arc ezt mondta:

– No lám. Magához tért a kis beteg. – És hátrafordult. – Jöjjön csak, doktor úr!

Claire hirtelen megnyugodott. Szóval kórházban vagyok. Akkor nincs nagyobb baj. De hát miért? Időközben viszont már két arc tűnt fel a látómezőjében. Az előbb megismert nővéré, és egy bajszos, fiatal férfié.

– Nahát, de jó, hogy felébredtél! Mária nővér kikapcsolja a szíjakat. Tudod, muszáj volt lekötünk a kezeidet, mert összevissza hadonásztál velük. A beszéd nehezen fog menni most, nem kell, hogy erőltess. Csak bölj, ha érted, amit mondok. Egyébként Samuel a nevem. Samuel Huntington. Mint a híres politológusnak. Talán már hallottál róla. Nem? Annyi baj legyen! – És elment.

Fura egy pófa, gondolta Claire. Ez a Samuel. Közben Mária nővér megigazította a párnáját. Gyors mozdulattal kihúzta az orrából a csövet, picit feltámasztotta, és megitta a kislányt. Claire akkor látta, hogy a jobb karjába tűt szúrtak, a tű vége pedig egy infúziós edényhez van kötve. Az ol-

dat lassan, ám megállíthatatlanul csepegett, mint azokban a szörnyű filmekben, amikben a halálraítéltek kivégzését mutatják... Brrr! Claire-t egy pillanatra kirázta a hideg. A nővér, aki éppen az infúziót igazgatta, most megint feléje fordult.

– Tudod, hogy mi történt veled? – kérdezte halkán, de határozottan.

Claire a fejét rázta. Ha magába pillantott, csak nagy szürkéséget látott, semmi mást. Mária nővér megfogta a kezét, és leült az ágya mellé. Igazán csinos, gondolta Claire. És milyen kedvesen mosolyog! Emlékeztet valakire... De kire is...

– A WTC – mondta Mária nővér. – Ott jártál. Nem emlékszel? Claire hirtelen nyugtalan lett. Mintha megszólalt volna az agyában egy csengő, és egyre hangosabban berregett volna... A nővér látta, hogy baj van.

– Ne aggódj – mondta. Most már nincs semmi baj!

Ám a csengő mind hangosabban berregett, sőt szinte ordított, Claire futásnak eredt, mindenki futott, a lépcsőkorlátok elúsztak mellette a levegőben, Kate néni fogta a kezét, áttempóztak az előcsarnokon, odakint állt a füst, meglátták a Brooklyn hidat, anyu integetett és akkor... és akkor... És akkor...

Kilencedik fejezet

Él egy ember Novigrad várában

Alegjobbkor, fenséges királyom! Pisani Viktor velencei kapitány szétverte a hajóhadunk, s most a dalmát partok felé tart az Adrián.

– Hát hajóban nem igazán tudunk segíteni, de Horváti János macsóibanak már elküldtem a gyorsfutárt. Ha Horváti úr megindítja a szárazföldi csapatokat, akkor talán Pisani visszatér Velencébe.

– Ebben kételkedem, fenség! A velenceiek nem tudják elképzelni, hogy valaha is idegen katona léphet városuk földjére. Kivéve, ha már ott masírozik az ellenség a Rialton...

– Meglátjuk. Mindenesetre új hajóhadat kell szerveznetek. A genovai Doria testvérek erre a legalkalmasabbak. Lucián és Simon talán még nekünk is tudnak segíteni a királyi flotta rendbe szedésében. De ha a Terra Ferma a miénk lesz...

Gönyörű volt a május a diósgyőri várban! A madarak vidáman süttették a hátukat a végtelen ég alatt, a vaddisznók éjszakánként egészen a várárokig merészkedtek, a vadszőlő meg éppenséggel úgy szalad fel a harminc méter magas falakra, mintha sohasem akarna megállni. Lajos király is elégedetten nyújtogatta sok sebtől elnyűtt, fájós tagjait, és még a rossz híreket sem bánta, amik a távoli Adriai-tenger felől érkeztek a szél sebes szárnyán a királyi udvarba. Itt a szabadban tárgyalt, a nagy tél miatt későn virágzó cseresznyefák alatt, s kedvtelve nézegette a pompás fehér szíromözönt, s hallgatta a szorgoskodó méhek dongását. Az előtte álló genovai követek viszont kissé ijedten pislogtak. Nem kell a dolgokat túldra-

matizálni, gondolta magában a király, ahogy végignézett rajtuk. Eljártsszák az ijedt követet, nehogy meggondoljam magam, és visszahívjam Horváti Jánost, esetleg újból hadat indítsak Velence helyett délre, vagy keletre a keresztény hit védelmében. Közben meg örülnek, hogy az a nyavalyás Pisani nem tört rá a városukra a genovai hajóhad szétverése után, hanem egyből az Adriára tart. Nincs még veszve semmi. Inkább a kis Hedvig esküvőjét kell előkészíteni a bajor herceggel, beszélni kell Károly öcsémmel, no meg Lackfival.. Azám, merre járhat a lovászmester?!

– A főlovászmester mindig elkésik a tanácsból – hallott meg ekkor egy kellemetlen, krárogó hangot valahonnét a válla mögül.

– Te vagy az, Garai úr? – nézett rá komoran a király. Pedig nem is oly rég mosolygott, ha látta.

– Legfőbb híved – válaszolt szemlesütve a nádor.

– A legfőbb híveim Horváti úrral csatáznak! – mordult rá a király, aki nek mintha elfújták volna az előbbi rózsás jókedvét. A méhek is szinte megálltak a levegőben, és kíváncsian néztek a koronás emberre... Vajon mi haragította meg annyira?

– Uraim, vége a kihallgatásnak! Bízunk isten segedelmében és fegyvereink győzelmében! Holnap délelőtt, ha jó idő lesz, ugyanitt várlak titeket! Ha esik, a lovagteremben! – és intett a genovaiaknak, hogy mehetnek. Aztán Garához fordult.

– Cudar Péter szlavóniai bán, Szécsi Miklós, Himfi Benedek, mind ott vannak! Csak a Garák terpeszkednek itthon, akár ha béke lenne! Mondd, nádor uram, rendes dolog ez? Harminc éve, mikor először megindultam Nápoly ellen, Gilétfi úr, az akkori nádor velem tartott!

– Uram király! Ha megint magad indulnál a háborúba, én lennék az első, aki felkötném melletted a kardot! De te itthon vagy, és ez az egész velencei hadjárat valahogy nem smakkol nekem! Már megbocsáss, de egyáltalán nem hasonlít a harminc évvel ezelőttihez.

– Hogyhogy nem hasonlít? Ember! Miénk lehet Velence, Nápoly, az egész Földközi-tenger feletti hatalom!

– Minek az nekünk felséges király? Annyi idegent nehéz kormányozni! Gondolj csak a lengyelekre! Mennyi baj van velük, pedig ők tényleg szerető rokonaid! – És megnyomta a szerető szót.

– Mert nem látsz tovább az orrodnál, azért. Mert csak a birtokaid akard növelni, meg a rokonaid és szövetségeseid birtokát, azért. Közben meg senki sem érzi, hogy délről új, eddig soha nem látott veszedelem fenyeget, a muzulmán török, aki el akarja nyelni az egész keresztény világot! De elsőként minket rág majd meg, erre mérget vehetsz!

– Nem tavaly vertük meg éppen Mohamed híveit? Egy ideig nem lesz kedvük erre merészkedni.

– Eh! – A király öklével belevágott a levegőbe, majd fáradtan legyintett.

– Mit akarsz? – kérdezte lemondóan. Ezzel a Garaival én sose... Hogy mit szeret rajta Erzsébet? Az ám, mit szeret?

– Király úr, fontos ügyben jöttünk...

– Jöttetek? Én csak téged látlak, bár nekem te is több vagy a soknál.

– Itt a vajda is – mutatott bal felé a nádor egy hórihorgas, bajszos alakra, aki alig észrevehetően, de sántított a jobb lábára. A fél szeme koszos kendővel volt bekötve, s a haja csapzottan hullott a homlokába.

– Á, Losonci László! Minek köszönhetem a megtiszteltetést?

– A horvátiak miatt jöttünk felséges királyom – köhögött a vajda. Igazán, olyan volt, mintha mindig meg lenne fázva, és beszéd helyett csak köhögni tudna.

– Hogyhogy a horvátiak miatt? – akadt fel a szeme a királynak.

– Hát, ugye, Horváti János messze háborúzik, idegen földön.

– És?! – türelmetlenkedett a király.

– És azt akarják, hogy helyébe nevezs ki valakit a híveik közül! – hallott most meg egy csengő hangot az egyik cseresznyefa mögül. A főlovászmester volt ott, úgy látszik mostanáig hallgatózott.

– Hallgatózott, Lackfi úr? – kérdezte kesernyésen a nádor. Pedig nem titok az ügy, amelyben járunk.

– Azért örült volna méltóságod, ha én nem vagyok itt – válaszolta az ifjú lovászmester, és a király mellé lépett.

– Ne hallgass rájuk, rosszban törik a fejüket! – súgta oda az uralkodónak.

– Nézd uram – kezdte köhögve a vajda –, most, hogy Horváti János elment a háborúba, bármikor – lendült bele – bármikor támadhat délről a török.

– Akikről az imént beszéltünk! – kapott a szón Garai úr. – Akik be akarják falni egész Európát! – és már mosolygott is.

– És azt szeretnétek, ha valakit kineveznék macsói bánnak – bólintott Lajos.

– Ahogy mondod, uram király – mondta egyszerre a nádor és a vajda.

– És kit szeretnétek macsói bánnak? Csak nem a főlovászmesteremre gondoltatok? – és itt a király Lackfira kacsintott.

– Nem, uram király! A főlovászmesternek amúgy is sok gondja van... Liszikai Pálra gondoltunk!

– Liszikai úr asztalnokmester. Szó sem lehet róla. – A király hirtelen elszánt lett és pattogós. – Ott nagyobb szükség van a szolgálataira. És különben – és itt jelentőségteljesen ránézett a nádorra – tavaly vertük meg úgy a törököt, hogy soha többé nem fog visszatérni! És most elmehettek. Mi még tárgyalunk egy kicsit a lovakról! – és intett a kezével.

– Ez nem jött be, nádorom – köhögte ki a szavakat a vajda, mikor hallótávolságon kívül értek a királytól.

– Túl korán jöttünk – vélte a nádor. Túl hamar azután, hogy kirúgattuk a másik Lackfit. És rosszkor, mert betoppant a rokona. Ám te vagy a vajda már két éve, és nem a Lackfiak. És nekem ez a legfontosabb! És hirtelen arcon csókolta azt az undorító figurát, aki se beszélni, se járni nem tudott rendesen, és a haja csapzottan hullott a szemére...

– El kell, hogy mondjak valamit.

– Hát akkor mondjad, István!

– Él a Horvátiaknál valaki...

– Már megint a Horvátiak? Te is rosszat forralsz ellenük?

– Úgy ismeresz engem, királyom?

Lajos megfogta a vállát a főlovászmesternek.

– Nem. Nem úgy ismerlek.

– Szóval Novigrad várában él egy ember. – Lackfi István nagy levegőt vett. Egy ember, akit Artus Bernátnak hívnak.

– Artus Bernát? De ismerős! Csak nem Nápolyban...?

– De igen, Nápolyban. Még a nagyapám mesélt róla. Hogy ő fojtotta meg Endre királyfit. És még azután is...

– Ne is mondd! Már emlékszem mindenre! Rettentő egy bajkeverő! Rádásul valami Fekete Halált játszott nekem, hogy rám ijessen, de ez egyáltalán nem sikerült neki. Utoljára... utoljára annál az itáliai folyónál láttam... Hogy is hívják... hogy is hívják...

– Szóval Artus Bernát ott van. Szervezkedik ellened, de azt hiszem meglágyult az agya egy kissé. Még mindig azt hiszi, hogy Tarantói Lajos szolgálatában áll, és az ő nevére esketi fel azokat a békés vándorokat, akiket sikerül elfognia a vár környékén. Legutóbb valami lengyel herceget fogott meg, de vannak magyar, sőt orosz rabjai is.

– Ne mondd! Pedig Tarantói Lajos rég meghalt.

– Ezért mondtam, hogy meghibbant. De ami még fontosabb, hogy Forgács úr érdeklődött utána!

– Forgács Balázs? A királyné pohárnoka?

– Az bizony.

– S vajon miért?

– Tulajdonképpen nem Artus Bernát érdekelte, hanem az a különös ifjú... Az a Szerencsés János!

– Nem lehet már fiatal ez az Artus Bernát...

– Felsőged korosztálya... Szóval Szerencsé...

– Ide figyelj, István! Ne mondd ki nekem többé ezt a nevet! És azt se kérdezd, hogy miért! Tudod mit? – tette hozzá Lajos, mert látta, hogy a főlovászmester egészen ijedten néz rá. – Tudod mit, sakkozzunk egyet! – És bevonultak a lovagterembe.

Másnap reggel az ifjú Lackfi István útra kelt a távoli Novigrád felé. Hogy gyorsan mozoghasson, csupán hat hű embere kísérte. A váltott lovakkal való száguldás ellenére majd egy hónapba telt, míg sok-sok kaland és megpróbáltatás után elért a tengerparti várhoz. Ezalatt a velencei Pisani Viktor tengernagy sem tétlenkedett: bevette Cattarót, Sebenicót és Arbét, s így egyre délebbre jutott az Adriai-tenger partján, ám Trauval, Béla király Traujával nem boldogult. Így Lackfi és kis csapata csak viszonylagos biztonságban zúdulhatott le a Velebitek majd kétezres ormai közül a kéklőn csillogó tenger partjára...

Tizedik fejezet

Subich Mladen? Személyesen!

Kik vagytok, és mit akartok?

A vár kapuja előtt táboroztak. Viszonylag rendben voltak már, előző este a közeli faluban megvacsoráltak, sikerült mosakodniuk, no meg ami a legfontosabb: aludni! És a lovak is pihentek. Most egész frissen, bár a hosszú úttól kissé meggyötörten ácsorogtak a szikrázó napsütésben. Előttük göndör hajú, jó ötvenes uraság, lóháton. Tulajdonképpen Garai uramra hasonlít, ám ennek a szeméből tisztaság árad, nem úgy, mint a nádoréból, gondolta Lackfi István, a király főlovászmestere.

– A király főlovászmestere vagyok, Lackfi István. Országos ügyben járok. Maga a király küldött. És István megmutatta a gyűrűjét a tiszta szemű uraságnak.

– Na és mi az az országos ügy? – kérdezte amaz.

– Előbb elárulhatná kend, hogy kit tisztelhetek az úrban? – érdeklődött Lackfi.

– A főlovászmester nem tudja, hogy kinek a birtokán jár? – hökkent meg a másik.

– Attól még nem biztos, hogy maga a birtokos ül előttem – hunyorított ravaszul a főlovász.

– Hát most az egyszer pedig mérget vehetsz, Lackfi uram! Mert akivel beszélgetsz, az nem más, mint Subich Mladen, személyesen!

Claire felült az ágyban. Egészen frissnek érezte magát, s örömmel látta, hogy azok az átkozott csövek nincsenek sehol... Csak a bal kezében van még

egy tű, biztos az infúzióhoz. Ketten voltak még a szobában rajta kívül, s bármennyire is sötét volt így az éjszaka közepén, Claire a bevilágító hold fényénél látta, hogy lányok, és vele egykorúak... Békésen szuszogtak a paplan alatt, csak az egyik morgott időnként álmában mindenféle érthetetlen szavakat... Claire óvatosan kisurrant az ágyából, és az ablakhoz lépett. Alvó nagyvárost látott odakint, egy kicsit túlságosan is alvót... Pusztulásnak ugyan semmi nyoma, de máskor többen szoktak lenni az utcán... Több autó és több fény... Tényleg, mi történhetett a WTC-vel? Mert valami borzasztó történt, ezt a kislány világosan érezte, és a szorongás úgy kerülgette, mint valami makacs viharfelhő, amely nem bírja elengedni a hegycsúcsot. Egyszer kislánykorában kirándultak a Sziklás-hegységbe, ott látott ilyet. A völgyben rekkenő hőség és napsütés, fölöttük meg csak kering az az átkozott felhő...

A rohanásra emlékezett. Mindig csak arra... És a fájdalomra a tarkóján. És kész. Tényleg, milyen is... ám, ahogy odanyúlt, csak egy tompa kis puffadást érzett, és egészen enyhe fájdalmat. Leütöttek?! Claire egy másodpercre megijedt. Még a szíve is gyorsabban kalapált egy pillanatig. Dehogyan! Hát akkor? – kérdezte Claire Claire-től. Akkor csak egy dolog lehet... egy darab kő a World Trade Centerből! És már megint szaladni kezdett a szíve. Mi a fene történt? Mi történhetett itt? Meg kell tudnom azonnal! És Kate néni? És miért vagyok kórházban? Jó, persze a tarkóm fáj egy kicsit, elájultam, de akkor is... Honnan tudhatnám meg... Hopp! A folyosó! Annak az ablakai a másik irányba... gyerünk csak ki egy pillanatra! És Claire elindult. És közben egy furcsa hang motoszkált a fejében, és ez a hang azt mondta neki, hogy nincs minden rendben ezzel a Subich Mladennel... De engem most a WTC érdekel! – vitatkozott Claire a hanggal. Az már lefutott történet – sügta-bügta a hang. Ellenben ez a Subich Mladen, akiről az előbb álmodtál, ez egy gyanús alak! Nem róla mesélt annyit a barátod néhány hónapja?

De igen! – állt meg Claire, még mielőtt a kezét a kilincsre tette volna. Már emlékszem! – és közben határozottan lenyomta a kilincset. Azt mesélte – lépett ki a folyosóra –, hogy ez a gonosz Artus Bernát – tekintett ki az ablakon –, hogy ez a gonosz Artus Bernát – merre is van Manhattan? – szóval időnként Subich Mladennek adja ki magát! És megpillantotta. Pontosabban csak a helyét. A WTC ugyanis – nos, a pompás két torony nem látszott sehol...

– Artus Bernát miatt jöttem – mondta a fiatal Lackfi. – A kémeim jelentették, hogy itt van nálad. Pontosabban, hogy itt rejtőzködik – és igyekezett olyan szigorúan nézni, amennyire csak tudott.

– Dicsérd meg a kémeidet – mosolygott a várkapitány. – De a rejtőzködést illetően tévednek. Gyere, megmutatom neked.

– Artus Bernátot?

– Artus Bernátot – biccentett a másik, és intett, hogy kövessék. Ő maga előreindult, a várkapu felé.

– Vigyázzunk, István! – súgta az egyik fegyveres. – Hátha csapda!

– Ne aggódj, Gergő! Nem lesz semmi baj! Megmutattam a gyűrűm, s a király emberét nem szokták börtönbe zárni...

– De azt mondta, hogy ő Subich Mladen!

– Na és? – kérdezett vissza az ifjú Lackfi úr. Közben tempósan haladtak a várkapu irányába.

– És Subich Mladen Artus Bernát álneve!

– Ne hidd azt, hogy te fedezted fel a spanyolviaszt! – Lackfi úr megállt egy pillanatra. – De ez az ember itt nem Artus Bernát! – És továbbindult.

– Ott van ni! – mutatott előre az „igazi” Subich Mladen, két bástya közé. És akkor meglátták. Láncokkal és kötelekkel volt összecsomózva a test, fején pedig valami sisakféle, ami az álla alatt is folytatódott, és az alak a sisak által volt felakasztva egy, a várfalból kiálló vasrúdra. A szeméit már kivájták a sirályok, de az arcán a barackmag alakú jellegzetes forradásról azért még fel lehetett ismerni. Artus Bernát volt az, pontosabban az egykori Artus Bernát földi maradványa. A gonosztevőé, aki maga volt az ördög! Személyesen.

– Már anyu is bejött meglátogatni, holnap jön az ofő, meg néhányan az osztályból, és képzeld, nincs meg a mobiltelefonom, mert valaki ellophatta amíg meg nem találtak, a kódommal együtt, tudod, felírtam egy kis cetlire, és eltelefonált az a valaki vagy ezer dollárt, de anyu már szerencsére letiltatta, és kifizetheti részletre is. Elég rémes, nem gondolod? – hadarta egy szuszra Claire.

– Úgy volt, hogy én is holnap jövök, csak...

– Jobb, hogy ma jöttél, lehet, hogy egy-két napon belül hazaengednek. A telefon pedig már nem érdekel. Sokkal fontosabb, hogy... hogy így nyu-

godtan beszélgethetünk. Velük meg ne törődj! – intett Claire két kuncogó szobatársa felé, akik ebben a pillanatban érezték úgy, hogy nem bírják tovább és kiszaladtak a folyosóra. Ott aztán hangos kacagásban törtek ki...

– Legalább kimentek – vélte Johnny némileg zavartan.

– Az nagyon jó – suttogta Claire titokzatosan és körülnézett.

– Csak nem? – kérdezte Johnny és közelebb húzta a széket Claire kórházi ágyához.

– De igen! Egészen különös, de folyton erről álmodom... ti nem szerepeltek benne, hanem csupán a király meg azok a fondorkodó urak! Hű, az egyik nagyon gonosz!

– Csak nem Artus Bernát?

– Á, dehogy! – kiáltotta Claire. – Várj, mindjárt elmondom – de már a gondolattól is libabőrös lett a háta és valószerűtlenül kitágultak a szemei – elmondom rögvest...

– Miért, mi történt? – sürgette izgatottan Johnny.

– Hát, kivégezték – bökte ki végre a kislány.

– Kivégezték? Kicsoda végezte ki?

– Nem fogod elhinni. Subich Mladen végeztette ki. Személyesen.

– Csoda, hogy idáig életben maradt. Nem tudom, hogyan számol el a teremtőjének, annyi bűn terheli a lelkét. Kémkedés, árulás... ámbár Tarantói Lajos már régen meghalt.

– Akkor talán mégis életben kellett volna hagyni.

– Ugyan már, főlovászmester uram! Inkább példát kell statuálni! Pisani, ha erre hajózik, lássa, mi vár a talján gazemberekre! Aztán meg visszaélt a nevémmel! Azt mondta, hogy ő Subich Mladen! Pedig még az apámat is így hívták. Én már a negyedik Mladen vagyok a családban!

– Állítólag volt itt egy lengyel herceg...

– Van is! Ámbár szerintem soha nem volt herceg! Gyere, megmutatom!

És Subich Mladen mackós járásával elindult a várudvarról a tágas lovagterem bejárata felé. Lackfi úr pedig követte.

– Már összehívtam őket, tessék itt vannak mind! – mondta Subich úr és kinyitotta az ajtót. És tényleg ott ültek szépen, egymás mellett. Nagypapa, aztán Johnny, Maciek és kissé távolabb tőlük, mogorva képpel – Szása. Az érkezőkre

valamennyien felkapták a fejüket, csodálkozva, zavartan, de reménykedve. Még Szása is érdeklődve pislogott Lackfi úrra. Azok pedig csak megálltak az asztalfőn és csendesen néztek. Szása türelme fogyott el leghamarabb.

– Ez az új módi, hogy csak bambán bámultok, s nem szóltok egy szót sem? Jó fejek vagytok, mi? Dögös csávók!

– Lackfi úr, te érted, hogy mit beszél? – kérdezte Subich Mladen a főlovászmestert.

– Sosem hallottam hasonlót! – válaszolta a megszólított.

– Persze, szívjátok csak az agyatok! – folytatta egyre dühödtebben Szása. – Palimadárnak nézel, mi? – és köpött egyet.

– Ez egy orosz fogoly – magyarázta a várkapitány. Furcsa, keleti szokások rabja, és néha hazai szavakat kever a nyelvébe... Ez a palimadár például...

– Nem vagyok keleti! Ha akarjátok tudni Brooklynból jöttem és tagja vagyok az orosz maffiának! Én vagyok a Káposzta jobbkeze!

– Nehéz lesz így beszélgetnünk – mondta a főlovászmester nagyot sóhajtván.

– Pedig a többiek jobban érdekelnek. Ez itt például – kezdte volna, és Johnnyra mutatott – de a „Káposzta jobbkeze” továbbra sem bírta megállni szó nélkül...

– Azonnal engedjete haza! – kiabált. Úgy látszik, arra gondolt, hogy követelőzhet. Hiszen a kútba sem dobták be, meg sem bilincselték, és ez az ifjú is igen barátságos ábrázatú...

– Hol van az a te hazád? – mordult rá Subich Mladen. – Talán bizony a vár kútjában? Vagy éppen a kazamaták sötét fordulóiban, ahonnét még ember nem került ki élve? Jobban teszed, ha csöndben maradsz! Minket különben is ez az ifjú érdekel itt, ni! – És Johnny felé bökött a mutatóujjával.

– Állítólag te meg tudod mondani a jövőt! Alkimista vagy? – kérdezte most Lackfi úr.

– Ezt még megkeserülitek! Még megismeritek... áááá! – Szása kiabálása végül kétségbeesett jajkiáltásokba fulladt. Subich Mladen ugyanis megunt az óbégatást, és intett az öröknek, hogy dugják be valami elhagyott helyre a nagy Káposzta elvbarátját, mert nem tudnak tőle nyugodtan beszélgetni.

 SUBICH MLADEN? SZEMÉLYESEN!

– Senki sem tudja megmondani a jövőt – szólalt meg a nagypapa, aki eddig a többiekkel együtt csöndben figyelte az eseményeket.

– Te is a tömlöcben akarsz megpenészedni, vén csont? – érdeklődött Subich Mladen nem túl barátságosan. – A fiadat kérdeztük, nem téged!

– Az unokám a Jancsi gyerek, nem a fiam.

– Annál inkább tartsd a szád! No fiú, tudod a jövőt, vagy nem tudod?

– Több dolog van égen, s földön, mintsem bölcselmetek felfogni képes! – jutott eszébe Johnnynak hirtelen a Zeusztól hallott Shakespeare-idézet.

– Látom, vág az eszed, de nem a kérdésre válaszolsz. Talán bizony azt is meg tudod magyarázni, hogy kit hívott ez a szerencsétlen káposztának? – és a várkapitány a háta mögé bökött, arrafelé, amerre Szását elcipelték.

– Az orosz maffiavezért hívják Káposztának – magyarázta Jancsi. – Azért, mert ő a fej!

– Mi fia? – értetlenkedett Subich úr.

– Maffia. Kalózkod, zsványok bandája. Vagy ilyesmi...

– Aha – mondta Subich úr. – Most már értem – bólintott, ámbár semmit sem értett. – Ezért kiabált annyira csúnyán ez a gyerek... No, a kazamatákban majd illetet tanul!

– Szeretném, ha nem esne bántódása! Alapvetően jó szándékú fiú, csak túl sok időt töltött, hm... rossz társaságban – vélte Johnny.

– Meglátjuk, meglátjuk! – dörzsölte a kezét a várkapitány. – Te viszont, ha jól sejtem, hosszú útra indulsz.

– Hosszú útra?

– Bizony. Lackfi úr magával visz Diósgyőrbe. De a lengyel herceg után érdeklődtél...

– Teljesen kiment az eszemből ebben a nagy kiabálásban!

– Ő az, bár nem herceg – mutatott Maciekre Subich Mladen.

– Ő nem tagja annak a mifiának? – érdeklődött Johnnytól Lackfi úr.

– Nem, nem. Rendes gye... izé, lovag! – kapcsolt Johnny. Nagy Kázmér távoli rokona – tette hozzá. – Ezért tartják hercegnek – bökött Maciek oldalába.

– Akkor téged is magammal viszlek! – döntött a főlovászmester, és mielőtt bárki megszólalhatott volna, hátraarcot csinált és kiszáguldott az aj-

tón. Subich pedig néhány másodpercig olyan áthatóan nézett azokkal a tüzes sasszemeivel, hogy Johnnyék meg sem mertek mukkanni. Aztán követte Lackfi urat...

– ...Szóval a te álmodban ott van a nagypapa és Maciek meg Szása?!

– És te is – bólintott rá a kislány.

– És ott beszélgetünk, meg minden?

– Ahogy mondod.

– De hát, hogy lehet... Hiszen én is erről álmodok, és én is ott járok a középkori Magyarországon... És az én álmaimban egészen más dolgok történnek velem, mint a te álmaidban!

– És mi ebben a különös? – kérdezett vissza Claire. – Azokat te álmodod, ezeket meg én.

– Igen ám, de én valami jelentéktelen nyavalygást álmodok holmi kisenemesekről meg Artus Bernátról, te viszont pont arról az időről, amiről a nagypapa könyve szól... Én akárhányszor kinyitom a könyvet és elalszom rajta, mindjárt 1352-ben találom magam 1378 helyett! És hát nem csak az idő érdekes, hanem, hogy benne vagy a sodrásban!

– Milyen sodrásban?

– A történelem sodrásában. A legszélesebb mederben. Olyan ott a víz, hogy csak röpíti magával az embert! – Johnny egészen belelkesült. És eszébe jutott, amit ott a Brooklyn hídnál akart mondani azon a végzetes napon, amikor Claire elindult a WTC-be.

– Claire! – és megszorította a kislány kezét. – Add nekem az álmaidat Claire!

Ekkor lépett be az egyik vihogós. Nem volt csúnya kislány, ezt Johnny is igen gyorsan megállapította, ám, ahogy megpillantotta őket, így kéz a kézben, hát majdnem kifordultak a szemei.

– Bocsánat – suttogta, majd felkacagott. És kiszaladt az ajtón.

– Már mondtam. Az én álmaim az én álmaim. – Claire mosolygott, és közben úgy beszélt, mintha egy szellemi fogyatékos ülne itt vele szemben. Lassan és artikuláltan.

– A te álmaid pedig...

– Jó, jó, ezt már hallottam! Azok az én álmaim! De akkor is! Nekem kell arról álmodnom!

– Hol van ez előírva, kedves Johnny? – és Claire megnyomta a kedves szót. Johnnyn meg átfutott valami könnyed borzongás. Mint amikor tavasszal először ég le az ember.

– Hol van előírva az, hogy kinek kell és miről kell álmodni? Na látod! – mondta, mert Johnny megadóan lehajtotta a fejét. – Na látod! Sehol. Ellenben...

– Ellenben? – kapott a szón Johnny.

– Ellenben álmodhatnánk együtt erről a négy évről. Hogy egyszerre vagyunk ott a múltban, és akkor végre te is beleszólhatsz majd az események menetébe...

– De hát hogyan? Hogyan tehetném én meg ezt...

– Lazulj el, Johnny! Csak menj haza és lazulj el! És ne legyél többé olyan nagyképű, mint az első napokban az iskolában! És ne nézz többé Ta... – Claire itt megakadt. Azt akarta mondani: ne nézz többé Tamara Bakerre! De még idejében kapcsolt. Hogyisne! Még csak az kell, hogy Johnny azt higgye: féltékeny! Bár... ki tudja?

– Kire ne nézzek?

– Johnny! Arra és oda nézel, ahová csak akarsz! Hiszen tied a világ! Vagy nem?

– Most tényleg nem értelek! Mostanáig annyira jóban voltunk, és most...

– Mi van most? Ha álmodni akarsz, menj haza! Itt a kórházban nem fekhatsz le! Ha csak nem a fiúk közt, egy emelettel feljebb! Néha úgyis annyira betegnek látszol...

– Kösz. Inkább hazamegyek. – Még odakint intett a vihogóknak, hogy szabad a pálya, visszatelepülhetnek az ágyaikra. Aztán elindult hazafelé.

Johnny egész úton ezen a különös beszélgetésen töprengett. Közben tovább borzongott, és azt sem felejtette el, hogy ha másodpercekre is, de a kezében tartotta Claire kezét. Még akkor is ez járt az eszében, amikor ott-hon benyomta a bejárati ajtót, és akkor is, amikor lezuhanyozott és végre befekhetett az ágyába... Nehezen jött az álom, de egyszer csak megérkezett és ezt suttogetta a fülébe:

„Lazulj el, Johnny! Lazulj el...” Egészen Claire hangja van ennek az álomnak, mosolygott Johnny és a fülére húzta a paplant. Egészen olyan...

Tizenegyedik fejezet

Sikerült!

És ott volt! Veszélyes szurdokban száguldottak, fehér sziklák meredeztek körös-körül mindenütt. Az ellenség meg lóháton üldözte őket, amelyik pedig nem mögöttük vágta, az fönről hajigálta rájuk a köveket, hogy alig győztek elhajolni előlük! De ott volt, és örömeiben legszívesebben felkacagott volna, ám erről most szó sem lehetett, annyira kellett vigyázni... Nehogy kificamítsa a lóva a lábát! Johnnynak ez a lehetőség eddig eszébe sem jutott! Hiszen akkor mindennek vége! És elsápadt a nyeregben. Elsápadt, de valami különös elszántság is gyökeret vert benne, hogy csak azért is! Csak azért is megmutatják, hogy mi az a magyar virtus! Körülnézett és meglátta maga mögött nagypapit, ahogy lelkesen nógatja öreg gebéjét, aztán ahogy előrenézett megpillantotta Macieket, Lackfi urat, sőt még Szását is, ám Szása keze hátul össze volt kötözve, és egy nagy darab ismerős harcos ült mögötte a ló hátán... Johnny nagyokat huppant a nyeregben és megpróbálta kitalálni, vajon kik üldözhetik őket. És ki ez az óriás katona? Úgy látom már nem fiatal... Hirtelen velőtrázó ordítás állította meg őket. A szurdok végén egy kiálló sziklán varkocsos harcos állt, hatalmas harcsabajusszal. Visszacsapó íjat tartott a kezében, izmos karjával megfeszítette a húrt, s a nyílveesszőt nagypapa mellének szegezte, de mielőtt még útjára tudta volna bocsátani a halálos vesszőt, holtan rogyott össze. A nagy darab ismerős meglengette a számszeriját, és rájuk kiáltott: – Ne álljatok meg, ezek mind hegyi rablók! Az ott már Knin vára! – És intett, hogy siessenek!

Toldi Miklós! – ugrott be Johnnynak. Ó a nagy erejű vitéz, semmi kétség! És Knin meg Subich Mladen vára! Emlékszem rá A strucc véréből... Akkor pedig meg vagyunk mentve! És majdnem felnevetett. A jó Subich Mladen! Röhej. De most figyelni kell... Figyelni kell nagyon! A száguldásra! Hopp! Átugrattunk ezen a kis patakon! Ez ügyes volt. És mintha a kődobálás is megszűnt volna... Viszont Szása eltűnt a szeme elől! Akkor esett le a lóról, amikor Toldi megmentette nagypapa életét a varkocsos harcos nyilától. Lecsúszott a nyeregből, és eltűnt egy szikla mögött.

A szurdok alattuk kiszélesedett, s lassan emelkedő, erdővel borított terep tárult a szemük elé. Kevesebb szikla, s több búvóhely. S a hegy tetején ott sötétlett a hatalmas vár. Johnny lelassította a lovát és körülnézett. Tulajdonképpen a kis csapat minden egyes tagját ismerte. Kivéve ezt az apród külsejű ifjút, akinek még a bajsza sem serken, s különös elszántsággal hajtja-űzi paripáját felfelé a meredek lejtőn. Johnny ugyanúgy kutatózott az agyában, mint az előbb, mikor Toldit meglátta, s még nem ismerte fel. Még hány ismeretlen ismerőssel hoz össze a sors? Maciek ugratott melléje, és rámosolygott. Hm. Willie-nek jobban örült volna... De hát az álmait nem válogathatja meg az ember...

– Te Jancsi! Egészen jó ez a játék, nem gondolod?

Jancsinak szólított... De miféle játék?

– Miről beszélsz, Maciek? Milyen játékról?

– Hát erről itt. Amiben vagyunk... Lovagolunk, meg minden.

– Ember! Ez nem játék! Nem az iskolában vagy, hanem a középkorban! Lengyel hercegnek hisznek, gondolkodj egy kicsit, hogy mit csinálsz!

– De hát én nem is tudok... – Maciek most egészen közel lépdelt a lovával.

– Én nem tudok lengyelül!

– Miért, magyarul igen?! – hökkent meg Johnny.

– Úgy tűnik – pislogott Maciek. – Magam sem értem – tette még hozzá.

A beszélgetésnek hamar vége szakadt, mert egyszer csak bezáguldottak a vár kapuján. A rács leszaladt mögöttük, s bár a távolban feltűntek az üldözők, Johnnyék már nem törődtek velük. Legyen ez Toldi dolga, meg a többieké. Az ám, Toldi! Mikor végre mindenki kényelembe helyezte magát, a lovak pedig vidáman rágcsálták a zabot a jászolban, az itteni várka-

pitány, Horváti Pál, a Velencében hadakozó Horváti János öccse ebédre hívta őket a lovagterembe. Johnny úgy ügyeskedett, hogy a nagy erejű vitéz mellé kerüljön. Amíg a társaság jókedvűen végigette a rengeteg húsetelt, amit a középkori várakban feltálalni szoktak, Johnnynak volt ideje tüzetesen megvizsgálni egykori elrablóját. És zavartan állapította meg, hogy bizony már nem az a fiatal legény, akit a húsvéti szünet alatt megismert... Toldinak megritkult a haja, hályogosak a szemei és őszülő szakáll verdesi a mellét. Csak az izmai olyanok, mint régen. De a többi! Hát persze! – Csapott a homlokára Johnny – Itt közben harminc év telt el! És majdnem torkán akadt a falat. És igyekezett úgy tenni, mintha csak félrenyelt volna... Nehogy észrevegyék... Mert ez a felismerés hosszasan elgondolkoztatta a dolgok állásáról. Valahogy... valahogy semmi sincs úgy, mint régen. Itt van ez a Maciek. Lengyel ruhában. Azt gondolják róla, hogy lengyel herceg. Ráadásul magyarul beszél. És azt mondja, nem tud lengyelül! Őrület! Kész őrület!

– Talán félrenyelt az úr? Sápadtak tűnik! Nincs valami baj?

Az apród, az a fura apród hajolt föléje, és Johnny meglepődve észlelte, hogy az apród nem is apród, hiszen gyönyörű, szőke hajfonata a kebléig zuhog előre, és a homloka közepén... nos, ott egy kis gödröcske látható...

– Nézzék uraim, most még sápadtabb! Mindjárt elájul! – kiáltott a lány, de Johnny a folytatást már nem látta. Akárcsak oly sokszor, most is egyre halványultak körülötte az alakok, elúszott a kép, és ő otthon találta magát, abban a zűrös New York-i életben, ami a terrortámadás után egy héttel valahogy mégis megnyugodni látszott...

– Szerinted miért ilyen zűrös ez a történet?

– Fogalmam sincs. Ha rosszmájú lennék, azt mondanám, mert beleálmodtál az én történetembe!

– Hogy én a tiedbe? Nem gondolod, hogy éppen fordítva van? – kérdezte Claire felháborodva, és megjelent homloka közepén a jól ismert gödröcske...

– Jóságos ég! – mondta Johnny.

– Vallásos lettél? – érdeklődött gúnyosan Claire.

– Te is ott voltál... – hebegte Johnny.

- Hol voltam én?
- Hát Knin várában. Tudod, a Subich-vár...
- Már miért ne lettem volna ott? Hiszen én álmodtam erről először!
- Ez igaz. De értsd meg, ti nem tudtok magyarul!
- És egy álomban miért fontos ez?
- Hogy miért fontos? – hökkent meg Johnny. – Mert eddig minden olyan valószerű... Olyan igaznak tűnt.
- És így nem?
- Így nem – ingatta a fejét a fiú. Végre otthon ültek, Claire-ék kertjében. Anne néni meg a házban főzőcskél.
- És mi a teendő? – kérdezett vissza a kislány.
- Azt hittem, tudod. Kiszállsz, ennyi az egész.
- Hogy mit csinállok?
- Kiszállsz az álmomból. És nem kavarsz többé!
- Neked elment az eszed.
- Épp, hogy most jött meg.
- Johnny, az álmairól nem tehet az ember! Azok... azok csak úgy jönnek. Kérdezés nélkül.
- De ha én nem mesélek neked az egészről? A strucc véréről, meg Nagy Lajos királyról?
- De meséltél. És elég meggyőzően meséltél. Hogy úgy mondjam, szuggesztíven, ám ha... – Claire egyszerre megállt a beszédben. Aztán vidáman folytatta: – ám ha most hátranézel, nagyot fogsz csodálkozni!
- Johnny annyira feszült volt, hogy nemcsak hátranézett, hanem hirtelen felpattant ültéből, olyan hirtelen, hogy egy-két gomb leszakadt a dzsekijéről... Willie érkezett, a jó barát Willie. Akivel olyan csúnyán bánt el, nem is olyan régen. Néhány nappal ezelőtt.
- Johnny szembefordult Willie-vel, és érezte, hogyan száll ki belőle fokról fokra az izgalom. Willie ugyanis maga volt a megtestesült nyugalom, a megbízhatóság, és ezenkívül még humora is volt, és kedves – kedves mosolya. S ez még ebben a lázadó kamaszkorban is számított, bár nem beszéltek róla, sőt: néha gúnyolták.
- Hello – mondta Willie, és akkurátusan lerakta a táskáját a padra. – Régen találkoztunk.

- Itt a kezem – mondta Johnny. – Rázzuk meg, mint a magyarok!
Most már mindketten mosolyogtak.
- Mit csináltok itt? – kérdezte aztán Willie.
- Kezeljük Johnnyt – kacsintott Claire.
- Miért, beteg? – csodálkozott amaz.
- Gúnyolódik – mondta Johnny. Gúnyolódik, pedig elég nagy a baj.
- Nagy? – csodálkozott Willie.
- Inkább érdekes – vélte Claire. És elmesélte. Johnny közben hallgatott. Néha kalimpált a lábával, és egy nagy kövér kavicsot dobálgatott a levegőbe.
- Nem tudok hozzászólni – mondta Willie, mikor Claire befejezte.
- Hogyhogy nem tudsz? – mordult rá Johnny.
- Úgy, hogy el vagytok szállva. Főleg te, ezzel az egész nyamvadt középporral. Nem veszed észre, hogy mi történik itt? Hogy itt van már nálunk a középkor? Hogy már nemcsak kopogtat New York kapuján, hanem betört a házba? Méghozzá ajtóstul? – Willie, a nyugodt Willie egészen begerjedt. Kivörösödött az arca, és rekedtessé vált a hangja az izgalomtól.
- Hogy az iskolában...
- Mi történt az iskolában?
- Megverték két gyereket, az történt!
- És ez olyan nagy szám? Engem hányszor megverték...
- Nem az a nagy szám, Johnny! Hanem, hogy miért verték meg őket!
Az a nagy szám. – Willie-nek mostanra nemcsak a haja volt vörös, hanem az arca is.
- Na miért? – érdeklődött Johnny.
- Azért, mert arabok, cseszd meg! Azért. – Johnny és Claire elképedve meredtek rá. Willie-t talán még sohasem látták ennyire izgatottnak. És hogy ilyen csúnyán beszéljen?! Nem, nem, soha!
- És ki verte meg őket?
- Kettőt találhatsz!
- Csak nem?
- De igen! Szása és...
- És Maciek?

– És Maciek!
– Nem hiszem el.
– Pedig így van.
– De hát Maciek... Maciek újabban jó útra tért... állítólag nem barátkozik Szásával.

– Nézd Johnny, én nem voltam ott. De mindenki így beszél. Hogy ketten voltak. A kis orosz, meg a hosszú lengyel.

– Talán összekeverik valakivel.
– Az lehet, de a lényeg szempontjából majdnem mindegy.
– Miért, mi a lényeg?
– A lényeg... A lényeg, hogy nem szokványos verés volt.
– Nem szokványos?! Az mit jelent?
– Csak annyit – sóhajtott nagyot Willie –, csak annyit, hogy kórházba kellett vinni őket.

– Kiket kellett...?
– Hát az ikreket. Karimot és Fatimát.
– A kislányt is?! – kiáltott fel egyszerre Johnny és Claire.
– Őt is – bólintott komoran Willie. – De már jól vannak. Túl vannak a veszélyen.

– Milyen veszélyen?! – kiabáltak most már egymás szavába vágva.
– Azon a veszélyen – vett nagy levegőt Willie – azon a veszélyen, hogy nem fognak élni többé... élni ezen a földön. – És Willie, a szemérmes Willie lesütötte a szemét, mintha legalábbis része lett volna a dologban. És elhallgatott. Szeptember tizenhétedik volt aznap. A város fölött még terjengett a füst, és a nap mintha nem akart volna kisütni többé...

– ...Szeretném, ha ezekben a nehéz napokban és órákban felelősségteljesebben és nagyobb méltósággal viselkednétek még a felnőtteknél is. A felnőtteknél, akik azért vannak nálatok nehezebb helyzetben, mert noha ugyanúgy nem tudnak semmit, és nem értenek semmit, mégis dönteniük és cselekedniük kell. És úgy kell tenniük a gyermekeik előtt, mintha mindent tudnának. Pedig nem tudnak semmit... Na, szervusztok.

A tornateremben döbönt csönd honolt. Mindent vártak csak ezt nem. Hogy így beszél Gordon. Gordon, a mindig vidám és tette kész iskola-

igazgató. És ahogy elment...! Most mit csináljunk? A gyereksereg csak állt néma csöndben és várt. Perkettő mentette meg a helyzetet. Fölkapaszkodott a pulpitusra, megköszörülte a torkát, és megszólalt:

– Szóval... Szóval az igazgató úr azt akarta mondani, hogy minden nép fiai között vannak jó emberek és gazemberek egyaránt. Így a mohamedánok között is... És azért, mert például Adolf Hitler német volt, azért nyilvánvaló, hogy nem gyűlöljük a németeket... általában senkit sem gyűlölünk... – Perkettő idegesen babrálta a szemüvegét. Érezte, hogy belezavarodott egy kissé. Nem nekem kellene beszélnem, hanem Zeusznak – gondolta. Az ördögbe is! Ki itt a történelemtanár? Aztán csak erőt vett magán.

– Tehát – krákogott – tehát bízzátok a politikusokra az ügyet. És gondoljatok arra, hogy Amerika a szabadság országa. Olyan ország, ahol mindenki egyenlő! – és biccentett. – Először a kicsik hagyják el a termet – tette még hozzá. És intett a kezével.

– Egész jól kivágtad magad – vigyorgott Zeusz, ahogy a folyosón egymás mellé sodródtak. – A végén még te leszel az igazgató – és halál komolyan nézett.

– Muszáj valakinek beszélni, ha a történelemtanár alszik! – riposztzott indulatosan Perkettő. – Ez a te dolgod lett volna! Majdnem beleültem!

– Egyénként mi van azzal a két gyerekkel? Hallottál valami újat?

– Csak amit te is – vigyorgott újfent Zeusz. Egy igazgatójelölnél nekem sincsenek jobb informátoraim!

– Eh! – legyintett mérgesen a matektanár, faképnél hagyta a vigyorgó kollégát, és becsörtetett a tanáriba. Ám, ha azt hitte, többé nem kell foglalkoznia az ügygel, akkor csalódnia kellett. A tanári ugyanis olyan volt, mint a felbolydult méhkas. Alig lépett be, máris Jack bácsi, Johnny-ék frissen kinevezett osztályfőnöke ragadta meg a karját.

– Szerinted mit csináljunk ezzel a két csirkefogóval? – kérdezte.

– Büntessük meg őket! – mérgeskedett Perkettő, aki már annyira unta a történetet, de annyira...

– Szigorúan? – vallatta tovább Jack bácsi kérlelhetetlenül.

– A legszigorúbban! – kapta le vastag keretes szemüvegét a matektanár és a helyére akart menni. Már az előbb is idegesen tekintgetett az asztalkája felé, ahol a sok kijavítatlan dolgozat tetején a kávéscsészéje pihent. Szinte az orrában érezte a gőzölgő kávé illatát, a vérében meg a pezsgést, mikor végre majd lenyeli az első kortyokat a felséges italból... De még nem szabadulhatott.

– Az mit jelent? – kérdezte Jack bácsi. – Hogy a legszigorúbban?

Perkettő úgy érezte, ha öt percen belül nem ihat kávé, akkor itt ájul el a tanári közepén. Egy hang üvöltöni kezdett az agyában, és mintha valahol kalapáccsal vertek volna egy dob... „Öljétek meg őket!” – üvöltötte a hang. Perkettő megköszöri a torkát és – körülményeihez képest – higgadtan válaszolt:

– Kicsapás. Soha többé ne járhasanak ebbe az iskolába.

– Nem értek veled egyet, tudós barátom!

Zeusz állt meg mellettük. Mindketten meglepődve néztek rá.

– Valahogy csak meg kell büntetnünk a verekedőket! – indulatoskodott Perkettő.

– Bármikor az utóbbi kétszáz évben. Bármikor Amerika történelme során. Csak nem most.

– Miért, most mi van? – kérdezte a matematika tanár.

– Arra gondolsz... – kezdte Jack bácsi óvatosan.

– Arra – mondta Zeusz, és idegesen morzsolgatta a kezében a kavicsokat. Dohányzás helyett.

– Beszélni kell velük – folytatta Zeusz, vagyis Brown tanár úr. – Sokat beszélni, de nem büntetni. Ez nem az a helyzet. Elég bajunk van büntetés nélkül is. – És biccentett. És faképnél hagyta a kollégákat. Aminek Perkettő felettébb örült. Végre megrohamozhatja a kávéfőzőt. Azért boszszankodott is. Szóval nem büntetjük meg őket! Na jó. Egy matektanár mindig talál rá módot... És töltögetni kezdte a kávéfőzőt.

Az osztályban mindenesetre nagy volt a feszültség. Eleinte egymás szavába vágva kiabáltak, csak amikor belépett Szása és Maciek, hallgattak el egy pillanatra. De aztán tovább hangoskodtak, s ügyet sem vetettek a két jövevényre. Nem mintha nem érdekelte volna őket a két verekedő... De

elhatározták, hogy nem szólnak hozzájuk. Hogy meddig? Azt nem tudták. Fel voltak háborodva, és úgy vélték, ez a legmegfelelőbb módszer, hogy a felháborodásukat éreztessék velük. Csakhogy Szásával ez korántsem volt ennyire egyszerű. Az orosz gyerek szeretett kötekedni, és ha például szó nélkül elkezdett lökdösni valakit, akkor a valakinek egy idő után muszáj volt megszólalnia akár akarta, akár nem. Különösen matekóra után, amikor Szása zöld volt és remegett a méregtől.

– Három egyes egyetlen órán! Szerintetek normális ez az ürge?! Nem hiába hívják Mosolygó Gyilkosnak! És Macieknek kettő! Na, te iskola szégyene, te mit szólsz ehhez? – és megrángatta Johnny mellén az inget. Johnny először csak ránézett. Igyekezett minél csúnyábban nézni. Megvertően. Hadd érezze a másik, mennyire lenézi őt...

– Mit nézel így, te szaros magyar! – vicsorgott Szása. – Ha utálsz, mondd ki, ne csak nézz! Gyáva vagy, mi?

– Kaphatsz egy olyat, mint a múltkor – Johnny a tavaszi jobbegyenesre célzott. Majdnem fegyelmet kapott miatta.

– Milyen múltkor? Miről beszélsz? Mikor megvertelek, arról?

– Nem. Mikor én vertelek meg. Arról beszélek.

– Valami baj van az emlékezeteddel. Mindjárt felfrissítem. – És Szása felemelte a kezét. Johnny majdnem eleresztette az öklét. Friss tudás volt, de mély: elsőnek kell ütni, és lehetőleg gyorsan. Még mielőtt bármi történhetett volna, valaki hátrarántotta Szását, kicsavarta a kezét, és ráordított:

– Nem volt még elég, te állat! Nem volt elég a bajból? – Most már mindenki figyelt. A kis Uli odasettenkedett az ajtóhoz és kibámult rajta.

– Jön valaki? – kérdezte Willie.

– Á senki – integetett Uli –, csak Zeusz, meg az ofó, meg a diri.

– Engedj el azonnal – rivalt rá Szása Maciekre.

– Nem engedlek – mondta Maciek és még erősebben szorította. – Uli csak hülyéskedik.

– Perkettő is jön – rikkantotta Uli és a helyére szaladt. Maciek viszont rátérdelt Szására. Szása hörgött és megpróbált kiszabadulni. De minél jobban rángatózott, annál jobban nehezedett rá a nagy darab lengyel, akinek úgy látszik, végleg elege lett verekedős barátjából... ebben a helyzetben találtak rájuk. Az ofó, a diri meg Zeusz. Na és Perkettő, természetesen.

Tizenkettedik fejezet

A gyűrű a tiéd!

Nagypapa, add vissza a gyűrűt!

– Kisfiam, a gyűrű a tiéd! Bármikor visszakérheted, bármikor hordhatod.

– Akkor most... Most visszakérem!

– Ahogy parancsolod! Csakhogy...

– Csakhogy?

– Csakhogy legutóbb is mintha valami baj történt volna...

– Ide figyelj nagypapa! Most szó sincs kivégzésről! Izé... Nem olyan veszélyes a helyzet! De nagyon zűrös. S talán a gyűrű segít...

– Tudod, hogy a gyűrű csak annak segít...

– Tudom, tudom, aki tesz is érte valamit! Hogy jól alakuljanak a dolgok. Most mégis arra kérek, add vissza a gyűrűt!

– Oké. De előbb áruld el, mi az a zűrös helyzet?

– Túl sokan vagyunk odaát.

– Az álmodban?

– Az álmomban.

– Például én is?

– Például te is.

Nagypapa elkomorodott, de a szürkületi félhomályban Johnny nem igazán tudta kivenni az arcát. „Milyen keveset beszélgetünk mostanában!” – futott át a gondolat John bácsin. „És egyre nehezebb valami érthetőt kihúzni belőle...”

– És még?

– És még sokan! Na, most ideadod, vagy nem adod? – türelmetlenkedett Johnny.

– És mi van az iskolában? – próbált mellébeszélni nagypapa. – Hallom, az az orosz már megint verekedett!

– Nagypapa, kell a gyűrű! Az orosz meg nem orosz, csak az a származása. Itt mindnyájan amerikaiak vagyunk.

– Mi vagy te, George Washington? – Nagypapa kicsit megsértődött. Pont őt akarja kioktatni. Aki már több, mint fél évszázada...

– Tényleg, egyszer azt ígérted, elmondod, hogy kerültünk ide. Te például! – csapott rá Johnny nagypapa vállára. – Te mikor érkeztél az Államokba?

– 1947-ben. Tizennyolc éves voltam akkor. Várj csak, hozom ám a gyűrűt. – És korához képest fürgén távozott Johnny szobájából. Erről valamiért hallgat. Zavarja az ügy. De vajon miért? – töprengett Johnny.

– Itt van. Ha adhatok egy tanácsot...

– Igen?

– Inkább csak holnap húzd fel. Vihart jelzett a meteorológia... Az ilyesmi nem jó jel.

– Te nagypapa! Mióta vagy babonás?

– Nem vagyok babonás. De nem is engem akartak kivégezni, hanem téged!

– Álomban.

– Az még álomban sem jó! Na, jó éjszakát! – és elkocogott.

– Jó éjszakát – mondta Johnny. Ilyen gyorsan talán még soha nem ágyazott meg. És ennyire korán nem feküdt le soha. Mondta is Bessy nagymama:

– Valami baja lehet annak a fiúnak. Már nyolckor alszik!

Johnny pedig megtekerte a gyűrűt.

– Jobban van, nézzék!

Johnny megdörzsölte a szemét és körülnézett. Ugyanoda került vissza, Knin várába. Aggódó arcokat látott maga körül, középkori ruhákat, füstölgő fáklyákat, izzadó embereket. És egy kedves leányábrázatot. Egy szőke hajú lányt, gödröcskével a homloka közepén.

- Magához tért! – örvendeztek a jelenlévők.
- Elájultál – mondta Toldi.
- Ha jobban vagy, beszélni szeretnék veled – szólalt meg Lackfi úr.
- De csak négy szemközt!
- Mehetünk!

– Előbb igyon egy kis óbort! Hiszen csak hálni jár belé a lélek! – tiltakozott a nagydarab katona, és Johnny orra elé dugott egy akkora ónkupát, amekkorát a fiú még sohasem látott.

– Ne csodálkozz, húzd meg! Dalmát bor! Nem olyan jó, mint a hazaiak, de erős. No, igyál! A főlovászmester akar beszélni veled!

A lovagterem szinte kongott az ürességtől. A csupasz falakról hiányoztak a máskor megszokott állatbőrök, a zsákmányolt zászlók. Csak a fáklyák égtek jelentőségteljesen, mintha csak vigyázni állították volna őket ide...

- Nem szeretem szaporítani a szót. A király látni kíván.
- Nagy Lajos?

– Lajos király. Már hallottam, hogy külföldön így emlegetik... De talán rosszul hallottad: nem egyszerűen nagy, hanem potens! Lodovico Potens! így mondják.

- Az mit jelent?
- Erős. Ezt jelenti. Talán jobb, mint a nagy. Többet jelent.
- És miért szeretne beszélni velem a király?

– Úgy tudjuk, különleges képességekkel bírsz – Lackfi közelebb húzta a széket –, pedig nem is vagy alkímista.

– Miféle képességekkel? – Johnny persze rögtön tudta, miről van szó. Hogy ő meg tudja mondani a jövőt! Ebbe már belesült egyszer. És ráadásul semmi értelme. Ha meg is tudná mondani...

– A jövőbe látsz. – Lackfi, az ifjú Lackfi kutatóan nézett rá azokkal a nagy barna gímszarvas szemeivel.

Biztosan odavan a királyért – gondolta Johnny. Látszik a szemén. Olyan hűséges és odaadó. De most valahogy ki kell vágnom magam. Gyorsan felállt és járkálni kezdett. Csak ne kelljen belenézni a szemébe. Akkor nem tudok hazudni.

– A jövőt senki nem ismerheti. Már csak azért sem, mert jövő nem létezik. – Johnnynak megtetszett a dolog. Még a végén filozófus leszek! Lackfi úr pedig elmélyülten hallgatta.

– Csak jelen van. Itt és most. Meg kell ragadni a lehetőségeket! – fordult hirtelen Lackfi felé Johnny.

– Nem szabad elszalasztani a pillanatot. S akkor a miénk lesz a jövő. A jövő, amely a jelen végtelenbe nyúló pillanata.

– Nézd, János, én kedvellek téged. Első pillantásra megtetszettél nekem. Épp ezért esik különösen rosszul, hogy mellébeszélsz. Carpe diem! Azt hiszed, én nem tanultam latinul? Azonkívül nem állhatok a király elé eredménytelenül. Biztosan csodálkoznál, ha azt mondanám, megragadom a pillanatot, és kiszeded belőled mindent. Vagy nem? Gyere! Mutatok valamit!

A főlovász felpattant, és energikusan a bejárati ajtó felé indult. Közben átölelte Johnnyt, és erőteljesen, de nem durván vezetni kezdte. A fiú azt hitte, kimennek a vasakkal vert tölgyfaajtón, de nem ez történt. Lackfi úr félrehajtotta a legalább kétmázsás darabot, és belépett a sarokba.

– Tartsd a fáklyát – mondta. Johnny a fáklya fényénél látta, hogy kiáll a falból egy kő. S hogy Lackfi úr ezt a követ próbálja kimozdítani a helyéből. Vajon mit akarhat?

– Mindjárt meglátod, János! Szerencsés János, nagyon figyelj! Mert lehet, hogy holnaptól szerencsétlenül változik a neved – és egy utolsót rántott a sziklán. Titkos ajtó nyílt meg előttük. Johnny már nem is csodálkozott. Annál inkább elámult, amikor levilágított a sötétbe. Kiszélesedő kamrácskát látott, paddal, súlyokkal, kötelekkel. És valami borzasztó bűdös szag csavarta az orrát. Emberi veríték, vér és vizelet keveréke... úgy néz ki az egész, akár egy edzőterem... Gold Gym, vagy hasonló...

– Gondolom, tudod, mi ez – mondta Lackfi István és határozottan Johnny hátrára tette a kezét. Nem, most sem volt durva, csak...

– Nem... Illetve igen! – bizonytalankodott Johnny. – Ide jártok edzeni!

– Ha a test kínokkal való edzésére gondolsz, akkor igen a válaszom. Azokat hozzuk ide, akik tagadják a bűnösségüket. A kínpadon aztán mindig megnyílnak.

– De én nem vagyok bűnös – próbált hátralepni Johnny, ám az izmos kar nem engedte.

– Nem vagy bűnös, de ártatlan sem. Tudsz valamit, amiről nem akarsz beszélni. Ilyenkor például Angolországban erős fájdalomnak vetik alá az embert. Súlyos köveket raknak a testére, mindig többet és többet. Amíg nem beszél. Csak addig.

– Ezt akard? – ijedt meg Johnny. Egyre rémisztőbb volt a helyzet. A szorítással a hátán és a kínokról szóló beszéddel.

– Nem akarom – nézett vissza ártatlan gímszarvas szemmel a főlovász. – És nem vagyunk Angolországban. De rákényszerítesz, hogy tegyek valamit! Ha nem köveket, hát kínpadot! – és meglökte Johnnyt, ám ebben a pillanatban a megbillenő fáklya fényénél a szemébe villant valami. Valami igazán furcsa és érdekes. És szerencsére Johnny sem esett le a kamrába, mert sikerült megkapaszkodnia egy kiálló kőbe... Lackfi úr pedig visszahúzta áldozatát a kínzókamra lejáratától, és egészen megváltozott hangon ezt mondta:

– Mégsem vetlek alá a próbáknak. Gyere, ülj le, ide a lócára. – És megvárta, amíg Johnny az átélt izgalmaktól kissé kilihegi magát. Sőt még bort is hozatott. Abból a dalmáciaiból. Nem olyan jó, mint a magyar, de azért...

– És most mutasd a gyűrűdet!

– A gyűrűmet nem adom senkinek! – Johnny meglepődött a saját hangján. Vékony volt és kísérteties.

– Akarja a fene a te gyűrűd! Csak meg szeretném nézni. – Johnny nagyot hörpintett a borból. Érezte, ahogy a forróság átjárja a testét. Egész iszákos leszek itt a középkorban... És reszkető kezét lassú mozdulattal a főlovászmester elé tolta. Az nem mondott semmit, csak roppant figyelmesen és komoran nézett. Aztán szó nélkül Johnnyé mellé tette a saját balját. Azon szintén gyűrű csillogott. S ugyanúgy egy strucc ágaskodott a pecsétnyomóján, akárcsak Johnnynak. Csőrében patkót tartott és huncutul mosolygott rájuk. Vagyis inkább mosolyogtak. Erről is, meg arról is.

– Miért másoltad le a gyűrűm?

– Nem másoltam.

– De hisz' ugyanolyan!

– Nem ugyanolyan. Ugyanaz.

– Mégis meg kellett volna kínozzalak. Akkor nem hazudnál a szemembe.

 A GYŰRŰ A TIÉD!

– Nézd – sóhajtott Johnny egy nagyot – el kell, hogy mondjak valamit! Bár ezt végképp nem fogod elhinni nekem.

– Ha egy újabb hazugság, akkor tényleg nem.

– Ez nem hazugság. De nehéz elhinni.

– Nyögd ki már!

– Én a jövőből érkeztem ide. De ez a jövő nekem jelen. És – úgy tűnik – rokonok vagyunk. Azért van rajtam ugyanaz a gyűrű. Érted már?

– Nem. Ugyanaz a tárgy ugyanabban a pillanatban csak egy helyet foglalhat el!

Johnny hüledezni kezdett. Az anyját! Ez aztán a logika! Jó, hogy azt nem mondta: tér! Hangosan viszont ennyit mondott:

– Mégis így van. Nem két gyűrű van, hanem egy. Vágjál bele óvatosan a te struccodba, és nézzük meg, mi történik az enyémmel! – kiáltott hirtelen ötlettel. Pfü! Hogy ez eddig nem jutott az eszembe!

– Ha ez ugyanaz a gyűrű, akkor az én struccomon szintén megjelenik a késéd nyoma!

– Rendben van. De át ne verj! – Dehogysis, dehogyis, ingatta a fejét Johnny és egyfolytában csodálkozott. Hogy valaki ennyire nyitott gondolkodású legyen a középkorban! És éles eszű! Kifejezetten örült volna, ha tényleg bebizonyosodik, amit eddig csak sejtett. Hogy a Lackfiak a rokonai! Dehogy miért kellett ezt eltitkolni nagyapának? Érthetetlen! Közben Lackfi István előhúzta a kését, és óvatosan megkarcolta vele a strucc rajzát a pecsétgyűrűjén. A nyakán vágta meg, akár a csirkéket...

– Na, mutasd a tiéd! – kapott Johnny keze után. – Nincs rajta semmi! – és vigyorgott. – Szóval nem a jövőből jöttél, viszont lemásoltad a gyűrűm! Biztosan kémkedni akarsz! Azonnal húzd le az ujjadról, vagy a kezeddal együtt vágom le! – Johnny elsápadt.

– Honnan tudjam én, miféle gyűrű ez? Őrzője vagyok én ennek a gyűrűnek? Gondoltam, hátha rokonok vagyunk, azért! De most már látom, hogy semmi közöm hozzád! – kiáltotta hirtelen támadt méreggel. Miért kell nekem mindig meghunyászkodnom, miért? Hogy ostoba lovagkori golyhók kiröhögjenek? – És kirántotta a kardját. Már a mozdulat közben megbánta. Hiszen ez a Lackfi tulajdonképpen rendes gyerek. Aztán meg itt mindenki neki engedelmeskedik. Én úgysem győzhetek...

– Csak szorult beléd valami kurázi?! – kérdezte, vagy inkább kiáltotta a főlovászmester, és szintén előrántotta a gyíklesőjét.

– Aki győz, annak van igaza! – rikkantotta még. És vívni kezdtek. Johnnynak most nem maradt ideje az ijedségre. A mozgás különben megnyugtatta, és ahogy múltak a percek egyre jobban érezte a ritmust. Mintha mindig ezt csinálta volna... A főlovász ráadásul valahogy nagyon furcsán vívott. Lassan és széles mozdulatokkal. Mintha csak álmodta volna...

Mintha csak álmodtam volna! – Johnny napfényes reggelre ébredt. A város felett terjengő füstöt mintha örökre elfújta volna a szél. Gyorsan fölkapkodta a ruháit, vizet lötytyintett az arcába, és már futott is kifelé.

– Johnny, a reggelid! – kiabálta utána Bessy néni.

– Majd veszek valamit az iskolában! – kiáltotta vissza, de már a kertből. És kilépett az utcára. A legjobbkor! Mert a szomszéd házból is kilépett valaki. Valaki, akinek megfogta a kezét. És Johnny, még maga sem tudta miért, de ezt a kézfogást nem tudta elfelejteni... És alig várta, hogy beszámolhasson annak a valakinek a legújabb álmáról...

– Vívтам álomban – vágott bele, ahogy Claire mellé lépett.

– Ne mondd! És kivel?

– Lackfival.

– A főlovászmesterrel? De hisz ő Lajos király híve!

– Igen, tudom. Én is kedvelem. De muszáj volt. Nem hitte el...

– Mit nem hitt el?

– Hogy a jövőből érkeztem hozzájuk.

– És ezen te csodálkozol?

– Nem csodálkozom. De meg akart kínozni.

– Micsoda? – Claire azt hitte rosszul hall.

– Kínpadra akart húzatni.

– Nem hiszem el!

– Figyelj, a középkorban még nem működött az Amnesty International!

– Akkor is. Mi oka lett volna erre?

– A gyűrűm. Meglátta, és nem hitte el, hogy az én gyűrűm és az övé egy és ugyanaz.

 A GYŰRŰ A TIÉD!

- Hát, kissé szokatlanul hangzik. Minden bizonynal én is kételkednék.
- Azt gondolta, lemásoltam, biztosan azért, hogy okleveleket hamisítsak vele, vagy mit tudom én... Hiszen pecsétgyűrű!
- És te? Te mit mondtál erre?
- Javasoltam, hogy karcolja meg a késével. Ha a két gyűrű ugyanaz, akkor az én gyűrűmön szintén megjelenik a vágás.
- És megjelent?
- Johnny válaszolni akart, de az utcasarok mögül hirtelen elé lépett egy piszkos, szakadt ruhájú alak. Egy gyerek, aki ma nem az iskolába indult... Egy alacsony termetű, ám bivalyerős srác, foghíjjakkal a szájában. Egy gyerek, akit Szásának hívnak.

Tizenharmadik fejezet

Világok harca

Mit akarsz? – kérdezte Johnny az orosz. Most látta csak, mennyire sovány. Meg ne sajnáld, intette magát. Sovány, de izmos! Biztosan direkt nem eszik, hogy gyorsabban el tudjon futni, ha valami ganéságot csinál... ha üldözik.

– Beszélgetni – hunyorított furcsán Szása. – Tárgyalni egy fontos dologról.

– Veled nekem nincs semmilyen tárgyalni valóm.

– Dehogyan nincs, dehogyan nincs – ingatta a fejét nagyképpően a másik.

– Csak előbb küldd el a csajt! – bökött Claire felé.

– Claire a barátom. Nincs olyan titkom, amit nem tudhatna.

– Jártok? – kérdezte Szása. – Voltaképpen mindegy – legyintett a kezével. – De akkor sem jó, ha a nők hallják, amiről a férfiak beszélnek! – tette még hozzá fontoskodóan.

– Idefigyelj Szása! Nem vagyunk mi annyira jóban, hogy feltételeket szabj nekem!

– Ki akar itt feltételeket szabni? – tárta szét a kezét az orosz. – Én csak kérni szeretnék valamire. Valamire, ami neked úgyszólván semmibe sem kerül.

– Nos? – kérdezte Johnny flegmán, miközben belül remegett a kíváncsiságtól.

– Nos, van ez a Maciek nevű haverom – vágott bele Szása. – Pontosabban volt haverom. Mint tudod, összevesztünk, valami Johnny nevű gyerek elverése miatt.

– A tárgyra! – sürgette Johnny. – Elkésünk az iskolából miattad.

Szása viszont nem sietett. Unottan előkotort egy gyűrött csomag cigarettát a táskájából, és komótosan rágyújtott.

– Kérsz egy spanglit? – kérdezte. – Ja, tudom, ti nem szívtok. Egészséges élet, mi?

– Szia Johnny, a suliban találkozunk. – Claire unta a várakozást, és látta, hogy ebből nem lesz verekedés, egészen veszélytelen a dolog, viszont ha marad, akkor annyival később böki ki Szása, ami a bogyében van.

– Szóval?

– Jó csaj! – mutatott az orosz a távozó Claire után. Johnny viszont majdnem felrobbant a türelmetlenségtől.

– Nyögd már ki, hogy mit akarsz!

– Nézd Johnny, te egész jó fej vagy tulajdonképpen. Mi ketten még sokra vihetnénk... – Johnny azt hitte rosszul hall.

– Én erős vagyok, te meg bevágódtál ezzel a lovagkorral... Ott van az ész, itt meg az erő! – Szása egészen feldobódott. – Viszont ezzel a Maciekkel ne barátkozz! Át fog verni!

– Dehogyan barátkozom...

– Ez a beszéd, barátom! Az ilyen menő csávóknak velem kell barátkozniuk! Mit csinálsz például holnap? Elmehetnénk együtt egy kis füvet szívni... ütős anyagom van, ha akarsz, neked is adok belőle. Hm, mit szólsz hozzá?

– Én nem vagyok a barátod! Se a tiéd, se Macieké! És most eressz!

– De még lehetsz, még lehetsz! És akkor inkább az én haverom legyél, mint azé a gonosz lengyelé! A kisujjamat sem bízom rá, nekem elhiheted. Velejéig romlott.

– Jó, jó, de most hagyj! Tényleg elkésem!

– Én is a suliba megyek! Mehetünk együtt! – Johnny érezte, hogy ez az a pont, amikor tenni kell valamit. Mit gondolnának a többiek, ha így együtt érkeznének az iskolába? De verekedni nem akart. Ok nélkül. Én nem vagyok olyan, mint ő...

– Odanézz, ott van Maciek! – kiáltott Szására. És míg a másik félrepillantott, szégyen a futás, de hasznos – a nyakába szedte a lábát. Úgy rohant, mintha az életéért futna. Pedig az orosz nem követte.

– Jössz még az én utcámba – mondta és köpött egyet. Johnny mind-
ezt már nem hallotta. Csak a szőke hajfürtöket kereste mindenütt. Ro-
hanás közben.

– Mit akart tőled? – kérdezte Claire az egyik szünetben.

– Teljesen megőrült! – válaszolta Johnny. – Azt akarja, hogy ne barát-
kozzak Maciekkal.

– Pedig ez minden vágyad!

– Pedig ez minden vágyam – és Johnny hitetlenkedve ingatta a fejét.

– És a gyűrűd? – kérdezte Claire és megérintette Johnny kezét.

– Tényleg, arról majdnem megfeledkeztem!

– Mutasd csak! Te Johnny! Erről beszéltél? Rajta van a vágás!

Johnny megborzongott. Itt álltak a folyosón, matekóra után, történe-
lem előtt, lányok és fiúk szaladtak el mellettük, zajlott az iskolai élet, csak
körülötte lett nagy-nagy csend. Rápillantott a gyűrűjére, s látta a furcsa
bemélyedést a strucc nyakán. Felnézett, Claire tátogott előtte hang nélkül,
sárkányos zászlók úsztak el a szeme előtt, majd csattanást hallott, tompa
puffanást, sokszor egymás után. Johnny megrázta a fejét, üreges szemű
koponya kacsintott rá a levegőből, s ahogy lecsöppent róla a földre a vér,
újából meghallotta az iskola hangjait, megint elért hozzá Claire szava...

– Ne haragudj, de azonnal beszélnem kell Zeusszal! – és el akart rohanni.

– Johnny, becsengettek! – fogta meg a karját a kislány. – Majd óra után
beszélj vele!

– Most kell! Azonnal! – és Johnny a tanári felé indult. A folyosó közben
lassan elcsendesedett, az ajtón pedig most lépett ki Zeusz és Jack bácsi.

– Hát te? – kérdezte az ofó.

– Feltétlenül beszélnem kell a tanár úrral!

– Na, most melyikünkkel? – kedélyeskedett Jack bácsi.

– Zeusszal, természetesen!

– Talán Brown tanár úrral! – komorodott el az ofó.

– Ugyan már, hagyd! – mosolygott Zeusz. – Mindenki tudja, hogy így
hívnak a hátam mögött. – Nos, mit akarsz? – fordult feléje Mr. Brown.

– Ugyanolyan gyűrűm van, mint Lackfi Istvánnak, akkor lehet, hogy
én is Lackfi vagyok? – hadarta Johnny.

– Lehet. De nekem már bent kellene lennem az órán, és a francia forradalomról magyaráznom. És neked meg szintén ott kellene ülnöd és szájtátva hallgatni engem. Tudod mit Johnny? – kérdezte Zeusz és egyfolytában mosolygott. Iskola után kérdezd meg a nagypapádtól és ha még mindig nem tudod a választ, akkor gyere vissza! – És mutatta az utat a kezével az osztályterem felé...

Johnny alig várta, hogy délután legyen és végre beszélgethessen a nagypapával. Aztán mikor végre kettesben maradtak, nekiszaladt a kérdéssel:

– Nagypapa, miért nem mondtad, hogy mi Lackfiak vagyunk? Hogy tőlük származunk? – Nagypapa éppen a kertben kapirgált, mint valami behemót kotlós. A rózsák körül kapirgált, és először úgy tett, mintha nem hallott volna semmit.

– Nézd már, hogy elgyomosodtak! Na, ezt csak kapával lehet...

– Nagypapa, nem hallod mit mondok? Ugyanolyan gyűrűje van, mint nekem!

– Kinek van ugyanolyan gyűrűje? – erre már nagypapa is fölkapta a fejét.

– A főlovásznak! Lackfi Istvánnak!

– Aha – mondta nagypapa, és homlokára tolta a szemüvegét. Ez a kapálószemüvege volt, olvasáshoz egy másikat használt. Az vékony fémkeretes volt, ez viszont vastag és durva, így nagypapa valami nagy bogárhoz hasonlított, akinek négy szeme van és egy hosszú csápja. (Ti. a kapanyél!)

– És ebből te arra következtettél, hogy mi is Lackfiak vagyunk.

– Másnak nem lehet struccos gyűrűje!

– Nos, igen... – nagypapa szemmel láthatólag zavarban volt.

– Tehát igaz. És miért nem meséltél eddig nekem erről? Illetve miért titkolóztál?

– Nem jó ómen ez, kisfiam. De hozd csak ide a kisszéket. Megszédültem egy pillanatra. – A felnőttek természetesen köntörfalaznak. Johnny már nem is csodálkozott ezen. Lassanként én is felnőtt leszek – futott át rajta a székért menet –, én is mellé fogok beszélni... És ez a gondolat már nem kérdésként merült fel benne, hanem valami furcsa bizonyossággént, ami ellen nem lehet tenni semmit... Semmit?

– Nagypapa, a magyarok ugye soha nem beszélnek mellé?!

– Mire gondolsz, Johnny? Én sohasem hazudtam neked!
– Persze... De az igazat sem mondtad meg mindig!
– Szerinted jó, ha mindig megmondjuk az igazat?
– Mindenesetre hasznos! – hallottak egy mérges hangot a hátuk mögött.
– Mire tanítod a gyereket, te vén gazember? Az igazat mindig meg kell mondani!

Bessy néni volt az. Véletlenül jött ki teregetni, és így óhatatlanul is fül-tanúja lett a beszélgetésüknek.

– Gyertek be inkább, egy kis tortát enni.

Ha Bessy néni kis tortáról beszélt, akkor egy olyan kisebb malomkerék-re kellett gondolni, telerakva mindenféle finomságokkal... Igaz, nagy tortáról nem beszélt soha. Nagypapa viszont fellelegzett. Igencsak kellemetlenül alakult ez a beszélgetés. Johnny ellenben izgatott volt. Alig bírta kívánni, hogy vége legyen ennek a nyamvadt tortaevésnek – minek kell tortát sütni, mikor nincs senkinek sem születésnapja! –, elköszönt és elindult az iskolába, hogy találkozzon Zeusszal.

– A Lackokat kivégezték.

– A főlovászmestert is?

– Úgy emlékszem, őt is...

– És ki végeztette ki őket?

– Nagy Lajos utóda, Luxemburgi Zsigmond. Pedig nélkülük sohasem lett volna Magyarország királya. Főleg a másik Lackfi István, a későbbi nádor segítségével nélkül.

– Akkor meg miért...

– Terhes volt már neki a gyámkodás, azért. Túl erősek lettek a Lackfiak, és Zsigmond le volt nekik kötelezve.

– Tanár úr is lekötelezettünk a felesége miatt! Mégsem akar bennünket meggyilkolni!

– A gyilkolás manapság már nem divat – nevetett Zeusz. – Meg egy tanárnak vannak biztosabb módszerei... – és hamiskásan kacsintott. A szertárban ültek, teát ittak és csokoládét majszoltak hozzá. Akár a régi szép időkben! Johnnynak eszébe ötlött, milyen jó volt idejárni tavaly húsvétkor. Amikor először álmodott Nagy Lajosról...

– Szóval már megint ezek az álmok!

– És hogyan történt?

– A kivégzés?

– Egy főúri családot nem lehet csak úgy...

– Nem is. Tőrbe csalták őket. Szokás szerint. De nehogy azt hidd, hogy csak a sötét középkorban csináltak ilyesmit! A diktatúrákban teljesen elfogadták az efféle módszerek.

– Elfogadtak?!

– Ühüm – Zeusz letört egy szeletet a csokoládéból. – Vegyél te is! – unszolta Johnnyt, de a fiút most teljesen lekötötte a magyarázat.

– Például a nációk. Hitler is így intézte el politikai ellenfeleit a Hosszú kések éjszakáján. Összehívta őket egy szállodába, aztán... puff, puff. – Zeusz néha egészen gyerekesen tudott viselkedni. Puff, puff! De így most már értem, miért nem akart nagypapa a rokonságról beszélni... Pedig jobb, ha előre tudok mindent!

– Most már értem, miért nem akart beszélni erről a nagypapa!

– Na látod. De te miért álmodsz már megint Nagy Lajosról? Azt hittem ennek egyszer s mindenkorra vége! Hiszen Magyarországon jártál a nyáron! Már nem kell csak az álmaidban kiélned magad!

– Nos, igen... de megint segítséget kért a király... – Johnny feszengett a széken.

– És tudsz neki segíteni? Hiszen tavasszal sem sikerült! Most is a jövő iránt érdeklődik? – Johnny csak bólintott.

– A jövőt akkor sem tudtad megmondani neki. Ellopták a könyved, ha jól emlékszem. – Johnny megint bólintott.

– Nos, akkor miért?

– Én tudjam? – kérdezett vissza a megszólított.

– Hát... – kezdte Zeusz, és megszokott mozdulattal a cigarettája után turkált. Majdnem kilyukasztotta a zsebét a nagy erőlködéstől, mikor végre eszébe jutott, hogy ő már nem dohányzik. Mérgeesen kihúzta a kezét a zsebéből és az asztalra csapott: – Ki más?! – Aztán valamivel nyugodtabban fűzte hozzá:

– Az álmoknak mindig megvan a maguk oka és magyarázata. – Nagyot fűjt, mint aki hosszabb magyarázatra készül.

– Tavasszal például azért álmodtál Lajos királyról és a nápolyi hadjáratokról, mert kudarcaid voltak az iskolában. Gyakran megverték.

– Szása és Maciek.

– Pontosan! – Zeusz végre megtalálta, amit keresett: a két gömbölyű kavicsot, amiket újabban a cigaretta helyett morzsolgatott a kezében.

– Tényleg, most mi lesz velük? Kicsapják őket?

– Ne beszélj félre, légy szíves! – Zeusz már megint pokróc volt, úgy mint régen. A szép időben. Johnny befelé mosolygott, kifelé igyekezett illedelmes képet vágni. Hogyne! Odaadóan kell koncentrálni a nagy Zeuszra! Különben mindjárt mennydörög és villámokat hány!

– Hol tartottam? Ja igen – állt fel Zeusz és járkálni kezdett.

– Tehát az ember nem álmodik ok nélkül. Te például a sikertelenségedből akartál tudat alatt kitörni, csak nem vallottad be magadnak... Ezért kellett ez az egész, amiről senki sem tudhatott, senki sem ismerhetett, csak te egyedül! Szerencsés János!

Johnny ellazult a kellemes melegben. Vitatkozni sem kell, meg kellemetlen kérdésekre felelni... Zeusz meg csak mesél. Monoton hangon és megállíthatatlanul.

Lackfi István váratlanul jelent meg a szertárban. A kardja most nem volt nála és egészen szelíden nézett. Intett is neki, hogy nyugi Johnny, minden oké, majd az ablakhoz lépett. Szemmel láthatólag érdeklődve bámulta a felhőkarcolókat, és közben a tenyerét vakargatta. Zeusz pedig érdekes módon semmit sem vett észre az egészből és tovább magyarázott. Johnny viszont nem hallotta a hangját. Zeusz tátott szájjal hápogott előtte, mint a partra vetett hal.

– Mindenki tudja, hogy miért álmodsz mirőlünk – fordult Johnny felé a főlovászmester, és olyan barátságosan mosolygott, mint még soha. Legalábbis Johnny még nem látta ilyennek.

– Közülünk való vagy, igazi Lackfi! – folytatta a főlovász és közelebb lépett. Ott élsz velünk, együtt isszuk a dalmát borokat és hallgatjuk a lányok énekét, mikor estefelé visszatérnek a patakról... Együtt száguldunk a mezőkön és együtt szívjuk be a szabadság részegítő illatát. Az a te világod, János, nem ez! – és Johnny vállára tette a kezét. A kéz meleg volt és kedves. Johnny nem tudta, hogy lehet egy kéz kedves, de határozottan ezt érezte.

– Ide csak visszajársz, mint egy elmúlt életbe, egy rossz álomba, amikor eltitkolták előtted, ki vagy valójában. Ebben a rossz álomban terroristák pusztítanak, autók pöfögnek, felhőkarcolók omlanak össze. Minden szabályosnak tűnik ebben az álomvilágban, pedig minden csak beszabályozott. Megmondják, mikor kellj és mikor feküdj. Milyen fogpasztát használj, és hol kelj át az úttesten. Nem ez a te igazi világod, Szerencsés János, nem ez!

Johnny akart valamit mondani, de hirtelen egy poroszló fiatal kancát vezetett be a szertárba. Johnny nem tudta, hol jöhettek be, de nem is volt ideje ezen töprengeni. Az ifjú Lackfi ugyanis fölpattant a nyeregbe, búcsút intett, és szép komótosan kikocogott... Nos, nem az ajtón! Hanem a falon át! A poroszló meg követte.

Johnny arra lett figyelmes, hogy két óriási szemet lát. Aztán megpillantotta a hozzá tartozó fejet is. Meg a füleket. Zeusz volt, és egészen közlelről bámulta őt. Aztán a hangját is meghallotta. Különös, sipító hang volt. Egyáltalán nem hasonlított Zeusz érces basszusához.

– Johnny! – sipította a hang. – Hol vagy, Johnny?

– Itt vagyok – felelte Johnny.

– Mintha... Mintha elszálltál volna... elszállt volna belőled a lélek valahová...

– Semmi baj! Itt vagyok, csak elábrándoztam.

– Na, te jól meg tudod ijeszteni az embert! Csak elábrándoztam! Azt hittem megint elájulsz itt nekem, mint húsvétkor! – Zeusz lassan fölállt. „Itt guggolt előttem” – ismerte fel Johnny a helyzetet.

– Jól vagy? Nincs semmi bajod?

Johnny feltápáskodott és nyújtózkodott egyet. Mint aki mély álomból ébred.

– Tisztára úgy nézel ki, mint aki mély álomból ébred! Tudod fiam... – és Zeusz most összeráncolta a homlokát – tudod, néha az az érzésem, hogy pszichológusra lenne szükséged. Végül is Amerikában majdnem minden felnőtt jár pszichológushoz! – tette hozzá magyarázkodva, mikor meglátta Johnny értetlenkedő arcát. De lehet, hogy mégsem. Hiszen te... á! – Legyintett mérgesen – kár fölfújni a dolgokat! – Zeusz mintha magában beszélt volna. Igazán különös – gondolta Johnny. Aztán meg ezt: Jánosnak hívnak, nem Johnnynak! Szerencsés Lackfi János!

Tizennegyedik fejezet

Mindenki más?

Igyekeznünk kell, mert nem Diósgyőrbe megyünk.

– Hanem hová?

– Hainburgba. Esküvőre!

– Mi leszünk a násznép?

– Az bizony.

– És ki esküszik?

– Hedvig, a király legkisebb leánya megy hozzá Vilmos osztrák herceghez.

– Hány éves az a Hedvig?

– Öt. Roppant szép kislány.

– És az osztrák?

– Úgy rémlik, kilenc. Az is helyes gyerek.

– Nem korai egy kicsit ez a házasság?

– Fura egy figura vagy te, Szerencsés János! Először azt mondod, a jövőből érkezel. Aztán meg úgy vívsz, mint bárki közülünk. Ha a mi életünkben élsz, nem csodálkozol a házasságon. Ha meg abban a másikban, akkor, hogy tanultál meg olyan remekül vívni? Na, ezt magyarázd meg nekem!

– Minálunk is vívni. Az nem olyan nagy dolog – mosolygott János. – ám ötévesen senki nem házasodik!

Öreg bükkösben lovagoltak, aztán fenyők következtek, és távolról, nagyon távolról különös morajlás hallatszott.

– Mi ez a zaj? – állította meg a lovát János.

– Dinasztikus okokból házasodnak – magyarázta az ifjabb Lackfi –, egyébként vízesés. A Plitvicei. Így aztán egymás szövetségesei lesznek. Persze csak addig, amíg meg nem hal az egyik... ám, ha fiuk születik, akkor tovább tarthat a szövetség. De biztosra nem lehet menni. A nápolyi Róbert király is mekkora gazember volt! Mindenáron meg akarta akadályozni, hogy Nagy Lajos királyunk öccse, Endre királyfi uralkodjon utána! Pedig szerződés is volt róla... Igaz, neki csak lányai születtek – mondta mintegy magának. – De hát – tette hozzá, hogy befejezze a gondolatot – a mi királyunknak szintén leányai vannak, a kisujja mégis többet ér, mint egész Nápoly szőröstül-bőröstül!

– Már nem akarsz megkínozni?

– Ez most, hogy jön ide? Esküszöm, János rosszabb vagy, mint egy vénasszony! Csapongsz összevissza!

– Pedig teljesen világos. Nemrég még kínpaddal fenyegettél, most meg előadást tartasz nekem a kis Hedvigről és Vilmos hercegről.

– Tudod jól, hogy a vívőtechnikádnak köszönheted az életed. Meg annak, hogy elvesztetted a gyűrűd – sandított az ifjú Lackfi István János gyűrűsujjára.

– Azért ne aggódj, rajtad tartom a szemem! Hátha kém vagy!

– Dehogyan kém! – vágta hátba valaki oly erővel, hogy majdnem leesett a lóról. Úgy kellett megkapaszkodni a pej nyakában!

– Én már régóta ismerem ezt az ifjút – harsogta Toldi, mert ő volt az újonnan érkező. – Börtönbe vetettem néhányszor, de mindig kivágta magát. Vitéz gyerek ez, bár nem láttam a kutyabőrét! – És nagyot kacagott a saját mondásán.

– Látod, milyen pártfogód akadt? – kérdezte a főlovászmester.

János erre nem tudott mit válaszolni. Költői kérdés volt.

– De itt jön már a lengyel herceg! – kiáltott vidáman Toldi, aki úgy tett, mintha most látná Macieket először. Pedig egész úton velük volt... Maciek egyenes tartással ült a nyeregben, s büszkén pillantgatott jobbra és balra. úgy feszített ott, mintha díszszemlén lenne, mintha mindenki őt csodálná. János nem csodálkozott, bár valami fura kérdés elkezdett motoszkálni a fejében. Egészen hátul motoszkált, a tarkójánál, és egészen

rosszul érezte magát tőle. A kérdés úgy szólt, hogy valamikor régen ő már ismerte ezt az embert. De hol? A herceget? Maciek Olesnickit? De nem ért rá sokáig töprengeni a rejtélyen, mert lobogó hajú lány ugratott melléje. Szőke fürtjei lobogtak a szélben és rámosolygott. A Garai Klára. János kellemesen megborzongott. Szép ez a lány, szó se róla...

Mindnyájan megálltak és őket nézték. Egészen addig, míg János észre nem vette, és bele nem pirult... ám ekkor patkócsattogás verte fel az erdő csendjét. Hamarosan ismerős figura száguldott elő a bozótosból. Már nem volt fiatal, de ügyesen lovagolt.

– Az idősebbik Fortunate! – rikkantott Toldi. – Mi szél hozott errefelé, jó lovag? – kérdezte.

– Nem szél, hanem üzenet – lihegte a megszólított, vagyis János nagybátyja, aki idős kora ellenére fürgén csúszott le a nyeregből.

– Subich úrtól hozok híreket.

– Jót vagy rosszat is? – érdeklődött a főlovász.

– Jót is meg rosszat is.

– Akkor először a jót mondd!

– Jó hír, hogy Durazzói Károly, a király nevelt fia a nápolyi trón elfoglalására készül, ám a hadakat valószínűleg csak jövőre indítja meg. Azonkívül jó hír, hogy Subich úr éppen ezért elhajózott Itáliába egy kicsit körülnézni, hogy ha Károly jön, ne legyen neki ismeretlen a terep...

– És a rossz hír?

– A rossz, hogy Garai uram itt portyázik a környéken. És mivel Subich elhajózott, nincs számottevő erő a bánóságokban, amely bennünket megvédehetne...

– Én a király főlovászmestere vagyok – vont vállat Lackfi István. – Mit érthet nekem Garai úr? No meg itt van velünk a lánya is!

– A fejedre pályázik – figyelmeztette a főlovászt János nagybátyja, az idősebbik Fortunate lovag. – A helyedben én a lányban sem bíznék! – És Klárára sandított. Az most nem pirult, hanem egyenesen vörösödött, de a méregtől. Éppen szólásra nyitotta a száját, hogy valami cifrát mondjon, ám János úr megelőzte:

– Hogy lehet Durazzói Károly a király nevelt fia? Nem őt végeztette ki Aversában, jó harminc évvel ezelőtt?

– Volt egy öccse – magyarázta Toldi. – Annak az egykori Durazzóinak. Egy Lajos nevű öccse. Annak a fia ez a mostani Károly. És a mi Lajos királyunk azért nevelte ezt a másik Durazzói Károlyt, mert sokáig nem született gyereke. Úgy gondolta, Károly lesz az örököse, ha meghal.

– Igen ám, de a mi nagy királyunknak végül is csak született három lánya – léptetett oda mosolyogva a főlovász. – Tudhatnád különben! Így most kiváló diplomáciai érzékkel megpróbálja visszasegíteni ezt a „kis” Károlyt a nápolyi trónra. Mert itthon a lányok uralkodnak majd! Pontosabban Mária és majdani férje, Zsigmond.

– És Hedvig?

– Hedvig a lengyel trónon.

– A bajor herceggel? – szólt közbe a mind ez ideig hallgatag lengyel. – Kötve hiszem, hogy ennek örülnek majd a lengyel urak! Nálunk mindenki abban a hitben él, hogy Mária és Zsigmond kormányozza majd Lengyelhont.

– Sajnos ki kell, hogy ábrándítsalak Maciek úr! – válaszolta a főlovász. – Eldöntött tény, miszerint Hedvig megy Lengyelországba.

A lengyel főherceg megrázta a fejét. A lova meg utánozta. János úr nézte a gyönyörű pej lobogó sörényét, és az előbbi furcsa gondolat megint motoszkálni, bizseregni kezdett a szívében. Valami érdekes gondolat arról, hogy ő valamikor egy másik világban ismerte ezt a lengyel herceget. És ott is Macieknek hívták, de nem Olesnickinek, hanem Jandának. És nem herceg volt, hanem csak egy gyerek, aki vele együtt járt iskolába. És aki...

– Miért vertétek meg a két arabot? – kiáltott János úr Maciekre. Aki vagy lengyel herceg, vagy... Maciek Olesnicki megrántotta a gyeplőt, a pej felágaskodott, a herceg pedig eszelős tekintettel meredt János úrra. Válaszolni akart, ki is nyitotta a száját, de erre már nem jutott ideje. Az erdőből ugyanis szélsebesen törtek elő Garai úr fekete ruhás zsoldosai!

János egy pillanat alatt felmérte a helyzetet. Hogy akkora a túlerő, hogy minden ellenállás teljesen reménytelen. Azt látta még, hogy először a főlovászra rontanak a gazemberek, lerángatják a lováról, megkötözik, majd, mint egy zsákot dobják vissza a nyeregbe. Látta, ahogy Toldi óriási méretű kardját oly vadul forgatja, hogy nem mernek a közelébe sem menni.

– Gyerünk! – ugratott melléje a herceg. – Most nincs idő nézelődni! – És megrántotta János lovának a zabláját. Mint a fergeteg, úgy száguldottak a vízesés felé. János biztos volt benne, hogy megússzák. Átadta magát a sebesség élvezetének, és csak mellékesen látta, hogy egy lány vágat mellettük. Garai Klára! És még valaki feltűnt. Nem fiatal katona, de jól üli a lovat. Az idősebb Fortunate! János már mosolygott. Hát, hogyné! Csudajó társaság! És a vízben nem látni a nyomokat! Csak a főlovászt sajnálta. Vajon mi lehet vele? Hová vihetik? És Toldi? Az öreg harcos majd csak kivágja magát... És persze azért azt sem felejtette el teljesen, hogy mit akart kérdezni Maciektől. Most erre nem volt idő. Rohanni kellett, nehogy elfogják őket, de a Plitvicei tavak nem volt az a kifejezetten száguldásra alkalmas terep. A parton ugyan könnyedén vágattak, és mikor kénytelenek voltak egy-egy tapon átúsztatni, akkor a sekélyebb részeken sem volt nehéz dolguk. De ahol mélyült! A kifáradt lovak lassan úsztak, és féltő volt, hogy üldözőik egyszerűen lenyilazzák őket a partról... Feltéve, persze, ha megpillantják őket. De talán másfelé rohantak, másfelé keresték őket... A kis csapat mindenesetre reménykedett, és így úszva, törtetve, vágatva, de mégiscsak eljutottak a nagy vízeséshez. Fátyolszerűen hullott alá a pára, nem volt igazán nagy víztömeg, ám így is elég zajos volt. És megkapóan szép. Meg is álltak egy percre, és szinte elfelejtették, milyen nagy a veszély. De mindjárt eszükbe jutott, amint az egyik fekete ruhás integetve és kiabálva feltűnt az egyik távoli sziklán.

– Erre gyertek! – kiáltott az idős Fortunate lovag, és beszáguldott egy kívülről alig észrevehető sziklabejáraton. A többiek utána. Szűk szurdok következett, sok-sok kilométeren át. Kanyargós, szűk és unalmas. De amikor kiértek, már nyomát sem látták se tavaknak, se vízesésnek. Hegytetőn álltak, alattuk szakadék, és körben mindenütt erdő. Fortunate lovag kivont kardjával északra mutatott, és ők egyetlen perc pihenés nélkül leszáguldottak – no nem a szakadékba, hanem azt megkerülve, be a végtelen rengetegbe. Egész nap lovagoltak, éjszakára csak éppen megálltak, s a felkelő nap már újra nyeregben találta őket. Nem tudták hol lehetnek az üldözők, nem tudták, mi lett Toldival, hogy hová viszik a főlovászmestert, egyet tudtak csak: minél előbb királyi területre érni. Ott biztonságban lesznek...

– Szép volt az esküvő?

– Szép. Kár, hogy nem tartottál velünk.

– Öreg vagyok én az ilyen hosszú utazáshoz.

– Én öreg királyom – Erzsébet megsimogatta a férje arcát. Lajos szeme sarkában pedig megjelent egy kis könnycsepp. Tényleg öreg – gondolta a királyné. Pillanatonként elérzékenyül.

– És a gyerekek? Hedvig és Vilmos? – törölte ki a király azt az árulkodó cseppecskét a szeméből. – Nekik hogy tetszett?

– Ó, azt látnod kellett volna! – A királynő összecsapta a kezét. – Képzeld, megsimogatták egymást! És alig akartak elválni! Állandóan együtt játszottak az egész hainburgi tartózkodás alatt! Komolyan mondom, ilyet még sohasem láttam!

– Isten akarata – dörmögte a király. – Ha ennyire zsenge korban megtetszenek egymásnak, akkor isten áldása van e nászon. Már csak a nápolyi trónt kell elrendeznünk.

– Úgy tudtam, az már lezárt ügy! – emelte fel a hangját a királyné.

– Tanuld meg feleség, hogy lezárt ügyek nincsenek! – mosolygott a király. – Csak a sírban – tette még hozzá.

– De hisz Orbán pápa mellénk állt! Ő sem akarja Johannát a nápolyi trónon!

– Orbán pápa igen. De a franciák nem. Pontosabban a francia király Johannát szeretné továbbra is Nápoly uralkodójának látni, és nem bennünket. Sem engem, sem Durazzói Károlyt! – Erzsébet arcára kiült a meglepetés. Hátrasimította az égszínkék selyemruhát, és leült.

– Ellenpápát készülnek állítani – folytatta Nagy Lajos. – Róbert, genfi grófot, a francia király rokonát.

– És akkor mi lesz?

– Mi lesz? – Lajos király kiegyenesedett ültében. Pír jelent meg arcán, és a szemei is csillogósabbá váltak... – Mi lesz? Még egy háború! Jobb, ha készülünk rá. Amúgy meg egyébként is ott vagyunk Itáliában.

– Kicsit messze van Velencétől Nápoly, nem gondolja felséged?

– De nincs messzebb, mint Budától. Vagy Diósgyőrtől – Lajos hátradőlt ültében.

A királyné meg azon gondolkozott a hirtelen beállt csendben, hogy azért mondani kéne valamit. Hogy övé legyen az utolsó szó... Körbené-

zett a hatalmas lovagteremben, amely valahogy üresebbnek tűnt, mint máskor... Kintről is hiányzott a nyüzsgés, a nyári melegben csak pilledt őröket látott, amikor megérkezett Hainburgból.

– Hol vannak az urak? Senkit sem látok. Hol van a nádor? És kedvenced, a főlovász?

– A nádornak hirtelen valami sürgős elintéznivalója akadt a birtokán. De már visszatért és hívtam, mert beszélni akarok veled. A főlovászt meg én küldtem el Novigrad várába.

– Az Adria-tengerhez?! Ott akar lovakat keresni felséged számára? – gúnyolódott Erzsébet.

– Nem éppen lovakat. Sokkal inkább kémeket, meg egy különös figurát. Egy olyan embert, aki sokkal, de sokkal biztosabban tudja a jövőt, mint az alkimista Galeotto uram.

– Ó. Csak nem azt a Szerencsés Jánost?

– De bizony.

– És pont Novigradba?

– Állítólag ott tartózkodik. Valami lengyel herceggel együtt. Hogy mi képp került oda, azt ne kérdezd, mert nem tudom. De úgy látom, itt van már a nádor is...

S valóban a nádor csörtetett be a lógó bajuszú Losonci László vajdával együtt. És még velük volt valaki, aki ugyan nem sántított és nem volt fél szemű. Ellenkezőleg, nagyon is délcegen járt, ám az arckifejezése nem volt valami bizalomgerjesztő... Az a fajta figura volt, akinek puhány képen messziről látszik, hogy pénzért bármire kapható.

– Ó, a királyné asztalnokmestere! – kiáltott fel némileg gúnyosan az uralkodó. – Minek köszönhetem a megtiszteltetést?

– Számunkra megtiszteltetés, nagy király, ha fogadsz bennünket – mézes-mázoskodott a nádor, akinek láttára a királyné mindjárt elmosolyodott. Lajos figyelmét nem kerülte el a mosoly, de egyelőre nem akarta szóvá tenni a dolgot.

– Komoly ügyben hívtalak nádor uram. És titeket szintén – bölintott a másik két uraság felé a király. – Még a tavasszal elküldtem Lackfi urat Novigrad várába. Különös híreket kaptam ugyanis, olyan híreket, melyek alapján joggal feltételeztem, hogy valamiért abban a várban lapul a gaz-

ember Artus Bernát, és abban a várban tartózkodik egy jövőbe látó alkimista, aki egyébként oly kedves nekünk, hogy érte sok mindenre képesek lennének. – A király élvezte a beszédet, s észrevétlenül váltott át többes számba, míg az urak ostoba képpel ácsorogtak előtte. Csak Garai uramnak járt az esze, hogy vajon mit hazudjon most... Nyilván meg fogja kérdezni a király, hogy hallott-e a Novigradban élőkről, s hanem, vajon miért nem? Hiszen neki szintén a délvidéken vannak birtokai. Aztán úgy döntött, legjobb, ha úgy hazudik, hogy abban van némi igazság is...

– Uram király! – ragadta meg a szót. – Artus Bernát meghalt. Maga a tengeremléki nagyúr, Subich Mladen végzett vele. Haragudott rá, mert az ő nevét használta, az ő nevében követte el gázságait. Hallottunk arról az alkimistáról is, de nyoma veszett. Mint ahogy nyoma veszett a főlovásznak, akiről utoljára azt hallottuk, hogy Knin várában tartózkodik. Szerettem volna találkozni vele, hogy meghallgassam a legújabb híreket a Velence elleni háborúról – mely úgy tudom, most éppen szünetel –, meg a pletykákat a diósgyőri udvarból. De mikor Kninbe értem, már csak Horváti Pált leltem a várában. Azt mondta, Lackfi úr egy héttel azelőtt távozott. És, hogy ide indult vissza, Diósgyőrbe, tehozzád. De, ha jól hallom, nem érkezett meg...

– Jól hallod, nádor uram, ám te nem szolgálsz túl sok jó hírrel. Csak ezért jöttetek, vagy még van valami más is?

– Nos... – habozott a nádor, és gyorsan a másik kettőre pillantott – volna még egy-két dolog.

– De azt már szeretnéd négyszemközt – értette meg a király a pillantást.

– Csak az egyik ügyről szeretnék veled négyszemközt tárgyalni uram.

A másik viszont érinti az urakat is.

– Hallgatlak, nádorom.

– A háború – bár úgy tudom, szünetel – nem ért véget. Horváti úr Itáliában harcol, és nincs otthon a macsói bánságban.

– Már megint a macsói bánság miatt könyörögtök? Nem megmondtam, hogy szó sem lehet róla!?

– Drágfi úr asztalnokmester akar lenni – lépett előre az eddig szótlan és puffeteg képű uraság. És én szívesen átadnám neki a tisztségemet.

- És úgy véltétek, hogy kérésetek meghallgattatik?
- Reménykedtünk, nagy király – mondta Liszkai úr, a püffeteg asztalnokmester.
- Kár volt – mondta Lajos rezignáltan. Most menjetek. Garai úr maradjon.
- Halljam, mi az az ügy? – kérdezte a király, mikor hármásban maradtak. – Igaz, négyszemközt kérted a meghallgatást, de hát a királyné az én jobb kezem. Gondolom, nem zavar, ha hallja, amit mondasz.
- Hová gondolsz, királyom! – hízelt az udvaronc. – A királyné engem sohasem zavar.
- Akkor térj a lényegre! – Lajos gyors, kutató pillantást vetett a feleségére.
- A lényeg, hogy Subich Mladen Itáliába készül. Azt kéri, híreszteljük el mindenütt, hogy ő halt meg, s nem Artus Bernát. Johannánál aztán Artus Bernátnak adja majd magát, s kémkedik nekünk. Ha Durazzói úr nekilát, hogy elfoglalja az őt megillető nápolyi trónt, akkor ellátja majd hírekkel. De tartsuk szigorúan titokban...
- Jó ötlet! – villanyozódott föl a király. – Mindig tudtam, hogy Subich úr okos ember! De honnan tudott Durazzói Károly nápolyi trónigényéről?
- Sok mindent ki lehet sakkozni, nagyúr! – mosolygott a nádor.
- Már nyolc éve, mikor megszületett lányod, a kis Katalin, nos, már akkor sejtettük, hogy Károly visszamegy Nápolyba. Soha nem lesz magyar király.
- Mit lehet tudni? – morfondírozott Lajos.
- Mire gondolsz? – kiáltott fel Erzsébet, meglepően izgatottan. – Itt csak Mária lehet az utód! Károlynak haza kell mennie! – indulatoskodott.
- Én is azon vagyok királyném! – csapott a széke karfájára Lajos király.
- Ám a jövőt nem tudhatjuk, abba bele nem láthatunk. Az ám – fordult a nádor felé –, mondjad, biztos, hogy nem tudsz semmit arról a jövőbe látóról? És Lackfi úrról sem? Nem lehet, hogy csak azok előtt nem akartál beszélni? – intett a fejével az ajtó felé, amelyiken az urak távoztak az előbb.
- Hát – óvatoskodott a nádor – láttam valakit, aki hallott Lackfi úrról.
- Hol? Kit? Azonnal vezesd ide!
- Sajnos nem lehet, felséges úr! Messze innen, sok járóföldnyire beszélgettem vele... De talán érte küldhetnék... Viszont Liszkai úr tényleg jó lenne macsói bánnak! – fordított hirtelen a beszélgetés menetén Garai úr.

– Te Miklós! Ne kezd újra, légy szíves! Már megmondtam, amit megmondtam! A hősiezen hadakozó Horváti úr távollétében nem adom másnak a tisztségét! Hogy gondoltátok ezt! Vagy zsarolni akarsz? – ütött szöveget a fejébe. – Nem akarod megmondani, hol van a főlovász, amíg ki nem nevezem ezt az ótvaros Liszkait? Mit képzelsz?! Egy Nagy Lajost megzsarolni?!

– Szó sincs róla, uram király! – sietett a válasszal Garai úr. – Félreértettél – hebegett, mert látta, hogy Lajosnak villámokat szórnak a szemei. – Mindjárt küldetek azért az emberért...

– Hol láttad?

– Szolnok határában, a Tisza mellett...

– Na, ha ez igaz, macsói bán lesz Liszkai úr! De ha nem, elevenen nyúzatlak meg, nádor uram! – és roppant szigorúan nézett.

– Máris küldöm Forgács urat! Ő a legjobb lovas egész Észak-Magyarországon!

– De váltott lovakkal! Meg se álljon a Tiszáig!

– Úgy lesz, felséges úr! – hajolt meg a nádor. – Minden a te akaratod szerint – és roppant furcsán nézett.

– Most menj – mondta Lajos. – És ne mondd nekem, hogy az én akaratom szerint! Átlátok rajtad... – és fáradtan lehunyta a szemét, jelezve, hogy vége a kihallgatásnak. Garai úr szó nélkül megfordult, és távozni készült. A királyné azonban visszaintette.

– Menjen Forgácsal tizenkét jó lovas – mondta. – Nehogy baja essék az úton – és egy arannyal telt erszényt csúsztatott a nádor kezébe. Garai úr biccentett, és kiment az ajtón.

– Nem bánám, ha nem látnám többé – motyogta a király, nagyon-nagyon fáradt hangon. A királyné most nem akart vitatkozni. Inkább hívatta az apródokat, kísérik az ágyába az urát. Pihenjen csak, hosszú volt ez a nap.

Tizenötödik fejezet

Hol lehet a főlovász?

Szerencsés János és kis csapata lassan közeledett a diósgyőri várhoz. Fáradtak voltak a hosszú úttól, de jókedvűek, mert érezték, hogy hamarosan megpihenhetnek. Nem volt egyszerű az út, át kellett kelni a Dunán, a megáradt Tiszán, közben enivalót szerezni, figyelni, nem jönnek-e az üldözők, és lehetőleg titokban tartani, kik ők, mik ők valójában. Hiszen anynyi a kíváncsi nép! De mikor már sokadszor hallották mindenféle révészektől, halászoktól és kereskedőktől, hogy Garai úr és serege valami csoda folytán jóval előttük jár, hát azt az egyszerű mesét találták ki, hogy ők szintén a nádorhoz tartoznak, csak lemaradtak, eltörött az egyik ló lába, újat kellett szerezni stb. Elég hihető mese volt, csak a lengyel herceget furcsállották a népek. Főleg, hogy ily jól tud magyarul... Végül úgy döntöttek, nem mondják többet senkinek sem, hogy lengyel. A beszédéből úgy sem hallja meg senki, oly ízesen cseveg! Akkor meg minek a magyarázkodás?

Ráadásul Toldi is utolérte őket és csatlakozott hozzájuk. Pedig Jánosnak már erős lelkiismeret-furdalása volt miatta. Hiszen ott hagyták őt, a rettentő ellenség közepette! Szerencsés János csodálkozott magán, nem értette a saját viselkedését. Hogy menekülhetett el akkor, csapat-papot, bajtársat hátrahagyva? Hál' istennek Toldi Miklós nem volt haragtartó ember. Sőt, úgy vélte ez volt a lehető legjobb, amit abban a helyzetben Jánosék megtehettek. Az ellenállás akkor reménytelennek tűnt, ha viszont sikerül elmenekülni, később esetleg segítséget hozhattak volna, vélte Toldi. Tőle tudták meg egyébként, hogy Garai úr minden valószínűség szerint valamelyik alvezérével Diósgyőr várába

hurcoltatja az ifjú Lackfit. Hogy miért? A bivalyerős hadfi szerint kézenfekvő a magyarázat: sokáig nem meri fogva tartani, s feltehetőleg a főlovász szabadítójaként akar majd pózolni Lajos király előtt, feltéve, hogy az ifjabb Lackfi úr nem döbben rá, ki is ejtette foglyul voltaképpen... Vagy más lenne a szándéka? Ezt Toldi nem tudhatta. Ahogy közeledtek a négytornyú várhoz, úgy tűnt, egyre biztosabbnak, hogy ott fogják meglelni azt, akit keresnek.

Így aztán János elégedetten néz végig rajtuk, miközben a lemenő nap megvilágítja a közeli Bükk erdőrengetegét, és megfesti a felhőket nyugat felé. Garai Klára mosolyogva tekinget rá a nyeregből, s János, ha lehet, most még jobban érzi magát, s ha eszébe ötlük az a sok-sok kedves perc, amit a közel hónapos út során kettesben töltöttek, hát szinte sajnálja, hogy oly közel már a cél. De menni kell, feltehetően erre hurcolták Lackfi urat is...

Csak azt nem tudták, hogyan juthatnának be a várba? Ez a kérdés alapos fejtörést okozott nekik, míg végre kiókumlálták, hogy János úr messze földön híres alkimista, a többiek pedig a kíséretéhez tartoznak, így a hercegről sem kell beszélni, hogy lengyel, és Garai Klára szintén megmaradhat inkognitóban. Azért a biztonság kedvéért fiúruhába öltöztették, ne-hogy ráismerjen a lányára Garai úr.

János urat a szerelem mellett furcsa gondolatok gyötörték. Főleg éjszaka, ha álmra hajtotta a fejét, távoli nagyvárost látott, égbenyúló tornyokkal, nyüzsgő, ordító sokasággal. Nem értette mi ez, és reggelente nyugtalanul, csuromvizesen ébredt. Nappal csak az zavarta, hogy miért kell neki alkimistának lenni, amikor fogalma sincs erről a tudományról. Bár Maciek úr elkezdett magyarázni valamit a drágakövek és a betegségek titokzatos kapcsolatáról, de ez olyan volt neki, mintha azt mondták volna, hogy tanuljon meg kínaiul, vagy éppen a távoli varégek nyelvén... De hallotta, hogy a király azt hiszi felőle, hogy meg tudja mondani a jövőt, akkor meg miért ne legyen alkimista? Volt még egy dolog, ami zavarta: mintha már látta volna Garai Klárát valahol. Talán egy másik történetben, valamikor a nagyapáik idején, ahol Klára ugyan szép volt, akárcsak most, de rettentően buta és követelőző. Egy kép suhant néha el a homloka előtt, egy másik Garai Klára képe, akinek követelőző és ostoba arckifejezése határozottan bosszantotta és ingerelte őt. Ám mikor rápillantott az ő Klárájára, ez az érzés rögtön elmúlt, akárha szél fújta volna el, ugyanúgy, ahogy elfújta azt a régi kort, amikor tényleg élt és

szeretett az a másik Garai Klára, aki a nagymamája lehetne a mostaninak. A király is egészen fiatal volt akkor, és az a bizonyos Garai úr, annak a másik Klárának az apja, az egyik legfőbb híve volt. Nem úgy, mint a nádor... Ahogy közeledtek a várhoz, és azon tanakodtak, hogy vajon hol szálljanak meg éjszakára, hirtelen porfelhő tűnt fel velük szemben az úton. Alig maradt idejük behúzódni a fák közé, máris elszárguldott mellettük a nádor tizenkét lovasa. Az élén rókaképű, kopaszodó úr vágatott, még a nagy sebesség ellenére is ki tudták venni összeszorított penge vékony ajkait, és mindenre elszánt tekintetét és egy fura, hosszúkás alakú sebhelyet a homlokán.

– Na, ezzel se szívesen találkoznék egy pint óbor mellett! – sóhajtotta az idősebbik Fortunate, amint a kis csapat elsuhant előttük.

– Vajon hová tartanak? – kérdezte Toldi.

– Azt nem tudom, de lehet, hogy nekünk jobb lenne már a várban éjszakáznunk... Rossz előérzeteim vannak – vélte János.

– Mire gondolsz? – firtatta Klára, és a homloka közepén megjelent a gödröcske, mint mindig, ha mélyen eltöprengett.

– Csak arra, hogy talán ezek itt valamilyen kapcsolatban lehetnek a főlovással...

– Millió más okból vágathat egy tucat ember a szolnoki úton – mondta Maciek.

– Nem tagadom. De mégis ezt súgja valami... Hogy gyorsan kell cselekednünk.

– Attól, hogy bent vagyunk a várban, még nem biztos, hogy rögtön beszélhetünk a királlyal, sőt – intette őket Toldi Miklós.

– Éppen azért kell mihamarabb bejutnunk – sürgette őket János.

– Én szívesebben éjszakáztam volna az erdőben, de ha mindenki ezt akarja... – sóhajtozott újfent idősebbik Fortunate.

– Ők meg csak egymásra néztek Klarával és Maciekkal, és kórusban mondták:

– Ezt akarjuk!

– Fő, hogy jókedvetek van – mormogott még egy kicsit Fortunate úr, de magában örült a fiatalok vidámságának.

– Hát akkor? – nézett rájuk Toldi.

– Hát akkor: előre! – kiáltotta János úr és nekieresztette a gyepelőt.

– Rég nem volt lovagi torna, igaz?

– Ahogy mondod.

– És nem kéne rendeznünk egyet?

– Minek?

– Johnny, hogy kérdezhetsz ilyet? Nem ismerek rád! – Willie teljesen elképedt.

– Már nem érdekel – felelte Johnny rezignáltan. Hogyhogy nem érdekel? Nem te meséltél nekünk a lovagkorról? Nagy Lajos királyról, hűség-ről meg becsületről? Hogy a magyarok sohasem futnak meg? Most meg pont te mondod, hogy nem érdekel?

– Mindenbe bele lehet fáradni egyszer. És az egész olyan dedós dolog, tudod?

– Willie-nek egyszerre feltűnt, hogy Johnny nem néz a szemébe. Csak maga elé bámul, és ahogy odakünn sötétedik, úgy lesz egyre furcsább az arca... Mintha valahová nagyon, de nagyon messzire nézne, át a terem falain is túl.

– Johnny, te nem mondasz igazat. Te most is arra gondolsz.

– Nem gondolok én semmire, pajtás.

– Pajtás? Ez is milyen szó? Nem gondolsz semmire, üveges szemekkel bámulsz magad elé, és ilyen szavakat használsz! Itt ülsz az iskolában, amikor már mindenki rég hazament, mindjárt sötét lesz, nem gyújtasz lámpát, és nem gondolsz semmire?

– Ne gyötörj Willie. Kérlek, legalább te ne. – Ez úgy hangzott, mintha egy száz éves aggastyán mondta volna. Johnny szájából lassan gurultak elő a szavak, kerek, kemény göröngyök, szétporladtak a padlón.

– Szóval igaz. Szóval mégiscsak arra gondolsz?

– Ez így nagyon nehéz. Nem csupán gondolok. Figyelj! – pattant fel hirtelen. – Menjünk át Claire-hez! – Willie csodálkozva nézte. Johnny megint a régi Johnny volt. Mosolygott. Csak azok a fránya kis karikák a szeme körül jelezték, hogy azért nincs minden rendben.

– O. K. – motyogta Willie. – De minek?

– Nem akarok kétszer elmondani mindent. Vagy háromszor.

– Háromszor? Claire és én az kettő. Ki a harmadik?

– A harmadik? Ó a harmadik. – mondta Johnny és az osztályterem nyíló ajtajára mutatott. Willie összerezett, ami érthető. Azt hitte, csupán ketten vannak az egész iskolában. És az esti sötétség is úgy kúszott befelé, akár egy alattomos kígyó, amely el akarja nyelni az egész világot...

– Ki az? – kiáltott fel Willie, ahogy a bátorságát összeszedte.

– Gyújtsd fel a villanyt légy szíves! – rikoltotta oda Willie az újonnan érkezőnek. Hirtelen fény áradt szét az osztályban, a sötétség kígyói felszívódtak, ám Willie jobban meglepődött, mintha azt látta volna, hogy mondjuk a terrorista vezér, Oszama bin Laden áll az ajtóban. Mert a belépő nem Oszama volt, hanem egy osztálytárs: Maciek Janda!

– Maciek Janda! – nyögte ki Willie. Te hogy kerülsz ide?

– Az ajtón át – mosolygott Maciek szerényen és nagyon barátságosan. Willienek csak most tűnt fel, mennyire nyílt és megnyerő ábrázata van a lengyel fiúnak, aki ugyan egy picit kancsal, de a bandzsítástól valamiért nem ellenszenves, hanem egyenesen barátságos lesz a képe ...

– Ti mióta vagytok jóban? – kérdezte Willie. Sejtette a választ, de szeretne tisztázni a dolgokat.

– Mióta megvédett – mondta Johnny. – Ne oltsd le a villanyt, légy szíves! – intette Macieket. Ha Bruce Willies meglátja a fényt, gyanút fog, de még inkább gyanús lesz, ha hirtelen kialszik. Így azt hiheti, korrepetálás van, vagy szakkör.

– Hogy te milyen körültekintő lettél az utóbbi időben! Nem győzők csodálkozni! – Willie hangjából némi féltékenység érződött.

– Nincs igazad – látott át rajta a barátja. Macieket sem hívtam volna ide, ha ő már tudná, amit még te sem. És ezért kell elmennünk Claire-hez. Hogy egyszerre halljátok.

– Ne etess, Johnny! Macieket nem ezért hívtad ide! Ha én nem faggatlak, Claire-hez sem akarsz átmenni!

– Pedig ez így van. Ugye, Maciek? – A hosszú lengyel mélán bólíntott. Vigyorgott tovább és a cipője orrát vizsgálgatta. Mint aki nincs itt. Csak véletlenül. Most Willie érezte úgy, hogy súlyos göröngyök vannak a szájában szavak helyett.

– Na jó! – köpött ki kettőt a göröngyökből. – Menjünk. De mindent azért nem hiszek el. – És előre indult. Szótlanul és rosszkedvűen gyalogoltak Claire-ék házához. Még az iskola kerítésén való átmászás sem dobta fel őket, pedig Stanley, a Bruce Williesre emlékeztető portás igazán mulatságosan forgatta kopasz fejét az épület irányába. „Vajon miért ég a lámpa a második emeleten?” – ez járhatott a fejében...

– Alkimista vagyok és a sakkjáték szerelmese! – János fáradt volt a hosszú úttól, most meg kiabálnia kell. Az örök odafönről gyanakodva méregették.

– Na és a többiek? – kiáltotta lefelé az őrparancsnok.

– Nyisd ki a kaput te szarházi, mert megjáród! – János csodálkozva kapta föl a fejét a hangra. Legalább egy fertályórája alkudozik itt, már majdnem leengedik a felvonóhidat, és akkor Toldi elszúrja az egészét...

– Ki az a nagypofájú veled, alkimista úr? – válaszoltak rögvest az őrtornyból.

– Toldi Miklós vagyok, gömöri ispán. A híres Fehér Sereg alvezére, számtalan csata hőse! – zengte Toldi sztentori hangon. – Leengeditek végre azt a nyomorult hidat, vagy magam rángassam le? – Csend lett. – Gondolom, most beszélnek meg odafönt, hogy milyen bort hozzanak a tiszteletemre! – türelmetlenkedett a vitéz.

– Mostanáig miért nem mondtad mindezt? – kérdezte tőle János. – Csak hagyta itt pofázni, közben...

– Fiam, te vagy a vezérünk! – kacintott bohókásan Toldi Miklós. – Gondoltam várok, hátha megoldod egyedül...

– És a többiek veled kicsodák? – kiabálta most az őr.

– Kíséretem – mormogott fölfelé a legendás katona. – Elvégre a Fehér Sereg alvezére nem járhat egyedül!

– Figyelj rám Jancsi! – súgta Toldi. – Amikor bemegyünk, én beszélek ezzel a tökféjjel. Közben te és Klára megpróbáljátok kideríteni, hová dughatták Lackfi urat! Fortune úr és a lengyel herceg addig itt maradnak velem. Ügyesek legyetek – fejezte be Toldi. Épp ideje volt, a leeresztett hídon sietős léptekkel igyekezett feljűk az örök parancsnoka.

Odabent aztán elég hosszan kellett magyarázkodniuk, mesélniük az útról. Hogy lemaradtak a nádor csapatától, meg ilyesmi. Az őrparancsnok roppant gyanakodva vizsgálgatta őket, de aztán csak megelégette a dolgot. Öreg este volt, és szeretett volna nyugovóra térni... így aztán kijelölte barátainknak a szállást – egyszerű szobákat, szalmazsákokkal –, és magukra hagyta őket. János és Klára pedig elindultak a sötétségbe borult várban, főlovászt keresni... Jánosnak fogalma sem volt arról, hogy merre induljanak, de Klára egyszer csak megfogta a kezét, és húzni kezdte maga után a sötét folyosókon...

Ezalatt a kapuhoz újabb csapat érkezett, az őrparancsnok rettentő bosszúságára. Hát persze! Épp csak, hogy ledőlt a hosszú út után, és újból zörgetnek! De nincs mit tenni, Forgács Balázs tért vissza, a nádor embere. És bármennyire utálta az őrparancsnok Forgács urat, föl kellett kelnie, és le kellett eresztenie azt a nyavalyás hidat, amit éppen egy órája, hogy felhúzatott.

– Utálom ezt a Forgácsot – morgott a parancsnok a beosztottjainak. – Utálom, ahogy igyekszik az elveszett birtokáért. Mintha nem lenne meg Gyimes nélkül!

– Az övé volt Gyimes? – értetlenkedik az egyik őr, miközben ereszti a csörlőt.

– A családjáé, ám valahogy Csák Mátéhoz került, s mikor a mi Lajos urunk édesapja, Károly király – isten nyugosztalja! – legyőzte Csák Mátét, hát... De csavard már azt a csörlőt, Gergő, az istenit!

– Csavarom, csavarom! – igyekszik Gergő. – És aztán mi történt?

– Mi történt, mi történt! Hát a királyé lett Gyimes, azt történt... Te Gergő! Ezek tizennégyen vannak! Forgács úr meg tizenharmad magával ment ki! Azt a kaporszakállú sistergős...! – Az őrparancsnok megdörzsölte a szeméit. Minden fáradtság, nyűg kiszállt belőle egy pillantás alatt, és úgy érezte, hogy egy csöppet sem álmos!

Tizenhatodik fejezet

Ki itt belépsz...

János szinte már unta a sötét folyosókat. Egy kanyar balra, kiszögellés jobbra... Hosszú végeláthatatlan egyenes... Néha egy-egy kiöblösödött terem, de sehol semmi... és Klára, Klára úgy húzza őt, egyetlen hang nélkül, mint valami álomban! János nem győz csodálkozni szerelmén, aki gondolkodás nélkül kanyarodik jobbra meg balra, könnyű lánykezében magasra tartja a fáklyát, és megszállottan rohan előre, mintha pontosan tudná, merre van a főlovászmester cellája... Hiszen minden bizonnyal cellába dugták, börtönrácsok mögé, talán meg is kínozták, de hogy hol, merre van ez a cella, arról Jánosnak még elképzelése sem volt.

– Soká megyünk még? – kérdi János, és ahogy visszaverődik a hangja az öblös sziklabarlangokban, úgy rémlik, már hallotta valahol... „Még, még, mék, mék” – zeng-zúg a visszhang, és János kezdi egyre furcsábban érezni magát. Klára pedig hirtelen megáll, feléje fordul. János látja, hogy zihál, az erőlködéstől hogyan emelkednek a keblei, folyik a verejték a gödröcske körül a homlokán. Előre mutat a fáklyával. János látja, hogy egy vasajtó. Zöldre van festve, rajta girbegurba betűs írás, hatalmas nagy betűkkel. Jánosnak majd kigúvadnak a szemei, ahogy olvassa. Magyarul van írva: A Beszélő Lovag kamrája. Tilos az átjárás! Ne zavarj! Alatta apróbb: „Ki itt belépsz, hagyj fel minden reménnyel!”

– Ilyen későn? Mit akartok ilyenkor?

– Feltétlenül beszélnünk kell Claire-rel!

– De gyerekek! Öreg este van! És a ti születek szintén aggódnak! Mostanában nem szokás ennyire későn az utcán mászkálni! Amióta... amióta az a dolog történt!

– Csak egy perc! Egy perc, s itt sem vagyunk! – Anne néni fürkésző szemei a veséjébe hatoltak. Legalábbis...

– Na jó – mondta a néni. – Ne álljatok ott az ajtóban! Gyertek beljebb. Szólok Claire-nek, addig üljete le itt – és a székekre mutatott.

Johnny, Willie és Maciek bólintottak. Alig ültek le, megjelent Harry és Ed, és kisvártatva Claire.

– Régen láttunk – intett Johnny felé Ed.

– Sok a dolgom mostanában – motyogta Johnny.

– Aha – mondta Ed sokatmondóan.

– Lefoglalják szegényt az új barátai – mondta Harry. – Ránk már nem pazarolja a drága időt...

– Ez nem igaz! – szólalt meg Claire, aki eddig csak hallgatott.

– Pedig szemmel látható – acsarkodott Harry. – Különben miért hozta ide... ezt! – és Maciek felé bökött.

– Mert fontos hírt hozott – mondta Johnny. Olyan hírt, ami mindnyájunkat érdekel. – Johnny kicsit kihúzta magát beszéd közben, ahogy annak idején szokta. Még a tavasszal, a merénylet előtt. Határozottnak akart tűnni, de a szemei körül a karikák, és fátyolosan remegő hangja megcáfolta büszke testtartását.

– Nyögd ki már! – fintorgott Harry.

– Tudjuk, ki lopta el Claire mobilját – bökte ki végre Johnny.

– Nem mondd! – hajoltak előre a fiúk. – Illetve mondd! Mondd már! – vesztette el a fejét Harry. Anne néni meg a nyitott konyhaajtón át hallgatózott.

– Szása volt – szólalt meg Maciek. – És azt is tudom, hogy mire kellett neki.

A többiek feszülten figyeltek.

– Vevőket keresni az anyaghoz – mondta Maciek. És sokatmondóan nézett.

– A főlovászt hozzuk – mondta Forgács úr. – Pontosabban – vakarta meg a fejét – mi vagyunk a kísérete.

– Egyedül szokott lovagolni Lackfi úr – csodálkozott az őrparancsnok.
– Ha itt van a várban – tette hozzá. De legutóbb hetedmagával ment. Igaz, van annak két hónapja...

– Ne vacakolj Benedek úr! Fontos ügyben járunk, a főlovásznak fontos parancsa volt, azért mentünk elébe ennyien, emlékszel, néhány órával ezelőtt.

– Emlékszem. De akkor a többi hat hol van? A Lackfi úr hat embere?

– Neked mindenbe bele kell ütni az orrod? – Forgács úr homlokán még a sebhely is elvörösödött a méregtől.

– Azoknak más feladatuk van – szólalt meg a főlovász is, de valami egészen furcsa, halovány hangon. Mintha csak háltni járna belé a lélek...

– Mi történt veled Lackfi uram? – rémüldözött az őrparancsnok. – Mintha csak háltni járna beléd a lélek!

– Na de most már elég! – kiáltott a rókaképű Forgács Balázs. – Mi vagy te, javasasszony? Mutasd meg neki a gyűrűdet, Lackfi úr! – fordult most a főlovászhoz. – Hogy lássa, nem akárkivel beszél!

– Hiszen ismerem én a gyűrűt, meg a főlovász uramat is a struccos gyűrűjével együtt! – háborgott az őrparancsnok. – Nem azzal van az én bajom, hogy van-é gyűrű, vagy nincsen, hanem, hogy milyen rossz bőrben van a viselője! És ez a gyűrű... – pillantott rá mégis Lackfi úr kezére az akadékoskodó őrparancsnok – ...hiszen ez a gyűrű...

Forgács úr bosszúsan legyintett. Már-már ott tartott, hogy itt hagyja a fenébe a kapuk borzasztó cerberusát, hisz úgysem árthat őneki. Elvégre királyi parancsra mentek. Ám ekkor nem várt, de Forgács úr számára szintén érdekes fordulatot vett a beszélgetés. Az őrparancsnok ugyanis a magasba emelte a főlovász bal kezét, és elfehéredő arccal kiáltott: – Elvágták a torkát! Nézzétek, elvágták a nyakát a struccnak! Rossz jel! – és szinte magába roskadva ejtette le a magasba emelt kezét. – Nagyon rossz jel.

Klára az ajtóhoz lépett, előbb kicsit nézelődött, gondterhelten ráncolta a homlokát (megjelent rajta a jól ismert gödröcske!), majd hirtelen mozdulattal ráhelyezte a kezét. A kilincs és kulcslyuk nélküli ajtó hirtelen feltárult, János halk, túlvilági zenét hallott.

– Klára, miért nem szólalsz már meg?! János megállt, és megfogta a lány karját.

– Lackfi urat keressük, nem? – válaszolt Klára mély, álomteli hangon. Csak ide dughatták.

– És az ajtó? Honnan tudad, hogy a kezedet...

– Nem tudom – Klára szembefordult kedvesével. Jánosnak úgy tűnt, hogy a máskor oly élénken csillogó szemek most opálosabbak lennének. Mintha egy ködfüggönyt húztak el volna előttük...

– Nem tudom, de itt kell lenni valahol a börtönnek és a főlovásznak! Talán erre! – mutatott az egyik elhagyatott folyosó irányába.

– És ha nem találjuk meg?

– Bízz bennem, János! Meg kell, hogy találjuk! Tudom. Érzem!

János hirtelen égő zsírszagot érzett, s fény tűnt a szemébe az egyik kiszögellés mögül. Lépett kettőt a fény felé, és legnagyobb meglepetésére emberi alakot látott maga előtt. Az ember sötét ruhát viselt és húst sütött a tűznél. Az ember kis dalocskát dúdolgatott, és testét a dallamra hintáztatva. Az embernek barackmag alakú seb volt az arcán, ám kámzsát viselt a fején, és az előreomló csuklya a sebet félig eltakarta. Az ember... Az ember... János úgy érezte galaxisok száguldanak az agyában, felrobban a nap, kettétörik a hold. De látta, hogy nem történik semmi, Klára ott áll mellette, kikerekedett szemekkel ugyan, de viszonylagos nyugalomban. És az ember megszólalt. Ezt mondta:

– Gyere csak közelebb, barátocskám!

János nem bírta tovább. Mint a fákat tövestül kicsavaró orkán, úgy törték ki a szájából a szavak:

– Artus Bernát! – ordította. – Artus Bernát! Menj innen! Te meghaltál! Te nem létezel! Mit keresel itt?! Tűűűűnj eeel!

– Csendesebben barátocskám – motyorgott a rémalak, s mintha megblebbent volna a levegőben. Biztos csak a tűz – suhant át Jánoson, aki egyik pillanatban azt hitte, mindjárt szörnyethal az ijedtségtől. Hiszen a saját szemével látta Artus Bernátot kivájt szemekkel lógni Novigrád várában! A másik pillanatban viszont...

– Több van e földön, Johnny – mosolygott a másik, jól megnyomva a Johnnyt – mintsem bölcselmetek felfogni képes! – és fellibbentette fején a kámzsát. János páni rémületben látta, hogy nincs hús az arcán! A hófehér csontbörtönből két üreg meredt rá érzéktelenül és túlvilágian. János megfor-

dult és futni kezdett, de Johnnynak eszébe jutott, hogy a „Több van e földön...” kezdetű idézetet Zeusztól hallotta. Akkor ez csak álom, nyugodott meg. Szerette volna Jánosnak is elmondani, de János örülten rohant a folyosón, megőrültem gondolta, de Klárát nem hagyom itt... És visszafordult. A lány ott állt vele szemben, sejtelmes fény ölelte körül, és nagyon kedvesen mondta: – Én nem vagyok Garai Klára, János. Én Claire vagyok, és nagyon, de nagyon messziről érkeztem ide. János mostanra teljesen összezavarodott. Csak állt földbe gyökerezett lábbal, és nem hallotta, amit Johnny egyfolytában suttogott neki. Hogy nyugodj meg János, csak álom, nyugodj meg! És ráadásul egyszerre ott termett előtte a rémalak, furán megnőtt, és valahonnan a barlang sötét mennyezete felől kezdte nyújtogatni fehér csontkezét, hogy kitekerje Jánosból a maradék lelket. Ekkor, mint villámcsapás, oly hirtelen jelent meg az öreg Fortunate lovag, fölemelte iszonyatos és vértől iszamlós kardját és borzasztót csapott vele. A rémalak kettévágva feködött a földön, Fortunate lovag kardja viszont csillogva fénylett.

– Gyorsan – intett Jánosnak, aki szinte sóbálvánnyá vált a réműlettől. És futottak kifelé. És Fortunate lovag rámutatott a falon egy kis vasajtóra. Az ajtócskán lilios címer díszelgett és egy bánatos strucc, csőrében szerencsepatkóval. És Fortunate lovag elfordította a kallantyút, s az ajtócska feltárta titkát. Ruhák voltak odabent, ing meg Lewis farmer, alsónemű, zokni. Cipő. Mik ezek a fura holmik, akarta megkérdezni János, de lábdo bogást hallott, Fortunate lovag pedig sürgetni kezdte:

– Szaporán öltözz, mert mindjárt ideérnek... Johnny fiam!

Johnny–János pedig öltözött, ahogyan csak bírt, aztán meg futott, mellette a nagypapa. Futás közben maguk mögött hagyták a két lovag emléket, az idősebb Fortunatét, és a fiatalabb Szerencsés Jánost.

– Drogbáró? A Szása? – Harry fetrengett a röhögéstől.

– Még nem báró. Most még nem – felelt sötéten Maciek. – De nyakig benne van, nekem elhaheted.

– Ezért akart barátkozni velem. Csávókám így, meg csávókám úgy! Értitek? – kérdezte Johnny mérsékelt izgalommal.

– És tök véletlenül megtalálta a telefont – mondta Harry.

– És mellette a pénztárcát – tette hozzá Maciek.

- És a pénztárcában a cédulát a kódommal – állapította meg Claire.
- Pontosan. És mivel rengeteg a partnere, nagy a számlája. Égből poty-
tyant manna volt neki a telefon, igaz, ő maga is számított rá.
- Hogyhogy számított? – értetlenkedett a kicsit lassúbb felfogású Ed.
- Gondolod, véletlenül ment át Manhattanbe? Közvetlenül a merény-
let után? Amikor mindenki kifelé rohant onnan?
- Szóval nem volt véletlen.
- Annyira nem, hogy az ikreket is az én mobilomról hívta – mondta
Claire. Egyedül az ő számaikat tudtam utólag beazonosítani.
- Ezt miért nem mondtad eddig?! – pattant fel Harry. – Megvédhettük
volna őket Szásától és... – és ránézett Maciekre. Nem tudta, mit véljen a
lengyel fiúról. Idejön árulkodni a haverjára. Hirtelen elfutotta a méreg.
- És Maciektől! – kiáltotta eltorzult arccal. Maciek tüntetően mosoly-
gott, ám izgatottságát nem tudta teljesen palástolni, ugyanis a szokásosnál
erősebben bandzsított...
- Hogy védtük volna meg őket? Nem tudtuk, kinél van a mobil.
- Különben Maciek megváltozott – szólalt meg Willie. – Johnnyt meg-
véde a minap.
- De azt nem tudjátok, miért hívta Szása az ikreket – Johnny fojtott
hangon beszélt. Szemei szárazak voltak és karikásak, és ha véletlenül
Claire-re pillantott, rögtön elkapta a tekintetét. Ez egyedül Harrynek tűnt
fel, de egyelőre nem tette szavá...
- Na miért? – kérdezte Ed.
- Kettőt találhattok – hörögte ezen a rémes, fuldokló hangján Johnny.
Harry nem bírta megállni, hogy meg ne kérdezze:
- Beteg vagy Johnny?
- Hadd mondja már, miért hívta Szása az ikreket! – intette le bátyját Ed.
- Engem jobban érdekelne, miért beszél így, akár egy beteg birka! És
miért kapdossa a tekintetét...
- Elmenjek?
- Dehogyan! – Most Ed jött izgalomba. – El ne menj, légyszí, mert megesz
a kíváncsiság! Mondd már el, miért hívogatta őket az a gazember Szása!
- Pénzért! – hörögte Johnny. – Nem fizettek az anyagért! Claire majd
hanyatt esett a csodálkozástól: – Ők is szívtak?!

– Fenét! – bandzsított rájuk most Maciek, aki nem bírta tovább, hogy ne szóljon bele a beszélgetésbe.

– Fenét – ismételte. – Dílerek voltak a csávókák, dílerek, értitek?! Azt hantázták elveszett az anyag! Se pénz, se posztó!

– Szóval hülyére vettek titeket – bólintott Harry nagy komolyan.

– És a verés után? – érdeklődött Willie. – Akkor már fizettek?

– Mindent én sem tudhatok – bandzsított tovább Maciek.

– És ezért jöttetek ide, ennyire későn, hogy mindezt elmondjátok? – Ezt Anne néni kérdezte, aki hamar megunt a hallgatóságot, és most a konyhából tért vissza néhány maga sütötte palacsintával, amit a jelenlevők kitörő örömmel fogadtak.

– Nem egészen – mondta Willie. – Johnny akart mesélni valamit.

– Azt mondta, nem akar többször beszélni fölöslegesen. Csak ha Claire is hallja – és a lányra nézett. Harry felkuncogott, Claire pedig elvörösödött. Johnny nemkülönben.

– Nem hiszem, hogy Johnny nyilvánosan akarna beszélni, ha a közlésének tartalma csak énrám vonatkozna! – nézett szemrehányóan Harryre Claire.

– Hű, de tudományosan beszélsz, húgocskám! – incselkedett vele Harry. – És milyen gonoszul nézel!

– Arról volt szó, hogy Johnny mesél nekünk valami érdekeset – próbálta Anne néni a lényegre terelni a szót...

– Halljuk, halljuk!

Egyszerre csend lett és mindenki Johnnyra nézett. A fiú megköszörülte a torkát. Az utóbbi percekben csak a földet bámulta, de most föltekintett, és lassan körbepásztázta a tekintetét. Eléggé zavaros volt mostanában...

– Nem is tudom... – szólalt meg végre azon a rémes csikorgó hangon, amit már-már kezdtek megszokni tőle a többiek. – Lehet, hogy csalódni fogtok... sokat ne várjatok...

– Mondjad már! – türelmetlenkedett Harry. – Mindjárt megveszek a kíváncsiságtól!

– Ne beszélj bele! – intette Claire. – Mondaná szegény, ha hagynád!

– Hát – hörögte Johnny. – Szóval...

– Szóval szerelmes vagy a húgomba! – kiáltotta Harry vigyorogva.

Claire-nek megvillantak a szemei, és villámgyors mozdulattal hozzávágott egy palacsintát. A tésztából kiömlő lekvár szétfolyt Harry arcán, ő pedig menekülés közben boldogan nyalogatta. Claire ugyanis rögtön üldözőbe vette a bátyját, hogy a palacsintán kívül még néhány nyaklevest elhelyezzen az arcán. A lakásban elszabadult a pokol. Illetve minden bizonnyal elszabadul, ha Anne néni nem parancsol rájuk és nem inti rendre randalírozó gyermekeit.

– Ti most jobb, ha hazamentek – fordult aztán a vendégek felé.

– Majd legközelebb elmondod azt a fontosat – mosolygott még Johnnyra és kitudszkolta őket az ajtón.

– Tényleg, minek is jöttünk mi ide? – kérdezte Willie, mikor már kint álltak az utcán a brooklyni ég alatt.

– Johnny akart mondani valami fontosat – mosolygott bambán Maciek, és nem lehetett tudni, hogy melyikükre nézett.

– És nekünk kettőnknek nem mondod el... – próbálkozott Willie.

– Valami van a fejemmel – sóhajtott Johnny repedt fazék hangon.

– Meggárgyult? – incselkedett Willie. – Ez nem újság! Ezért nem kellett volna idejőnnünk! Ezt eddig is tudtuk. – És vidáman hátraszökellt. Várta, hogy Johnny tréfásan megbokszolja, mint máskor, viccelődés közben. De Johnny csak bámult nagy, bánatos szemekkel.

– Lehet – nyögte ki. – Lehet, hogy tényleg megbolondultam.

Tizenhetedik fejezet

Durazzói Károly a színre lép

Tehát megértted!? Egy szót se arról, hogy a nádor fogságában voltál!
– Forgács úr előhúzta a tőrét egy pillanatra.

– Különben...

– Különben átküldesz a másvilágra? – kérdezte az ifjabb Lackfi István.

– Rövid úton – sziszegte Forgács Balázs. – Még az angyaloknak sem tudsz integetni, annyi időd sem lesz. Rögvest a pokolba kerülsz!

– Nem is lenne rossz – mosolygott haloványan a főlovászmester. – Ott jobb a társaság!

– Csupa magadfajta, mi? – sercintett a rókaképű. A folyosón mentek a királyi lakosztály irányába. Sikerült lerázniuk a rémüldöző cerberust, az uralkodó pedig meghagyta, hogy azonnal vezessék elé kedvenc főlovászát, bármilyen késői órán is érkezik. Ezért kellett Forgács úrnak ennyire kutya-futtában adni a „használható tanácsokat”...

– István! De jó, hogy újra látlak! – És Lajos ölelésre tárta a karját.

– Elég rossz bőrben vagy! – állapította meg, miután alaposan megropogtatták egymást. – Pedig fiatalabb vagy, és a vállad sem úgy húzod magad után, mint én az enyémet! – mosolygott a király, csapott bal vállára célozva.

– Sanyargattak? – kérdezte aztán.

– Semmi komoly.

– Kik voltak?

– Nem tudom. – pillantott a tisztelettudóan néhány lépésnyire várakozó Forgács úrra a főlovász.

– Mihelyst elfogtak, rögvest csuklyát húztak a fejemre. Nem láttam semmit.

– Aha – mondta sokat sejtetően a király, akinek nem került el a figyelmét, hogy Forgács úr szinte megkönnyebbülten bólintott egyet.

– De azzal a Jánossal csak találkoztál? Tudod, a jövendőmondóval.

– Nem mondja az a jövőt, felséges király! – legyintett mélabúsan a főlovász. – Bár vitéz legény – tette még hozzá. – Először megvívtam vele, de egyikünk sem bírt a másikkal, így aztán összebarátkoztunk.

– És hol van most? Őt nem fogták el azok... azok az ismeretlenek? – és Lajos Forgács úrra nézett (sandított?).

– Megmenekült. Még hozzá ötödmagával. – válaszolt a főlovász.

– És Subich úrról mit tudsz? Van valaki, akit nagyon érdekel ez a történet – és az ajtóra mutatott. Az ajtón pedig egy közepes termetű alak lépett be. Lefittyedt élveteg ajkai voltak, és erős állcsontja. Harmincegynéhány éves lehetett, borzas hajú, és éles tekintetű.

– Üdvözltem, Károly úr! – hajolt meg a főlovász a belépőnek. Forgács úr viszont tüntetőleg hátat fordított. Mintha valami érdekeset látna a rosszul megvilágított falakon...

– Én is üdvözöllek Simontornyai Lackfi István! – Durazzói Károly adott a formaságokra. És ki tudja, miért, de rettentően tudta bosszantani, ha hátat fordítottak neki, de először úgy tett, mintha nem venné észre a rókaképűt.

– Mi hírt hoztál nekünk, Novigrad várából? – Lackfi úr már régóta ismerte Durazzóit, ezért nem lepődött meg a királyi többes használatán. Tudta, bármilyen éles tekintetű, jó eszű ember Károly úr, egész életében akadályozni fogja saját nagyképűsége. Lám, Lajos király csak egészen ritkán beszél többes számban. Általában akkor, ha sokan hallgatják, szűk körben viszont úgy társalog, akár a többi ember. De hát nincs két egyforma király, ráadásul Károly úr csak lesz király, ha isten is úgy akarja...

– Subich Mladen felől tudok új dolgokat – kezdte a főlovász –, de legszívesebben csak fenségtek előtt beszélnék róla.

– Itt csak mi vagyunk! – vágott a szemével sokatmondóan Károly. – Vagy látsz a királyon és rajtam kívül mást is a teremben?

– És Forgács Balázs? – Lackfi úr nem volt szívbajos.

– Én nem látok semmiféle Forgácsot! – mondta nagyképpően Károly. Mérgében elfelejtkezett a királyi többséről. Lajos meg csak figyelt. Forgács úr viszont kénytelen volt előrelépni a falba betűzött fáklyák elé.

– Itt vagyok, herceg úr – mondta, de nem hajolt meg. – Nem vettél észre a sötétben.

– Jobb is lett volna, ha ott maradsz, te nyomorult! Akinek az őse Csák Mátéval paktált, az jobb, ha örökre a sötétben marad! – Csönd lett. Egy pillanatra mindnyájan megdöbbentek ettől a kirohanástól. Látták ugyan, hogy Károly úr mérges, no de ennyire... Forgács úr eszmélt elsőként.

– Senki nem tehet arról, mit rontott el az őse – kezdte nagyon halkán, de határozottan. Beszéd közben enyhén meghajolt, kezét a mellére tette és fölfelé nézett. Az arcán megjelenő vigyor azonban ellentétben állt az alázatos testtartással.

– Van, aki a birtokát veszíti el – folytatta –, és van olyan, aki a fejét!

– A nagybátyánkra célszól, gaz bitang? – találta meg az elvesztett többes számot Durazzói Károly. – Talán azt képzeled, a Durazzói hercegek egyenrangúak holmi Forgács családdal? – és fenyegetően előre lépett. – S ha így lenne is, mint ahogy nem így van: Lajos király bennünket felemelt, megbánva, amit nagybátyánkkal tett, a Forgácsok pedig ma sem kapták vissza Gyimest és Gácsot! Ma is él a Forgács család bűne!

– Nos, hogy véget vessek a céltalan vitának – köszöri meg a torkát a király –, először is nem azért gyűltünk össze, hogy régi sérelmekről értelmetlen perpatvart hallgassunk. Másodszor: nem bántam meg, amit névrokonoddal és nagybátyáddal, Durazzói Károllyal tettem Nápoly városában, harminc évvel ezelőtt. Harmadszor pedig Forgács Balázs nem beszélhet ily tiszteletlenül Nápoly eljövendő uralkodójával, Durazzo hercegével. És mivel itt most semmi szükség nincs Forgács úrra, felkérjük, távozzon körünkből.

Forgács úr szótlánul meghajolt a király felé, és gondosan ügyelve arra, hogy még véletlenül se pillantson rá Károly hercegre, kisietett a helyiségből. Lackfi úr pedig végre nyugodtan elmondhatta, mit tud Subich Mladenről. Ami persze csak Károly úrnak volt újdonság...

– Szerintem nem bolondultál meg, csak... Meg fogsz sértődni.

– Ha nem mondd ki, akkor tényleg megsértődöm!

– Na jó. Te akartad. Szóval – és Willie kis hatásszünetet tartott –, szerintem csak szerelmes vagy! Ennyi az egész!

Johnny nem sértődött meg, és nem lett mérges. Inkább olyan elgondolkodó...

– És azért látok ilyen szörnyűségeket? Artus Bernát csontvázát beszélni, meg hasonlók?

– Szerintem tutti fix. Az egész különben nem annyira gázos.

– Igen ám, csak hogy ez már nem álom!

– Túlpörgetett fantázia – ezt szokta mondani az apukám. – Mikor kicsi voltam velem szintén megesett ilyesmi...

– Milyen ilyesmi?

– Hát... nem mertem elindulni a szobában, mert azt gondoltam, előugrik a földből egy sárkány és bekap.

– Ha elindulsz?

– Ühüm. Ha nyugton maradok, a sárkány a helyén marad.

– És mi történt?

– Semmi. Nem jött semmiféle sárkány.

– Na látod. Ez azért egy kicsit más.

Sétáltak a forgalmas utcákon és beszélgettek. Maciek már hazament, és értük bizonytalaggá vált otthon, de valahogy most nem törődtek vele... Pedig már tíz óra elmúlt és holnap iskola...

– De azt mondtad, kijutottatok a bajból. Sikerült visszaöltözni a mai ruhákba és Fortunate lovag is visszaváltozott nagypapává. És, hogy talán mégiscsak álom volt. Legalábbis Claire ezt mondta neked.

– Az ám, Claire! Ő ott maradt! Vajon mi történhet vele azon a szörnyű helyen?! – kérdezte ijedten Johnny. Willie mosolygott.

– Látod, hogy szerelmes vagy?

– Azért a főlovász sorsa is érdekel! Vajon mi történt vele?

– Kérdezd meg Claire-től! Hátha ő tudja a folytatást.

– És nemcsak szörnyű volt. A lovaglás például... meg Toldi... meg a mezők illata... – Willie megállt, szembe fordult vele, és megfogta a vállát, mint mindig, ha valami nagyon, de nagyon fontosat akart mondani:

– Értsd már meg Johnny, hogy egyáltalán nem borzasztó, ami veled történik! Sőt, van benne valami egészen klassz, Zeusz biztosan azt mondaná: felemelő. Azt az egy Artus Bernátos ügyet kivéve. De azt hiszem – és itt mélyen Johnny szemébe nézett – azt hiszem, ezt már sokan elmondták neked. És még valami. Erről azért még ne beszélj a felnőtteknek. Nem biztos, hogy megértenék.

– Egyet viszont én sem értek. Hogyan lehet azonos a Novigrad alatti folyosórendszer a diósgyőrrivel?

– Honnan tudod, hogy azonos?

– Claire elmesélte még a kórházban. És engem annyira izgatott, hogy nemcsak leírtam, hogyan követték egymást a kanyarok, hanem meg is tanultam őket. És most ugyanezek a kanyarok és kiöblösödő termeken és kazamatákon keresztül szaladt visszafelé az ifjabb Fortunate lovag a diósgyőri vár alatt... És először Claire is azt hitte, hogy a diósgyőri vár, de aztán kiderült, hogy a novigradi... Nem értem, egyáltalán nem értem!

– Szerinted az álmok mindig logikusak? Az is logikus, hogy találkozol Artus Bernát csontjaival, és a lukas koponyájú beszél hozzád?

– Hát... nem éppen. De azért jó lenne tudni.

– Talán legközelebb. Egy másik álomban... vagy egy másik életben.

– Nem találtuk meg a főlovászt. Mindenütt kerestük, de sehol senki.

– Mi viszont láttuk is. Az a rókaképű kísérte, aki szemben száguldott velünk tegnap alkonyatkor.

– Ne mondd, Miklós! Szinte hihetetlen!

– De bizony, így van. Annyira így, hogy már a király elé vezették.

– És vele van a rókaképű?

– Vele bizony.

– Akkor lehet, sosem derül ki, hogy elraborták!

– Nekem is van egy ilyen érzésem, János úr.

– Beszélünk kell a királlyal.

– Az nem lesz könnyű.

– De igen. Vagy nem vagyok messze földön híres alkimista? Aki meg tudja jósolni a jövőt?

– És még sakkozni is szeretsz.

– De hogyan tudassuk Lajos királlyal, hogy itt vagyok a várban?

– Rávesszük az őrparancsnokot. Szeret fontoskodni, biztosan bejelent. Most viszont tegyük el magunkat holnapra. Rettentően késő lehet – sóhajtott Toldi és borzasztót ásított. A lengyel herceg már aludt, idősebb Fortunate szintén laposakat pislogott a szalmazsákján. János úr Klárára pillantott. Amaz szerelmesen mosolygott rá vissza.

– Gyere, kedves – suttopta. – Aludjunk mi is.

Szerencsés János pedig arra gondolt, hogy nem véletlenül kapta őseitől ezt a vezetéknevet.

Másnap aztán olyan gyorsan sikerült meggyőzni az örök parancsnokát, hogy szinte észre sem vették, és máris a király előtt álltak. Persze, Benedek úr már tegnap be akarta jelenteni őket, de annyira gyorsan érkezett meg őrutánuk az a másik sereg a főlovással, többen voltak eggyel, Forgács úr vezette őket, és még az a gyűrű! Teljesen kiment a fejéből.

Milyen gyűrű? – kérdezték a „cerberust”. Hát, csak Lackfi úr gyűrűje, de nem érdekes az egész, majd legközelebb elmeséli, ha szabadnapos lesz, borozgatás közben, most ne kérdezzenek annyit, várja őket a király, és csaknem belökdöste őket a lovagterembe.

– Jó pletykás ember a cerberus! – súgta oda János úr Toldinak, amint beestek az ajtón, egyenesen Nagy Lajos elé.

– Hallom, alkimista vagy, és sakkjátékos – szólította meg az uralkodó, amint túlestek az üdvözlési ceremónián.

– Vajon biztosabban látod a jövőt, mint Galeotto uram?

– Felső, nem ismerem az említett urat. Soha nem is hallottam felőle.

– Öreg méregkeverő. Talján. Azt jósolta, meghalok, amint a nap a szűz jegyébe ér. Csak azt felejtette el megmondani, hogy melyik évben. Még az idén? Vagy jövőre? Vagy még azután? Jó lenne nekem egy pontosabb jövőlátó. Kődös dolgokat én is tudok mondani. És még pénzt sem kérek érte saját magamtól.

– Uram király! – János úr féltérdre ereszkedett, egyik kezét a magasba emelte, másikat a szívére szorította: – Én csak egyszerű ember vagyok. Kezdő alkimista – tette hozzá, mert látta, hogy Lajos felvonja a szemöldökét. – De egyet mondhatok – vett nagy lélegzetet Szerencsés János, és mielőtt kimondta volna azt az egyet, körbenézett a jelenlévőkön: – Idén sem

kisasszony havában, sem Szent Mihály havában nem térsz meg István király, meg a többi nagy királyok közé. Ebben biztos lehetsz!

– Ezt azért nélkülöd is sejtettem. – Lajos király megrázta a fejét, fújta egyet, sóhajtott, aztán megint megrázta a fejét és azt mondta:

– Hagyjatok magamra ezzel az emberrel! Ha szükségem lesz rátok, tapcsolok. Addig igyatok meg egy kupa bort az egészségemre. Na mi lesz? Kifelé!

– Szóval? – kérdezte a király, mikor végre kettesben maradtak.

– Tessék? – kérdezett vissza Szerencsés János. A király türelmetlen lett.

– Mi az, hogy tessék? Erre vártál, hogy kettesben maradhass velem! Vagy tévedek? Oly öregek lennének a szemeim, hogy összekevernének valakivel? Valakivel, aki folyton-folyvást a jövő ígérétevel biztatott? Aki mézesmadzagon huzigálta el előttem az eljövendő éveket, hogy mikor utánuk iszkoljak, csak hűlt helyüket markolásszam az üres légben? Aki mindig a legforróbb helyeken tűnt fel, a legfontosabb csaták közepette? Kivéve azt a legutolsót huszonhat évvel ezelőtt... – Itt a király egy pillanatra elhallgatott. A teremben sercegték a fákllyák.

– Hát mondd meg nekem, miért jöttél ide már megint? Miért ez a veled való értelmetlen és ismétlődő találkozás, ha soha nem mondasz nekem semmit?

– Nem emlékszem.

– Mire nem emlékszel?!

– Semmire – már megbocsáss, felséges király! – János előrelépett. – Lehet, hogy mégis összekeversz valakivel, mert én ugyan nem találkoztam veled sehol! Se csatában, sem békében! A jövőről tudnék beszélni valamicskét...

– Hát akkor beszélj! Bár kételkedem, tudsz-e mondani nekem valami hasznosat!

– Királyom, hogy ne kételkedj tovább! Lackfi Istvánt, a főlovászkodat Garai uram emberei rabolták el a Plitvicei tavak környékén. Mi, Toldi Miklós, aztán az idősebbik Fortunate úr – ő a nagybátyám –, a lengyel herceg és ... – és itt nagyot nyelt János úr – és Garai Klára, no meg jómagam szerencsésen megmenekültünk. De Garai úr egészen bizonyosan ellened fondorkodik. – János nagy levegőt vett: – Király akar lenni teutánad!

– Ez lenne a jövő?

– Ez.

– Ez nem a jövő. Ez csak egy aprócska veszély, amiről régebben tudok, mint te a világon vagy. Bár nem tudom, mióta is vagy a világon valójában... No, jó! – csapott a combjára a király. – Lehet, csupán hasonmása vagy annak a másiknak. És a neved is véletlenül Szerencsés... Most menj. Illetve egyet mondj meg még nekem: hogyan került közéttek a Garai lány? – Szerencsés János erre már csak mosolygott nagy szemérmesen.

– Értem – mosolyodott el a király is. – Eridj! Aztán óvakodj a leendő ipadtól! Még le akarná harapni a fejedet, ha elébe kerülsz! Egyetlen leánya az a Klára...

– Tehát, mi a teendőnk?

– Durazzói Károlyt elküldjük Nápolyba. De sürgősen! – Erzsébet feszülten figyelt. A kandallóban pattogtak a lángok, odakint esett a szeptemberi eső. Kisasszony hava. A király nem halt meg, sótt. Határozottabb, mint valaha.

– Miért lett ez ennyire sürgős? Hiszen kezd a javunkra fordulni a világpolitikai helyzet... Nem elég, hogy Orbán pápa minket támogat, s az újonnan megválasztott ellenpápa csupán a messzi Avignonból próbálja megsegíteni Johannát? – kérdezte a királyné.

– Éppen azért! Verni kell a vasat, amíg tüzes!

– Talán inkább ki kellene várni... Hogy mi történik... És találkozni Vencellel, az új német királlyal, megerősíteni Mária lányunk és Zsigmond eljegyzését!

– Azt hittem, te utálod ezt a Zsigmondot!

– Utálom, de meghalt az apja, IV. Károly császár. És mégis inkább ő legyen teutánad a király, mint ez a... mint ez a Durazzói Károly!

– Akkor meg? El kell küldeni Nápolyba és kész! Győzze le Johannát, foglalja el a nápolyi trónt!

– Most? Mikor sorra esnek el a váraink Dalmáciában?

– Horváti uram győzelmesen tör előre a szárazföldön Velence felé!

– Hát ez az! A szárazföldön! Velencét nem a tengeren kéne inkább

megverni? Királyom! Akkor induljon el a Durazzói, ha már bizton legyőztük Velencét! Ha remegő térdekkel ajánlja fel András dózse, hogy saját maga szállítja el Károlyt Velencébe, csak élve hagyjuk a városát! Akkor támadjon Károly úr!

– Miért van az, hogy a vitákban mindig a nőknek van igazuk? – kérdezte Lajos a főlovászt, aki először nem mert belépni az ajtón, de a király barátságosan intett neki, kerüljön csak beljebb.

– Mert szépségük lenyűgözi a legragyogóbb királyi elmét! – bókolt kétfelé Lackfi úr. – Zavarba hoznak minket, s mikor látják, hogy teljesen elaléltunk a bájaiktól, hát nekieresztik a kegyelemdőfést. – A főlovászmester nem mindig beszélt volna így, de a király jókedvét látva, megengedett magának némi bizalmaskodást. Aztán még ez a szigorú asszony is mosolygott.

– Jól van, jól – mondta Erzsébet. – Hogy maradjon egy csepp eszük még az uraknak, inkább eltávozom. Mert holnapra még beszélni is elfelejtene ezekben a nagy bambulásban!

– Azért nekem mégiscsak több eszem van, mint az asszonyoknak – mondta a király, mikor kettesben maradtak. – Tudod fiam – magyarázta Lackfinak –, mindig az ellenkezőjét kell javasolni annak, amit szeretnél. Akkor rögtön vitázni kezd, és végül minden úgy történik, ahogy ő akarja. Meg ahogy én – kacagott Nagy Lajos.

– Azt hittem, a lovagoknak mindig igazat kell mondaniuk...

– A lovagoknak igen! De egy főkirálynak, Lengyelhon és Magyarország urának meg kell gondolnia, mit tesz... A többi országról nem is beszélve... Aztán meg, mondd meg István igaz lelkedre, hogyan legyek én őszinte, ha körülöttem mindenki fondorkodik? Hiszen a királyné szeret engem, és én szintén szeretem őt, három gyönyörű leányt szült nekem, ám valamiért ezeket a Garákat erősíti... Akik eddig szívvel-lélekkel szolgáltak engem, annak idején a veszprémi püspök még Nápolyba is elkísért. – A király megállt a beszédben egy pillanatra.

– De most? – kérdezte Lackfi István

– De most úgy tűnik nekem, hogy Garai úr és barátai minden hatalmat meg akarnak szerezni... Minden fontosabb tisztséget... Még a macsói bánságot is kérték! Hallhattad magad is! Hogy Horváti uram távollétében

nem bírja ellátni! Hogy nevezzem ki Liszkai uramat! Nem volt elég nekik az erdélyi vajda? Macsói bánságot akarnak, meg ajtónálló-mesteri címet! Hogy váltsam le a hős Cudar Péter öccsét, Cudar Istvánt! Aki Velence ellen hadakozik éppen!

– Ezért akarod itthon tartani Durazzói Károlyt!

– Ezért szeretlek István öcsém, mert ily éles eszed van! Pontosan ezért. Egyensúlyoznom kell az urak közt, amíg csak lehet. Az teljesen érthető szándék, hogy mind a hatalmat akarja. És abban sem vagyok biztos, hogy ha meghalok, Garai úr nem támogatja majd Máriát és Zsigmondot a trónon. A sötét ló Durazzói Károly, akit most tényleg itt tartok egy kicsit, aztán ha úgy alakul a helyzet, elzavarom Nápolyba, királynak. És van még egy sötét ló a táblán.

– Ki az, uram, király?

– Nem is egy ló, hanem egész ármádia. És azok ti vagytok, Lackfiak!

– De fenséges úr! Mi mindig mögötted álltunk!

– Így igaz. De túlságosan naivak vagytok és hiszékenyek. Garai úr az orrotoknál fogva vezet majd benneteket. És a királyné sem szívleli a Lackfi rokonságot...

– Akkor én mit tehetek?

– Egyelőre semmit. Csak figyelj és figyelj. És bármilyen nehezedre esik, legyél olyan ravasz, akár a róka, és szemfüles, mint a szarka. És közben maradj meg annak a bátor sasnak, jobban mondva sárkánynak, amilyennek megismertelek, és ami a címereteket is díszíti. Most menj. És egyet ne feledd: bármi történhet Magyarországon, lehet földrengés, vízár, pestis, ám főlovász csakis Lackfi lehet! No, eridj, még sok a dolgom! Nem érek én rá örökké a lovakról fecsegni! – tette még hozzá és hamiskásan mosolygott. Mielőtt a főlovász kilépett volna az ajtón, a király utána szólt:

– Te István! Mit tudsz erről a Szerencsés Jánosról? Tényleg, gyere csak vissza egy pillanatra! Hisz együtt menekültetek! Neked nem beszélt semmit... hm... arról a jövőről?

És akkor még hosszan és sokáig beszélgettek és duruzsoltak erről a Szerencsés Jánosról, aki hol ezt mondja, hol azt, és bár Lackfi úr felette jó véleményel van róla, mégiscsak fura egy titokzatos alak. A király szerint minden bizonnyal kém. Nem is lehet más, hiszen udvarol Garai Klárának...

Tizennyolcadik fejezet

Ki itt a „beszélő”?

Szóval én mentettelek meg.

– Akárcsak most.

– Hát bizony, elég későn értél haza ma este. Szülőanyád már rémeket látott. Bessy néniről nem beszélve...

– Nem biztos, hogy álom volt, nagypapa...

– Hát akkor? Akkor mi volt?

– Nem tudom. Mint ahogy azt sem tudom, miért a „Ki itt belépsz, hagj fel minden reménnyel” volt az ajtóra írva. És, hogy miért a Beszélő Lovag kamrája? Hogy lehetsz te egyszerre Nagy Lajos király udvarában és az iskolában is Beszélő Lovag?

Johnny az ágyában fekszik. Az idő járása éjfél lehet, mire nagypapa lecsillapítja a felháborodott nagymamákat, Bessy nénit és Lizzy nénit, no meg Johnny édesanyját, ő pedig besurran diskurálni még egy kicsit a csavargó unokájához. A villanyt nem csavarják föl, így nyugodtan beszélgethetnek.

– Él egy indián törzs valahol Dél-Amerikában. Állandóan az őserdőben vándorolnak, soha nincs állandó lakhelyük.

– Ez most hogy jön ide? Nagypapa, ne őrjíts ezekkel az indiánokkal! Már nem vagyok tízéves!

– Várd ki a végét! Szóval: a törzs tagjainak nincs házuk, nincsenek falvaik. Olvasni nem tudnak. Mindig mennek a vad után. Csak egy dolog tartja össze őket. Az egyik öreg indián, aki időnként maga köré gyűjti

őket, és órák hosszat mesél nekik a múlttól. A régi vadászatokról, az ősről. Hogyan szerették egymást az ősök sok nemzedéssel azelőtt, és miket mondtak egymásnak vadászat közben. Mitől féltek, minek örültek. Csak egy-két dologról nem beszél az indián. A veszekedésről és a hangoskodásról. Az ilyesmit ők ugyanis nem ismerik. Pontosabban azt tartják, hogy az indulatoskodó ember bizonyosan beteg, és megbetegíti a világot maga körül... Szóval ezt az öreg indiánt, aki esetenként nyolc-tíz órát tud egyfolytában mesélni, őt nevezik beszélőnek. A beszélő a legfontosabb személy. Ő a törzs múltja és jelene, ő tartja össze őket, és ő segít elfelejteni a bánatot és a betegséget... – És nagyapa óvatosan betakarja az unokáját. Mert Johnny ugyan lassan betölti a tizenharmadik évét, mégis elszenderedik a monoton beszéd hallatán. Johnny ezen az éjszakán jól alszik, és főleg: álomtalanul.

Másnap az iskolában nagy volt a fölfordulás. Legalábbis Johnny-ék így gondolták, pedig igazából csak őket kavarták fel az események. Még Perkettő is idegesen törülgette a szemüvegét, és – látszólag – teljesen átgondolatlanul feleltetett, ám matekóra utáni szünetben már úgy tűnt, hogy tényleg igaz a hír, amit egyesek reggel fecsegték: kirúgják Macieket!

– És Szását miért nem? – dühöngött Willie.

– Mert nem ő verte meg Macieket, hanem Maciek döngette el Szását! – világosította fel Claire Johnny háborgó barátját.

– Tennünk kell valamit! – vélte Johnny. – Már tudom is, hogy mit! – kiáltotta és elszaladt.

– Azért fura, hogy mostanában semmit sem beszél meg velünk – morgott Willie.

– Miért, az álmait elmondta, nem? – kérdezett vissza Claire.

Ezalatt a többiek papírgalacsinnal és tornacipőkkel dobálózta. A kis Ulit nekilökték az akváriumnak, a kövér Márkot pedig körzővel szurkálták. Legvadabbul Szása és Maciek őrzöngött, olyan minden mindegy alapon. Claire látta, ahogy Márk felkászálódik a helyéről és elindul Maciek felé, hogy bosszút álljon a körzővel való szurkálásért, Szása pedig ezalatt rajzszögeket szór Márk székére... René és Jimmy pedig már fölemelte a kis Ulit, azzal a szándékkal, hogy beletunkolják az akváriumba... Claire hirtelen eldöntötte, nem vár tovább! Az ajtóból bekiáltott az osztályba: –

Jön az ofő! – De csak pillanatokra sikerült lecsöndesítenie a viharos tengert. A hullámok egy másodpercre elcsitultak ugyan, ám a vihar újból tombolni kezdett. Vadabbul, mint annak előtte...

– Janda sokat segített nekünk! És tőle tudjuk azt is, hogy Szása ellopta Claire mobiltelefonját!

– Johnny, ez vádaskodás! Az ilyesmivel nem lehet viccelni!

– Én nem viccelek! És a tanár úr igazán megérthetné végre...

– Halkabban, kisfiam! Meghallom akkor is, ha nem kiabálsz. – Johnnynak a folyosón sikerült elkapnia Zeust. Üvöltés, hangzavar mindenütt. Rohanó diákok, ajtócsapkodás... Elmélyült beszélgetésre nem éppen a legalkalmasabb hely.

– Figyelj, Johnny! Ez nem a legalkalmasabb hely a beszélgetésre. De a következő órám lyukas. Ha tényleg igazad van, és ez a Janda izé... Mi is a keresztneve?

– Maciek.

– Igen. Szóval, ha Maciek Janda tényleg jó útra tért, akkor gyorsan kell cselekednünk. Mert Gordon még ma ki akarja hirdetni a kirúgást.

– És Szása?

– Az orosz? Megússza megrovással. Utolsó figyelmeztetés. De biztosan jó útra tért ez a te Maciekod? – kérdezte Zeus, mert éppen Johnny osztálya elé értek. És ahogy ott álldogáltak, hát egyszerre csak kivágódik az ajtó, és Maciek viharzik ki rajta, nyomában az üvöltő Márkkal. Márk egyik kezében széklábat szorongat, a másikkal fájós hátsófelét tapogatja...

– Egészen biztos! – válaszolta Johnny, miközben amazok elszáguldotak mellette. – Láthatja a tanár úr: most is őt kergetik!

– Hát persze, így minden egészen más... Ezt a drog-ügyet nem gondoltam volna! Hogy már a tizenhárom évesek is... Szóval szerinted Maciek megváltozott.

– Teljesen. Azért verte meg Szását... és Szása megvárt valamelyik reggel...

– Téged?

– Engem. Azt akarta, ne barátkozzam Maciekkel, hanem dolgozzak őneki. Mert én annyira jó fej vagyok!

- És te?
- Még szép, hogy nem!
- Na jó! Megígérem, hogy beszélek Gordonnal!
- De most kéne, minél előbb...!
- Te Johnny! Nem kívánsz egy kicsit túl sokat?

Johnny válasz helyett kinézett az ablakon. Napsütéses őszi idő volt, akárcsak azon a bizonyos napon... ám valami hiányzott a képből... És ez a hiány, az ikertornyok hiánya óhatatlanul eszébe juttatta Claire-t, Claire-ről meg Nagy Lajost, és Lackfi urat, no meg Szerencsés Jánost, akivel egészen különös a viszonya mostanában... És azt, hogy milyen régen nem beszélt erről Zeusszal... Igaz, akkor majdnem mindig rosszul lesz, vagy ilyesmi... Hogy miért pont Zeusznál lesz rosszul?

- Mire gondolsz, Johnny?
- Á, semmi, semmi...
- Látom rajtad, valami nagyon fúrja az oldalad!
- Hát... Hosszú történet...

– Odavagyok a hosszú történetekért! Most kiszaladok, beszélek Gordonnal, addig főzz egy teát magadnak, meg nekem! Tudod, hol találsz? Csokit is ehetsz... Mindjárt itt leszek!

Johnny komótosan föltette a teát, és közben arra gondolt, hogyan lehet elmesélni mindezt? A gonosz Artus Bernátot, az üreges csontváz fejével, meg Szerencsés Jánost, aki szerelmes Garai Klárába... És főleg, hogy ki ez a Szerencsés János? Néha olyan, mintha én volnék, néha meg... És amióta megmenekültem, nem tudok felőle semmit... Se Nagy Lajosról, se Lackfiról... De az a legrosszabb, hogy nem látom Klárát... És Johnny miközben a kész teát töltögette, elmosolyodott. És valami könnyű melegség is ellepte, olyan mint kisgyerekkorában, amikor azt álmodta, hogy repül.

A király szeretett sétálgatni a tavaszi levegőben. Ötvenhárom évesen egyáltalán nem érezte magát öregnek, inkább a tettekérség tavaszi buzgalma munkálkodott benne. Hm. Tavaly valahogy minden másképp volt – gondolta. Ahogy öregszem, úgy fiatalodom – mosolygott magában, és próbaképpen, mert úgy látta, senki sincs a közelben, aki ilyenkor rászólna,

hát ugrott egyet. A leérkezés nem volt tökéletes, ám a diósgyőri várudvar puha gypeszőnyege megóvta a bokaficamtól. Nagy Lajos gyorsan felállt és körülnézett. Nem láttak meg. Hm. A jóslat sem jött be nekik. Hogy Szent Mihály havában elhalálozok. Hö-hö-hö! Arra még várhatnak egy kicsit! Jövendőmondók! Fúj! Hátamon a púp!

Ilyeneket gondolt a nagy király, nézte a tavaszi virágokat, az idén megint csak igen későn nyíló cseresznyefát – ezt nagyon szerette, de a tél hosszú volt és kemény, akárcsak tavaly –, és közben számba vette a dolgait. Mert hiába érezte magát fiatalnak és tetterősnek, a szíve mélyén valami azt súgta, hogy el kell rendezni az ügyeket. Az utódlás ügyét legfőképpen! Mert ki tudja?

Hideg volt nagyon, amikor ezzel a Vencellel találkoztunk. De hát ő az elsőszülött, nem pedig a gyermek Zsigmond! Gyermek? Tizenegy esztendőős! Határeset. Én ilyen koromban... Mária a gyermek! Na jó. Szóval találkoztunk ezzel a nagyképű Vencellel. Majdnem olyan nagyképű, mint az apja volt, IV. Károly császár! Nem látszik bennük a Piaszt vér! Pedig Nagy Kázmér dédunokái... Vencel is az, az új német-római császár, meg az öccse Zsigmond. Az én Máriám jegyese... Hm. Kázmér király gondolta volna akkor Visegrádon?

– Min búslakodik a király? – Csengő asszonyi hang zökkentette ki Lajost a múlton való morfondírozásból. Erzsébet volt az, Nagy Lajos felesége.

– Nem búslakodom, csak töprengek. Sokasodnak az események mostanában – derült fel Lajos, mint gyakorta, ha a feleségét érkezni látta. Hisz minden veszekedésük, vitájuk ellenére nagyon szerette őt!

– És melyik eseményen töpreng most felséged? – udvarolt a királyné.

– Nem is egyen, nem is egyen! – vidámkodott a király.

– Azon gondolkodom, hogy Kázmér bátyám, ott Visegrádon, negyvennégy évvel ezelőtt vajon sejtette, hogy egyszer még az enyém lesz a lengyel korona őutána? És hogy az ő húga, az én édesanyám meg majd Krakkóba uralkodni énhelyettem? Hogy Kázmérnak nem lesz fia, viszont lányágon az ő dédunokája lesz a német-római császár? És a másik dédunokája, ez a kis Zsigmond talán magyar király? Meg lengyel király? Hogy így bejön ezeknek a Piasztoknak?

– Engem kérdezel, vagy csak hangosan gondolkodsz?

– Kérdezlek – állt meg a király, és mindkét kezével megfogta a felesége vállát. – Kérdezlek, asszony! Vajon ki fonja a mi életünket? Kik döntenek arról, hogy melyik párka kinek az életét gombolyítsa? Hová lesz Magyarország – és most nagyon komolyan nézett –, hová lesz, ha én meghalok?

– Ne halj meg Lajos! – Erzsébetnek kis könnyecsepp fénylett a szemében. Ő is megfogta a férje vállát. Így álltak összekapaszkodva, két gyöngye ember, akik sokszor erősnek mutatják magukat... Mert kell, hogy lássák rajtunk az erőt – villant át Erzsébeten.

– Most erősnek érzem magam, és nem nyomja a vállam ötvenhárom évem. De honnan az én erőm, Jézustól, tudom, ám velem mégis megszakadnak a magyar Anjouk! És hiába a lengyel Piasztok vére, Vencel inkább cseh, mint lengyel, és inkább német, mint cseh! És Zsigmond? Jó, beszél magyarul, de ez minden! Ez minden? Nem látom a jövőt Erzsébet, és senki sem segít megmondani azt!

– A jövődőmondók? – nézett rá az asszony.

– Tudod jól, hogy jövő nem létezik! Meg, hogy is mondja a költő? „Kedves, csak ne keress, ne kutass, hogy neked és nekem mily jövőt szántak isteneink...” De mindegy! – rázta meg magát Lajos, mint aki mély álomból ébred. A lényeg, hogy megállapodtunk Vencellel! Orbán pápát támogatjuk az ellenpápával, Kelemennel és a franciákkal szemben! A lengyel főurakat pedig Kassára hívtam. A nyáron találkozom velük, és elfogják ismerni Máriát a lengyel trónon. Máriát és Zsigmondot!

– Azt remélik majd, hogy ott uralkodnak, Krakóban.

– Mindent nekik sem kell tudni. Különben, amíg asszonyanyám él, örülhetnek, hogy egy igazi Piaszt lakik közöttük! De Erzsébet! El kellene már mennünk Váradra! Hallottad hírét a csodáknak?

– A bronzszobrokra célzol?

– Nem egészen... nem egészen! – A király már elfeledte iménti bánatát, újból vidám volt. Csak a szeme sarkában árulkodott egy kis sötét folt az aggodalmakról. – Tehát nem Szent István, László és Imre szobrairól beszélek, amiket te szintén ismersz. Hanem arról az új alkotásról, ami még csak nyomokban van meg: Szent László aranyozott lovasszobráról! Ezt tervezeti most a két testvér: Márton és György! És engem már a tervek is nagyon érdekelnek! A rajzok! Tudod, Szent László a példaképem!

– Ezért szeretlek annyira – lágyult el a királyné. – Ezért a lelkesedésédért! Ám mielőtt elindulnánk Váradra, hallgassuk meg... – és kivárt egy pillanatra, majd játékosan, mintha csak húszévesek volnának, megpörgette a királyt –, hallgassuk meg őket!

Lajos király csodálkozva nézett az érkezőkre. Hírnökök voltak, semmi kétség. És velük a nádor, a főlovász és még sokan. Hogy kerültek ide, ennyire nesztelen? Nagyon elmerülhettek a beszélgetésben, ha eddig észre sem vették őket! Lássuk, mi hírt hoztak nekünk?! Lajos leült kedves cseresznyefája alá, és intett nekik, hogy beszélhetnek. Az arcokon úgy látta, jó a hír...

– Sikerült, tanár úr?

– Nem rúgják ki Macieket, ne félj!

– De megbüntetik?

– Hát persze! Mindent nem lehet... Hm! Jó ez a tea! – Zeusz nagyot kortyolt az italból.

– És mire büntetik?

– Azt még nem tudom. Gondolom, megússza egy figyelmeztetéssel. – Zeusz letette a csészét és mélyen Johnny szemébe nézett. Johnny nem szerette ezt a nézést. A felnőttek azt hiszik, csak ilyenkor mondjuk meg az igazat. Ha így alulról néznek fölfelé, mint az a bizonyos borjú...

– Ne nézzen így a tanár úr, mert mindjárt nem mondok semmit!

– Nocsak. Fenyegetőzől?

– Nem... Dehogy. – Johnny elvörösödött, mint mindig, ha a töritanár kellemetleneket kérdezett.

– Nincs semmi baj, Johnny. Csak szeretném, ha mindent elmesélnél, őszintén. Akkor tudok segíteni... Ha mindent elmondasz.

– Hosszú lesz.

– Gyere vissza tanítás után. De már most elkezdheted. Szóval mi az a hosszú történet, amit el akarsz nekem mondani?

Johnny nagyot sóhajtott és eleinte akadozva ugyan, de aztán egyre merészebben kezdett el mesélni. És mikor kicsöngettek, akkor visszament az osztályába, ám tanítás után újra folytatta. És már-már kezdte magát úgy érezni, akár egy igazi „beszélő indián”, és odakint lassan be-

sötétedett, és Zeusz elkerekedő szemekkel hallgatta. A történelemtanár annyira elmerült tanítványa csodás történeteinek az élvezetében, hogy kora este, amikor a hajnalcsillag is kigyulladt az égen, már cigarettát morzsolgatott az ujjai között, és abban a későbbi pillanatban, mikor feltűnt a Göncöl, az Orion, meg a többi fényesség, Zeusz megint úgy pöfékelt, akár a régi szép időkben.

És mikor Johnny befejezte, mindketten hátradőltek a széken, és a plafont bámulták. Aztán egymást. Aztán megint a plafont. Ez eltartott náluk egy darabig. Végül Zeusz törte meg a csöndet.

– No. Szerencsés Lackfi János! Még nem tudom, miért vagy te annyira szerencsés, de...

– De?

– Azt hiszem, fecsegetem már neked valamit a pszichológiáról...

– Azt mondta a tanár úr, menjek pszichológushoz!

– Szó se lehet róla! Nem, nem kell menni. – Zeusz szívott egy jóízűt a maga sodorta dohányból. Elégedetten pöfékelt, élvezettel fújta ki a kártyákat, s kezdte úgy érezni magát, mint régen... Mikor még nem szokott le a dohányzásról.

– De ami veled történt, az mégiscsak egy különös pszichológiai jelenség. Ne, ne sértődj meg, voltaképp nincs ebben semmi különös, inkább ritka... Igen, ez a jó kifejezés! – És Zeusz bólintott. Helyeselt saját magának.

– Tehát előfordul, hogy valamilyen sok hatására az ember egyénisége szétszakad, akár több részre is. Ezek a részek aztán önálló személyiségek lesznek, saját karakterrel, egyéni ízléssel.

– Egy testben több lélek? – csodálkozott Johnny.

– Valami ilyesmi... Ezek aztán kapcsolatba kerülhetnek egymással, de szinte teljesen le is válhatnak az eredeti személyiségről. A hasadás általában valami rendkívül ijesztő esemény, sok hatására jön létre... Megijesztett valaki? – kérdezte Zeusz.

– Hát... – dadogott a fiú –, hát a gonosz Artus... – És gyorsan körülnézett a szertárban.

– Ne félj Johnny, Artus Bernát már régen meghalt.

– Biztos ez?

– Persze, hogy biztos!

– De hát azóta nem látom a többieket. Amióta megijesztett. Se a királyt, se a főlovászt, és... és Szerencsés Jánost sem!

– Aki igazából te vagy! De én nem arra az esetre gondoltam, mikor összefutottál a csontvázsal. Szerintem az a gyógyulásod jele volt, s a hasadás sokkal előbb történt. Most már azért nem látod a többieket, mert rájöttél, hogy ők egyszerűen nem léteznek. Csak a fantáziád termékei ők... – Johnny elgondolkodott.

– Tanár úr hallott már a Coupról? – kérdezte.

– Amit a fenekedbe nyomnak? – viccelődött Zeusz. Magyarul beszélgettek ugyanis, hiszen Johnny nagypapájával már évek óta tanulta a titkos nyelvet, amit a családban senki sem értett kettőjükön kívül. Zeuszról pedig még húsvét előtt kiderült, hogy szintén magyar, élvezettel sütögettek el a mások számára lefordíthatatlan poénokat, és nagyokat kacagtak rajtuk. Johnny azonban ma este nem volt tréfás kedvében.

– Nem olyan kúp – mondta. – Los Angeles-i rapper banda. Volt egy lemezborítójuk. Pontosabban tervezett borítójuk.

– Már sejtem – komolyodott el Zeusz. – A WTC két tornya volt rajta. Fölrobbanás állapotában.

– Pontosan. És mikor készült? Két hónappal a merénylet előtt!

– Na és? Ez semmit sem bizonyít!

– Csak azt – mondta Johnny és megnyomta az „azt”-ot –, hogy néha megelevenedik a fantázia! Hogy a gondolatból valóság lesz, a valóságból pedig nem más, mint – mint tűnő gondolat!

– Veszélyes utakra tévedsz! – intette Zeusz. Nem szabad összekeverni a valóságot a fantáziával! Azért, mert vannak véletlenek...

– Véletlen? – Johnny kezdett belelendülni. – Mi az, hogy véletlen?

– Ami nem törvényszerű – felelte a tanár.

– Hát ez az! – kiáltott Johnny és felugrott. Szörnyen izgatottnak érezte magát. Ha még egy percig ülnie kell, biztosan beleőrül... – Ez az! Egyszer nem törvényszerű, az véletlen! És ha kétszer? Ha sokszor? Akkor az lesz a törvényszerű! Ha én gyakran álmodok Nagy Lajosról, mit álmodok, ott vagyok a diósgyőri várban, meg annak a tengernek a partján, amit soha, de soha nem láttam az életemben, akkor az a törvényszerű. Hogy én ott vagyok, s véletlen, hogy van egy Johnny nevű gyerek, aki New Yorkban jár iskolába!

 KI ITT A „BESZÉLŐ”?

– Állj, állj! Johnny, állj meg egy pillanatra! – Zeusz megfogta tanítványa karját.

– Te jártál a nyáron Diósgyőrben, vagy nem? – Johnny arcát előntötte valami földöntúli mosoly. Mint amikor az ember megüti a lottó főnyereményt. Esetleg megnyer egy csatát. Zeusz összeszűkül szemekkel nézte.

– Nem repültél át az óceánon? Nem te mesélted, hogy láttál lovagi tornát?

– Hazudtam – mondta Johnny, és nagy-nagy megkönnyebbülés töltötte el. – Soha életemben nem jártam az óvilágban! – És kihasználva Zeusz megdöbbenését, hozzátette: – Akkor most mi a törvényszerű, ezt magyarázza meg nekem a tanár úr! – Zeusz kezéből ekkor hullott ki a maga sodorta cigaretta.

– Elfoglaltuk Pólát, uramkirály! A gaz velenceiek fejvesztve menekülnek!

– Az összes gálya a miénk!

– Doria Lucián admirális elesett, de az öccse, Péter tovább hódolatja a tengermellék szigeteit!

Az urak egymás szavába vágva kiabáltak. Lajos király nem győzte kapkodni a fejét ebben a nagy kiabálásban.

– Ha jól értettem, győztünk Velence ellen – jegyezte meg, mikor kicsit alábbhagyott a csatazaj. – És Lucián elesett, ami elég baj nekünk...

– Mindenki pótolható! – lépett előre nagy garral a nádor.

– Csak a nádor nem, ugye, Garai uram? – csipentett a szemével a király. Garai Miklós meghajtotta magát.

– Mindnyájan isten kezében vagyunk – mormogta lesütött szemmel.

– És még valamit mondatok – tért vissza a győzelemre Lajos király. – Hogy a teljes velencei hajóhad a miénk? Igaz ez, István? – fordult a főlovász felé. Pedig Garai úr előrébb állt, ám a király elbeszélt mellette, akár csak egy meghajolt öreg fa, vagy élettelen szobor lenne...

– Túlzás, természetesen – felelte a megszólított.

– Kettő elsüllyedt, három pedig elmenekült. Köztük az egyik fedélzetén maga a velencei tengernagy, Pisani Viktor!

– Ami azt jelenti, hogy a döntő csatát Velencében kell megvívniunk – állapította meg a király.

- Pontosabban Chioggiánál – szólalt meg a nádor –, a lagúnák előtt.
- Előzzük meg az eseményeket! Mire számíthatunk? – a király most végre a nádorhoz beszélt.
- Ha Doria Péter győz Chioggiánál, akkor nagy követjárásra számíthatunk, – Garai uram végre felegyenesedhetett –, ám elképzelhető, hogy már Chioggia előtt is megjelennek Contarini Andrásnak, a velencei dózsának a követei Magyarországon, a béke kieszközlésére.
- Szerinted mi a teendő? – kérdezte a király.
- Ha engem kérdezel királyom, okvetlenül szükséges lenne valamilyen magas rangú jelenlét a Terra Fermán. Mondjuk Udinében.
- Szerinted kit küldjünk oda, királyném? – fordult most Lajos király Erzsébethez, aki eddig szótlanul hallgatta a legújabb híreket.
- Miért nem indulsz oda tenmagad, fenséges úr? – kérdezte a királyné.
- Nekem a nyáron más dolgom lesz. Találkoznom kell a lengyel urakkal.
- Akkor pedig most kell megindítanod Durazzói Károlyt! Vigyen sereget, és egyesüljön Horváti és Czudar kapitányokkal! És ha kell, fogadja a követeket! – Erzsébet egészen kipirult. Ez tetszene, gondolta a király. Eltávolítani az egész Durazzói–Horváti klánt! Hangosan csak ennyit mondott:
- Rendben van! Nádor uram, küldj azonnal a herceghez, lásson hozzá a sereg szervezéséhez, mert hamarosan útra kél! Ha ezzel megvagy, akkor pedig sürgősen keress fel a lovagteremben! Végeztem! Elmehettek! – és intett az udvari népnek, hogy távozzanak.
- Miért akarsz a nádorral beszélni? – kérdezte a királyné.
- Ó, semmi különös! – legyintett fáradtan a király. – Csak egy levél – tette még hozzá.
- Miféle levél?! – Erzsébet majd kibújt a bőréből a kíváncsiságtól.
- Ó, csak asszonyanyám írt Krakkóból. Jól van és szervezi az urakat Kassára.
- És erről diskuráltok majd a nádorral? Hogy jól van az anyósom?
- Jaj, de csúnyán mondtad ezt, feleség! Anyósom! Nos, elárulom, mert látom, mindjárt megesz a kíváncsiság. Siennából írt az a Katalin.
- Már nem először – komorult el Erzsébet.
- Nem bizony!
- És mit akar? Megint a régi nóta?

– Pontosan. Menjünk Rómába, s védjük meg Orbán pápát Kelemtől. Esetleg mindjárt támadjuk meg Franciaországot! De hát Durazzói Károlyt amúgy is elküldjük Itáliába, ha már ott van, és úgy adódik, segíthet a pápának...

– És miért hívod ezért magadhoz a nádort? Nem értem!

– Csak fel szeretném világosítani őt a nemzetközi élet eseményeiről – Lajos ártatlan képpel pislogott. Mint aki kettőig sem tud számolni. – Fogadjunk, hogy fogalma sincs, ki ez a domonkos rendi apáca, aki ennyire elmerült a világpolitika útvesztőiben! Aki nélkül Orbán pápa nem biztos, hogy Rómában marad! Hm. Egy takács lánya. Azt mondják, Katalin oly okos, hogy a vitákban egyszerűen lehengerli a képzett teológusokat! – Erzsébet homlokán kis ránc futott végig. Halványan, de kivehetően kanyargott, akár a Pó folyó a messzi Itália térképein.

– Elküldhetnéd Garai uramat Itáliába.

– A nádort?

– Úgy bizony. Nem biztos, hogy elég lesz ehhez a Durazzói... Nagyon besűrűsödtek odaát az események!

– Úgy gondolod, kell egy okos diplomata is oda, hátha Károly elszúr valamit?

– Ahogy mondod. Sőt! Én vele küldeném a jogtudós Szepesi Jakab országbíró, és még másokat...

– Egész kis magyar kolóniát – bólintott Lajos. – És itthon ki marad? – és széttárta a karját.

– Hát a király, természetesen! – kacagott a királyné, és megölelte a férjét.

Tizenkilencedik fejezet

Vadkankaland

Apám Itáliába tart, és azt szeretné, ha vele utaznék.

– Azt mondják, szép ország. Örökké süt a nap, és a föld soha nem látott gyümölcsöket terem a naptól viszont gyakran meglebben az emberek agya, és aztán hiába térnek haza Magyarországra, örökké bolondok lesznek!

– Irigykedsz, mert te nem jöhetsz, ugye? Nem szép dolog!

János ellágyultan nézte szerelmét. Milyen aranyos, amikor így csípőre teszi a kezét, és úgy tesz, mintha haragudna!

– Én mindig megvárlak, akárhová is vet a sors, Klára! – komolyodott el János. De azért persze, szeretném, ha itthon maradnál. – Odakint sétálgattak, a budai hegyekben. A nyárra felköltözött a székhelyre a király, hátha újabb hírek érkeznek Velencéből. Jobb közelebb ülni a tűzhöz, gondolta.

A vadállatok szerették a bozótost. Ahogy Jancsiék andalogtak, hol egy fácánt riasztottak fel, hol meg vaddisznó rőfögését hallották a bokrokból.

– Ha nem lennél itt, félnék!

– A vaddisznótól? – kérdezte János, és úgy érezte forró hullámok öntik el a testét.

– A vaddisznóktól – felelte Klára és kacéran a fiúra pislogott. – Inkább hazaszaladok – tette hozzá hirtelen, megfordult és nagyokat kacagva futni kezdett. Szerencsés János nem mozdult olyan gyorsan, mint a lobogó hajú lány, akinek – ha elkomolyodott – gödröske jelent meg a homloka közepén. Mosollyal az arcán nézte szerelmét, amint erőteljes, és mégis könnyed mozgással szalad, ám hirtelen egy kéz összemarkolta a szívét, és

még csavarintott is rajta egyet! Disznónyáj tűnt fel a dombtetőn, és az állatok horkanva, morogva, rőfögve száguldottak lefelé, pont amerre a lány futott. Mindez nem lett volna baj, Jancsi tudta, a vaddisznó alapvetően növényeket eszik, gyökereket, meg efféléit. Nem támadja meg az embert, hacsak... Hacsak meg nem szorítják, illetve, ha olyan helyen rohan, hogy nem tud kitérni. Márpedig egyenesen a budai hegyekben gyakori mészkősziklás szurdok felé tartottak, melynek alsó kijáratához meg Klára közeledett!

Jancsi egy pillanat alatt átlátta a helyzetet, felül berobognak a disznók, akár valami kürtőben száguldanak végig, és lent a kijáratnál... jaj! Azonnal tenni kell valamit! De mit? Kiáltani már nincs idő, ám a sziklaszurdok felső vége közelebb esik hozzá... János villanásnyi idő alatt döntött. Rohanni kezdett a sziklabejárat felé, amerre a disznók is tartottak, s bár úgy érezte cseppet sem halad, ólomból vannak a tagjai, akár egy rossz álomban, ahol menekülnie kell, és nem mozdul a lába, valójában széleseben száguldott célja felé! Félszemmel még azt is látta, hogy Klára visszanez, előbb mosolyog, de mindjárt rá is fagy az arcára a mosoly, megfagyott, elfehéredett arccal néz fölfelé, Jancsinak pedig mintha ki akarna ugrani az a megcsavart szíve a helyéből, úgy rohan, de nincs megállás, meg kell menteni Klárát, aki rossz helyre futott ebben a békés, kora nyári erdőben! Már a füle mellett hallja a rőfögést, a vaddisznók kicsiny gombszemükkel csodálkozva bámulnak rá, mintha azt kérdeznék, mit keres itt ez az ember, miért fut velünk, talán azt hiszi, ő is disznó? Aztán már csak egy ugrás a szurdok eleje, az élen futó nagy kan megtorpan, de a többieket viszi előre a lendület, s bár Jánostól megrémülve a legtöbben irányt váltanak, egy koca mégis beszalad a szurdokba, növendék malacaival együtt. János utánuk fordul, s megnyugodva állapítja meg, hogy ez a pár malac már nem akkora veszély. Klára odalent áll, integet, aztán fellép egy sziklára oldalt, hogy ne akadályozza a kocát meg a kicsiket a leérkezésben. Jánosnak nagy kő esik le a szívéről. Szinte hallja, ahogy döng. Ekkor érzi meg a hátában az éles fájdalmat. Elesik, de egy erőfeszítéssel még hátranéz. Az óriás vadkan áll fölötte, véres agyaráit újabb támadásra készíti... Végem van, gondolja János és behunyja a szemét. Így nem láthatja, hogy nyílveesszők reppennek a vadkan oldalába, hat, nyolc, tíz, húsz! A nagy állat megrázkódik, és lerogy pontosan János mellé. Akit nem hiába neveznek Szerencsésnek erre felé.

– Nem hiába neveznek Szerencsésnek téged, Jancsi! – Jánosnak szemébe süt a nap, ég és föld között lebeg, ám visszatérő rendszerességgel a háta szúr valaki. Időbe telik, míg rájön, két ló közé vetettek pályvát, ő azon fekszik, s ahogy a lovak lépnek, úgy mozog ő is, s ettől az imbolygó, rendezetlen mozgástól fájdul meg a hátán a vaddisznó marta seb. A hang viszont ismerős, s mihelyst némileg összeszedi magát, és fölpillant, látja, hogy a főlovász üget mellette. És még sokan.

Nyilván Lackfi emberei, gondolja.

– Mindjárt beérünk a várba – mondja Lackfi István. – Aztán pihenhetsz rogyásig. Elég nagy a sebed, de úgy látom, nemes szervet nem ért... – Ennyit hall János, és újra elveszti az eszméletét. Az már nem jut el a tudatáig, mikor a főlovász elmeséli, micsoda véletlen szerencse, hogy pont arra jártak ő és az emberei, és meglátták, hogyan száll szembe egyes-egyedül egy egész disznónyájjal az ő Jancsi barátja és – nem mellékesen: rokona! –, és hogyan támadja meg őt a nagy kandisznó, amit aztán oly sikeresen terítenek le fürge íjaikkal. Nem csoda, ha nem hallja, súlyos a seb.

– Pedig attól biztos kiugrana a bőréből, ha megtudná, hogy őmiatta nem utazik el messze külhonba a Garai lány! – mondja Lackfi úr a mellette lovagló vitéznek. – Az apja talán még abba is beleegyezik, hogy személyesen ápolhassa a szerelmét! – teszi még hozzá, és a porfelhőre mutat, amit az előreszáguldo Klára lova vert föl. Lackfi úr ezzel berekeszti a beszédet. Kellemetlen állandóan fölfelé társalogni. Nem elég, hogy ekkora nagyra nőtt ez a Miklós, de hozzá még kiválasztotta a legnagyobb lovat a királyi udvarban! Csoda, ha befér a várkapun, és az alacsonyabban lógó faágak nem taszítják le a lováról! – így morfondírozott Lackfi úr, majd hirtelen fölkiáltott:

– Odasüss, Miklós! Követek! Méghozzá, ha a szemem nem csal, Velencéből!

Valóban díszes velencei ruhában, magas rangú urak lovagoltak a vár felé, hogy aztán hamarosan lógó orral és eredmény nélkül térjenek vissza tenger övezte otthonukba. Lajos király a harctérre irányította őket, keresék meg Károly herceget, mondta nekik. Vele tárgyaljanak. Mindössze egyetlen biztató szót kaptak Nagy Lajostól a velenceiek. Erre a szóra viszont nagyon nagy szükségük volt, mert az egyesült genovai–padovai-

magyar hajóhad augusztus derekára elfoglalta Velence elővárosát, Chioggát, majd pedig a lagúnák összes megerősített bejáratát. A katonák ugrásra készen álltak, hogy örök időre elvágják a velencei oroslán torkát! S hogy mi volt az az egyetlen reménykeltő szó, amit Nagy Lajos a velenceiek fülébe súgott?

Hát csak annyi, hogy: béke!

– Már megint itt vannak a követek, herceg úr!

– A legjobbkor, Horváti úr, a legjobbkor! Eddig csak ígéretgettem nekik a békét, de most talán tényleg tehetek valamit az érdekükben... Vezesd be őket mindenestre! – Durazzói Károly izgatottan dörzsölgette a kezét. Az ablakon besütött az augusztusi nap, messze nyugaton kéklőn remegtek a távoli hegyek a forróságban, és Károly úgy érezte, közeledik az ő ideje. Itt Udinében amúgyis sokkal inkább otthon érezte magát, mint a hideg Budán, vagy Diósgyőrött. Nem embernek való éghajlat az, gondolt vissza a magyarországi évekre. Itt Itáliában az emberek is mások, lágyabbak és kedvesebbek, mint a távoli Pannóniában! Virágozik a költészet, tágasabbak az épületek, szebbek a szobrok! Tulajdonképpen szerencsém van, hogy nem leszek magyar király!

Idáig jutott a nála egyébként gyakori ábrándozásban, és éppen az a rész következett volna, hogy „Johannát el kell tennem láb alól”, mikor beléptek a követek, akiknek az arcán szomorúság, zavar, ijedtség és reménység váltakozott, gyors egymásutánban... Itt volt Morosini Miklós, Gradenigo János, no és a dózse rokona, Contarini Zakariás. Hiába no, a tengeri köztársaság még sohasem volt ekkora életveszélyben. Károly úr gyosan intett a szolgáknak, hívják a magyar urakat. Nélkülük nem döntök – határozta el már jóval korábban. Nápoly uralkodója akarok lenni – gondolta, miközben helyet kínálta a követeket –, nem akarok rossz viszonyt Velencével. Az nekem nem éri meg... Döntsék csak el a magyar urak, hogy mi legyen...

– Köszönjük a szíves invitálást, Carolus, de inkább állunk – mondta Zakariás úr, és közben a szakállát simogatta. – Nem vagyunk olyan helyzetben, hogy leülhetnénk – tette még hozzá –, ám a te szavaidtól lehet, megjelen a kedvünk az ücsörgéshez – folytatta, és nagy levegőt vett, mint aki hosszú beszédre készül.

– Carolus, te mindig a béke barátja voltál! Eljött a perc, amikor döntened kell, végső győzelmet akarsz, vagy nyugodalmas megbékélést? Akarsz-e még egyáltalán Velencében gondolázni? Hallgatni a hajósok énekét, és gyönyörködni a hold fényében, amint megcsillan a lagúnák hullámain? Vagy síró anyákat akarsz, és halott gyermekeket? Füstölgő romokat? Carolus! – Zakariás úr izgatottan előrelépett. – Nem lehet tovább halogatni a békét! Nem lehet tovább ígéretetni, mert Doria és Carrara Velence kifosztására készülnek! Égő palotákat akarnak és lerombolt templomokat! És senki sincs, aki megvédjen minket!

– Miért... miért nem fordultok hozzájuk? – dadogott sápadtan és izgatottan Károly. Érezte, hogy színt kéne vallani, de ez nem volt az ínyére. Hol a fenébe késlekedhetnek a magyar urak? Meddig dadogjak még itt a követek előtt, meddig húzzam a drága időt?

– Miért nem fordultok Carrarai Ferenchez és Doria Péterhez? A genovai fővezér született úriember! Nem rombolhatja le Velencét!

– Az az úriember – nyomta meg a szót Contarini Zakariás – nem akar velünk szóba állni. Az az úriember zsákmányt akar, síró anyákat akar és kincseket! De ezt már mondtam. Gyerünk urak – fordult hirtelen a többiekhez –, fölöslegesen jártatjuk a szánkat! Ennyi volt megírva nekünk az égben. Holnap új hatalmak jönnek, új cézárok, új Velencék...

– Ne... Nem mehettek el! Mindjárt kitalálunk valamit! Esetleg követeket küldünk Doria Péterhez... – sürgölődött Károly herceg. A velenceiek megvetően nézték.

– Elmegyünk. És harcolni fogunk a végsőkig! – mondta eltökélten a dózse rokona.

– Nem kell feltétlenül a végsőkig harcolni! Majd találunk valami jó kis megoldást! – hangzott egy bársonyos hang, s élénk tekintetű kis emberke lépett a terembe. Magyaros ruhákat viselt, ám feltűnt, hogy nem visel kardot, mégis rendkívül magabiztos és határozott.

– Volna mindjárt egy javaslatunk Himfi urammal! – És a mögötte érkező pozsonyi főispánra mutatott. Himfi uramnak volt kardja. Ezenkívül hosszú, leelőg bajsztot és jóindulatú ábrázatot viselt.

– Különben Lajos király szintén a békét emlegette, mikor legutóbb Budán fölkerestétek, ha az emlékezetem nem csal... – mosolygott a kis ember.

– Lodovico király valóban a békét emlegette – helyeselt most Nicolaus Morosini, és ijedten pislogott követtársára, a mérges tekintetű Zakariás úrra. Jaj, csak nehogy mondjon valami rosszat! De Zakariás úr már kellőképpen fölbőszült az elébb...

– Ám mindig csak emlegette! – dörgött. Aztán elküldött minket Carolushoz, aki tovább emlegette a békét! A nagy emlegetés közben szinte észre sem vettük, hogy háború van! Hogy az ellenség már a pitvarban tombol!

– Nyugodj meg, Contarini Zakariás! Most tényleg megteremtjük a békét! Csak hallgasd végig Szepesi uramat! – mondta az időközben a magyar kolónia több tagjával a terembe lépő nádor, és a bársonyos hangú emberkére mutatott, aki, hogy a nevét említették, szívére tett kézzel meghajtotta magát. A velenceiek – főleg Zakariás úr – kissé megenyhültek.

– Nos – vágott bele mondókájába a magabiztos Szepesi úr – nos, meg kellene adjátok magatokat a magyar király előtt. Ne, ne szólj közbe Contarini uram, ezt most hadd mondjam végig! – Az országbíró – mert Szepesi Jakab ezt a fontos tisztséget viselte – felemelte a kezét, hogy így adjon nagyobb nyomatékot a szavának.

– Helyeztétek magatokat a magyar király védelme alá, ismerjétek el őt hűbéruratoknak, így, és csak így tudjuk kihúzni Doria és Carrara méregfogát!

Fölmordult erre a terem, a magyar urak egyetértően rázogatták a kardjuk és csapdosták egymás vállát. Károly homlokán verítékcsepp szaladt végig. A velenceiek figyeltek.

– Még nincs vége – fűzte tovább a szót az országbíró. – Himfi Benedek pozsonyi főispán úr azt javasolja, tűzzétek ki a magyar lobogót, fizessetek egy kis – jelképes – adót, mi meg hazaküldjük a szövetségeseinket! Jól beszéltem, Himfi Benedek? – fordult lógó bajuszú főispánhoz.

– Tökéletesen! – mosolygott jóindulatúan amaz. – Megmenekülhettek a végveszélytől, minket pedig felruházhattok az intézkedés jogával.

– És ha... – köszörülte meg a torkát Contarini Zakariás –, és ha... ha nem akarnak belegyezni? Ha továbbra is városunk kifosztását követelik?

– Erre a lehetőségre gondolni sem szeretnék – válaszolta az országbíró. – De – tette hozzá jelentőségteljesen – akkor időt nyerünk. És az alatt az

idő alatt sok minden történhet! – A teremben csönd lett. A velenceiek először egymásra néztek, aztán a földet bámulták. Az ablakon berepült egy légy, bágyadtan és hangosan körözött, majd megállapodott „Carolus” – Károly izzadt homlokán. Amaz egy hirtelen mozdulattal elhessentette, s ezzel megtörte a feszültséget. Fontoskodó arccal köszörülte meg a torkát:

– Én pedig – kezdte csikorgó hangon –, én, mint a magyar Nagy Lajos király rokona és jobbkeze, s egyszersmint a tárgyalások vezetésével megbízott magas személy – Károly a magas személy szónál jelentőségteljesen a nádorra pillantott, Garai uram viszont a mennyezetet bámulta, mintha ott felfedezett volna valami nagyon fontosat, amit csak ő lát, és senki más – kijelentem – folytatta egyre izzadtabban és fokozódó zavarban a Durazzói – kijelentem...

Az istenek nem akarták, hogy a jó Durazzói befejezhesse ezt a mondatot. Rettentő csörömpöléssel és zajjal egy magas és nyílt tekintetű vitéz löktek be a terembe. A vitéz már nem volt mai gyerek, de széles vállán csak úgy feszült az aranyos nápolyi páncél, ami valahogy sehogyan sem illett hozzá... Hosszú útról érkezhetett, mert lihegett, arcán pedig megtapadt a por. Két katona kísérte, lökdöste, ő pedig időnként vissza-visszacsapott rájuk a kezével. Ez is furcsa volt: ha valakit őrök vezetnek, honnan veszi a bátorságot, hogy visszaüssön? Durazzói Károly mindenestre elfeketedett a méregtől. Élete legfontosabb beszéde rekedt benne!

– Ki merészeli zavarni a tárgyalásunk? – kiáltotta.

– Uram, ez a gazember Artus Bernátnak nevezi magát, és azt állítja, hogy Johanna, nápolyi királynő felől hoz híreket. A gazember lerázta a poroszlókat, és öblös hangon javított:

– Subich Mladen vagyok Károly úr, és Johanna felől hozok híreket!

Károly amúgy nem túl gyors agyában cikázni kezdtek a gondolatok. Hogy be kéne fejezni, amit mondott, aztán meg karóba húzatni a zavarógót. Meg, hogy Artus Bernát régen meghalt, Subich úr viszont maga ajánlotta fel a szolgálatait, vagyis, hogy álnéven, és pont ezen a néven (!) kémkedik nekem, ám ezzel a nyílt nézésével nem sokra mehetett. Viszont karóba sem húzhatom, ha az én emberem! Meg nemes is... á! A fő konklúzió azonban ez volt: Fontos nemzetközi tárgyalás közepén az én nápolyi érdekeimről fecsegni nem szép dolog.

– Megbeszéljük később, Subich úr! Most pihenj! Mosakodj meg, egyél, igyál, aztán keress föl! Most nem érünk rá veled foglalkozni. Most dől el Velence sorsa!

– Hát éppen ez az! – kiáltott Subich úr. – Éppen ez! Johanna királynő sereget küld a magyar király megsegítésére, Velence ellen! – rikoltotta bele a csöndbe. A csönd azonban rögtön felrobbant, s a terem felbolydult méhkassá változott. A főispán és az országbíró csak nagy nehézségek árán tudták lecsillapítani a kedélyeket, és meggyőzni a velencei követeket arról, hogy az ajánlatuk továbbra is érvényes, Velence ajánlkozzon fel Nagy Lajosnak, Subich úrnak pedig nem kell mindent elhinni, mert – sajnos – igencsak naiv és jó ember! Talán elhitettek vele a messzi Nápolyban valamit, nem kell az ilyesmit komolyan venni. Így aztán mindenki békességben tette a dolgát, csak Durazzói Károly volt mérges, hogy nem bírta elmondani a beszédét.

– És mit akart elmondani Durazzói Károly?

– Örülök, hogy végre megint az igazi eseményekről kérdezel...

– Miért, miről kérdeztem legutóbb?

– Nem emlékszel?

– Nem.

– Akkor nem fontos. Durazzói Károly...

– Mi nem fontos? Ne kínozzon, tanár úr! Azonnal mondja meg, hogy mi az a nem fontos!

– Azonnal?

– Bocsánat. Lehet, hogy túl erőszakos vagyok, de nem szeretem a titokzatoskodást. A felnőttek amúgy sokszor hülyének nézik az embert...

– Én nem, Johnny, elhiheted! – Zeusz megsimogatta Johnny fejét. Ez is amolyan „magyaros” dolog volt. Néha még a hátát is meglapogatta, de Johnny már nagypapától megszokta az ilyesmit. A „testi érintkezés” eme formáit, amik félreérthetők és nem divatosak a puritán angol-szász világban.

– Arról beszélgettünk legutóbb, hogy mi a törvényszerű, és mi az, ami véletlen. És, hogy az álmok néha valósággá válnak... És, hogy ez néha veszélyes... veszélyes lehet.

– Miről akart beszélni a Durazzói? – Johnny úgy tett, mintha nem hallotta volna semmit. A szokásos helyükön ücsörögtek. Zeusz néha bekapcsolta a rádiót, néha meg ki.

– A hadsereg Kabult bombázza – mondta és nagyot szívott a szivarjából. Az utóbbi időben egyre vadabbul dohányzott ugyanis, és kevés volt számára a megszokott napi két csomag cigaretta.

– Ha jól értettem, a múltkori beszélgetést nem akard folytatni, viszont jó jel, hogy most megint „csak” álmodtál, és nem jártál „ott” a nálad vagy öt évvel idősebb Szerencsés János képében.

– A számból vette ki a szót, kedves tanár úr – felelte Johnny, aki szokatlanul sápadt volt ezen a napon. És – bizonyos fokig – szemtelen! Zeusz nem akarta észre venni...

– Különben nem álmodtam. Olvastam a könyvben. De talán, ha elmondaná végre, hogy Durazzói Károly...

– Semmi különöset nem akart mondani az a beképzelt Durazzói! Köz-helyeket, hogy a város megtarthatja az önkormányzatát, tiszteletben tartja a törvényeit, meg ilyesmi.

– És a követek?

– Gondolhatod. Jobbkor nem is jöhetett volna nekik ez az ajánlat. De legjobban az tetszett nekik, amit az országbíró mondott.

– Az időnyerésről?

– Arról. A követek pontosan megértették, miről van szó: villámgyorsan elfogadni a magyar feltételeket és aztán csigalassúsággal tárgyalni! Arról nem beszélve, hogy Genova és Padova nem egyeztek bele ebbe a békébe. Tehát most már a magyarok és szövetségeseik között folytak az igazi tárgyalások, és ezalatt a velenceiek pénzt és hadat gyűjtöttek a visszavágáshoz.

– És aztán Velence győzött, ugye? – Johnny fáradtan legyintett. Akár egy öregember... – Soha nem mi győzünk... Mindig mások győznek...

– Hogy mondhatsz ilyet? – Zeusz előredőlt a széken. Valami nagyon nem stimmel most Johnnyval, nemcsak a sápadtsága miatt, hanem... nem tudom. Van valami különös a szemében!

– Miért? Nápolyban sem mi győztünk! És most sem.

– Bocs, de Nápolyban is Nagy Lajos győzött 1348-ban, és aztán két év

múlva, ötvenben szintén. Velencét pedig többször legyőzte, a legemlékezetesebben 1368-ban. Akkor került hozzánk hosszú időre az Adriai tengerpart. Ezenkívül legyőzte a litvánokat, a szerbeket, a törököket...

– Jó, jó, tudom, mindenütt győzött. De akkor miért nem a magyaroké Nápoly és Velence? Miért nem a magyar a leghíresebb nép a világon?

– Elég híres, nekem elhiheted! Gondolj csak a feltalálókra, a tudósokra, vagy a költőkre... Erre a kérdésre nem tudok röviden válaszolni.

– Akkor tessék hosszabban... csak nagyon hosszán ne, mert nem biztos... – Zeusz rémülten látta, hogy tanítványa lábai remegnek, ő maga, pedig lassan, de biztosan elkezd lefelé csúszni a széken.

– Mi van veled, Johnny? – kiáltotta. – Rosszul vagy? El ne ájulj nekem! Akárhányszor idejössz... Rossz hatással van rád a szertár? Hozok egy pohár vizet!

– Nem, dehogya – nyögte a fiú elhaló hangon. – Tessék csak maradni... nem ájulok el... Csak a hátam...

– Mi történt a hátaddal?

– Nagyon fáj! – nézett Johnny, és álmatag szemeit tágra nyitotta.

A felismerés

Elkísérhetnék a királyt Kassára. Most, hogy gyógyul a sebed, lóra tudsz ülni megint... – mondta Garai Klára. Könnyű, fehér selyeminget viselt, szőke haját meg-meglebbentette a szél. Jancsi nem válaszolt azonnal, hát hozzátette

– Azt mondják, szép város. Odajönnek a lengyel urak...

– Visegrád is szép város.

– Városnak azért nem nevezném.

– Jó, akkor szép vár!

– Jánosom! Nem ücsöröghetsz örökké egy vacak seb miatt! – Klára ilyenkor, ha lehet, még szebbnek tűnt... Mikor elöntötte a mérreg! – Apám megengedte, hogy ápoljalak, amíg beteg vagy. De te nem vagy beteg, hanem csak lusta!

– Egy ilyen ösztökét szeretnék én is! – szólalt meg egy hang a hátuk mögött. – Akkor biztos nem gömöri ispán lennék csak, hanem legalább főlovászmester! – És a hang tulajdonosa akkorát kacagott, hogy megremegtek a visegrádi palota falai.

– Akkor leszel te főlovászmester, amikor én római pápa! – válaszolta némileg sértett hangon Lackfi úr, aki a harsány kacajú óriással érkezett ide, a palotakertbe. Az erkélyről pedig maga Nagy Lajos figyelte jókedvű híveit, ahogy viháncolnak a reggeli napsütésben.

Budáról nincs messze Visegrád, s a király legszívesebben itt tanyázott ezekben az években. Szerette Diósgyőrt is, csak valahogy messze volt. No

nem Lengyelhontól, hanem a kedvenc dalmát városoktól meg Itáliától. És Visegrádhoz vonzotta még a sok gyermekkori kedves emlék, s ahogy korosodott, egyre szívesebben merült vissza az emlékeknek ebbe a kútjába, amikor még éltek a testvérei, és oly könnyen tudott szaladni a bástyasétányon, mint azóta se soha... Jó, egy esetre nem szívesen emlékszik, a Zách Feliciánéra... De oly rég volt, igaz sem volt talán. Csak édesanyja kesztyűs keze emlékeztet néha a merényletre, amit Felicián úr a megbecstelenített lánya miatt akart elkövetni, és ami nem sikerült neki, mert az ajtónállók azonnal lekaszabolták. A szörnyű bosszúra is emlékszik, és a szerencsétlen Zách Klárára, akinek levágták az orrát meg az ajkát... Brrr! Talán ezért is kedveli annyira ezt a másik Klárát, Garai úr leányát. Meg a szépsége miatt, aztán, hogy pont ebbe a Szerencsés Jánosba szerelmes! Aki nem emlékszik semmire, ami velünk történt! A beszélgetéseinkre sem... Eh! Az esze miatt szeretem még ezt a Garai Klárát, jutott még az eszébe a királynak, ahogy nézegetett lefelé. Hiszen volt az a másik Garai Klára, a János püspök lánya, hm. A butácska Klára! Szeretik ezt a nevet a Garai családban! Klára, Klára... De hisz az is szerelmes volt Jánosba! És az... az vagy harminc évvel ezelőtt... Nem lehet! – A király majdnem leszédült az erkélyről. – Hogy ez eddig! – És a homlokára csapott, hogy csak úgy csatant. A lent állók fölnéztek a hangra. A harsány hangú Toldi Miklós – mert ő volt az – meghajolt a királyi erkély irányába, és így tettek a többiek is. Ezért aztán nem láthatták, hogy sápad el az uralkodó, hogyan önti el veríték az arcát, miképp botladozik vissza a szobájába, azonnal hívatva a királynét, hogy elújságolja neki szörnyű sejtését. S ez a sejtés annyira hihetetlenül hangzott, hogy a királyné először nem is akarta elhinni. Micsoda? – kérdezte Erzsébet, mikor Lajos király elrebegette neki azt, amiért hívatta. – Micsoda? – ismételte meg újra. És: – Nem hiszem el! Ilyen nincs! Akkor ő ugyanúgy névrokon, akár a Garai lány! Ez egy másik Szerencsés János!

– Akkor miért néz ki ugyanúgy, mintha az ikertestvére lenne? Mintha az ikertestvére lenne egy harminc évvel ezelőtt élt Szerencsés Jánosnak? Egy embernek, aki alig öregedett harminc esztendő alatt?! Mert fölismertem őt rögtön, mondtam is neki, hogy utoljára huszonhat év előtt találkoztunk, ő persze tagadta, de az valamiért nem jutott eszembe, hogy majdnem ugyanolyan fiatal volt akkor, mint most. Valahogy Velence

gondja közben nem tudatosult bennem akkor. Gyermekre emlékeztem, és nem gondoltam végig, hogy huszonhat év alatt a gyermekből nem ifjú lesz, hanem javakorabeli férfi! Csak most villant be, hogy akkor is szerelmes volt bele az a másik, a rég elhunyt Klára... Tehát szinte semmit sem öregedett! Kísérteties! És az is, hogy mindig egy Garai Klárába szerelmes! – A király és a királynő egymás karjaiba kapaszkodva, remegve álltak. Valami ijesztő gyanú leple szállt rájuk, a földöntúli homály leple, síron túli titkoké, amiket jobb nem firtatni a földi embereknek. Érezték ezt, s ezért nem szólaltak meg sokáig, csak nézték egymást, és vártak... Egy biztató szóra vártak, egy mondatra, hogy nem is úgy volt, csak rossz álom volt, vagy ilyesmire. De a biztatás nem érkezett meg sehonnan, ők pedig csak álltak egymással szemben, egészen addig, amíg Lajos meg nem elégelte a dolgot. Király vagyok, gondolta, nem holmi hitvány figura. És elengedte a feleségét. Félrehajtotta a brokátfüggönyt és kiszólt az ajtónállóknak: Vezessétek elém azt a Szerencsés Jánost! És Garai Klárát szintén! Gyorsan! – És elengedte a függönyt. Egy pillanatra újra erősnek és nyugodtnak érezte magát. Csak ahogy a királynéra nézett, akkor lepték el újból a gonosz aggodalmak. Nem tudta miért, de mintha holtan látta volna Erzsébetet. És egy gondolat fúrta be magát az agyába, és ez a gondolat ezt lihegte: erőszakos halál, erőszakos halál!

Nem mondhatni, hogy ezek után valami rózsás hangulatban fogadta a szerelmeseket: Szerencsés Jancsit és az okos Garai Klárát.

– Hozz tejet, légy szíves! Kenyeret is vegyél, meg valami csokit magadnak. No, mit bámulsz? Szereztem pénzt, ki tudom fizetni a mobilszámládat. Amit a kedves osztálytársad csinált! Minden megoldódik egyszer... – mosolygott Anne néni, Claire édesanyja.

– Claire kilépett a kapun. A ház viszonylag csendesebb utcában állt, s bár a nagyváros lüktetése ide is elért, Claire néha mégis úgy gondolta, olyan, mintha vidéken élnének. Kertjük volt, és virágaik, és a szomszéd bácsi, Johnny nagypapája gyakran átjött beszélgetni a tulipánhagymákról, vagy a metszés szépségeiről. Persze Claire már nem volt az a kis óvodás, aki kettőig sem tud számolni... Tetszik az anyu John bácsinak, mosolygott magában, és még azt is pontosan felmérte, mennyire plátói ez a vonzódás

Johnny hetvenhárom éves nagypapája és a nála húsz esztendővel fiatalabb Anne között. Az én szerelmem nem ilyen éteri, bár néha úgy érzem, reménytelen – gondolta Claire a boltba menet. Johnny a lovagkorba szerelmes, meg Nagy Lajosba... Persze még mindig jobb, mint az a Tamara... úgy látszik nem volt komoly. Csak tetszett neki, ennyi az egész! Vagy mégis jobb lenne egy hús-vér vetélytárs? Claire nem tudta. Tulajdonképpen egészen vidáman ugrált a bolt irányában. A merényletet már elfelejtette, ahogy nagyon sokan erre felé... Mintha nem is az ő világukban történt volna, hanem egy távoli bolygón, talán a Marson... Igen, ott dőlt össze a World Trade Center, ott szálltak pele a Pentagonba, nem itt a Földön! Majdnem mindenkinek volt ugyan egy rémes története az ikertoronyban ragadt ismerőséről, de az igazán érintettek, az áldozatok hozzátartozói mélyen hallgattak. Egy darabig még kijártak a romokhoz, fényképeket tartottak a kezükben és virágot dobtak a füstölgő hamuba, ám gyászolni sem lehet a végtelenségig, s bármilyen szörnyű is volt a merénylet, a mindennapi gondok megkövetelték, hogy az emberek velük foglalkozzanak.

– Hopp, Kate néni! – ugrott egyet Claire. – Meg kell látogatnom! Ma-holnap kieresztik a kórházból!

Kate néni elvesztette az eszméletét azon a szeptemberi napon, amikor Claire szintén megsebesült. A néni is a fején sérült meg, s oly súlyosan, hogy egy darabig félő volt, elveszíti a szeme világát! Mára ez a veszély elhárult, és anyu szerint a nővére hamarosan visszatérhet a munkájához. Csak nem a WTC-be! – mondta maliciózan Willie-nek Claire néhány nappal ezelőtt.

A kislány vidáman szedte a lábait az októberi napsütésben, és egyszer csak meglátta a vörös hajú fiút. Willie sietős léptekkel közeledett, és meglehetősen gondterheltnek tűnt. Már messziről észrevette Claire-t, és széles mozdulatokkal integetett neki, hogy fontos mondanivalója van a számára. Ő megállt a boltajtó előtt, kezét várakozóan rátette a kilincstre.

– Tennünk kell valamit! – Willie még menet közben kiáltotta oda ezt a mondatot, mintha attól félne, hogy Claire nem hallgatja meg.

– Ühüm. Tejet venni. Meg kenyeret!

– Ne viccelj, Claire! Johnny kórházban van!

- Micsoda? Csak nem a feje miatt?
- Miért, mi baja a fejének? – most Willie csodálkozott.
- Hát, ezek az álmok...
- Te is álmodtál, ha jól tudom.
- Már elmúlt. Mondd már, mi van Johnnyval?
- Hogy is mondjam... – Willie egészen zavartan beszélt. Claire szeretett volna bemenni a boltba, ott is csevegethették, gondolta. Ha meg nem agybeteg, akkor annyira nem lehet súlyos...
- Bent is elmondhatod – intett Claire a fejével.
- Nem... nem lehet... – dadogott amaz. Nos...
- Nos, vagy kinyögöd, vagy itt hagylak az utca közepén! – kardoskodott Claire. – Más dolgom is van, mint a te mekegésed hallgatni!
- Hát... – úgy látszik Willie ma képtelen a normális beszédre. Claire mérgesen megrázta a fejét, és benyitott az ajtón. Aztán mégiscsak visszanezett.
- Legalább azt nyögöd ki, melyik kórházban van.
- 57. utca.
- Kösz, haver... – Claire gúnyosan megnyomta a haver szót, és fakép-nél hagyta a fiút. Utóbb kicsit szégyellte magát ezért, de csak egy kicsit. Hiszen igazán kinyöghette volna Willie, hogy mi baja van a barátjuknak! Hogy a hátán... hogy csak egy kis seb van a hátán!

- Idefigyelj Claire... ülj közelebb! Nem akarok hangosan beszélni... a falnak is füle van... Az a nővér például örökké figyel. Azt mondja, teát hoz, megigazítja a párnám, meg ilyesmi, de valójában kémkedik! Nincs egy nyugodt percem! Claire! Megfoghatom a kezedet?
- Hát... – mosolygott a kislány kacéran. – Nem is tudom. És megfogta Johnny kezét.
- Szóval, itt azt hiszik, elestem – suttogetta Johnny. – Kérdezgettek, mi történt, erre én beadtam nekik egy mesét, hogy hazafelé a suliból meglöktek az utcán. Nem hitték el rögtön, azt mondták, ez egy hosszúkás seb. Olyan, mintha egy állat agyara vágott volna bele... belém! Mondtam, hogy biztos beleestem valamibe... Vasrúd, vagy ilyesmi... De akkor, hogy húzták ki belőled, kérdezték. Nem tudom, feleltem. Nehezen hitték el.

– Én is nehezen hiszem el. – Claire megsimogatta Johnny arcát. A fiú ettől meg egészen elpirult.

– Hm – krákogott. – Jó, hogy itt vagy – nyögte ki. Claire széken ült, egészen közel Johnny kórházi ágyához. Nyugodtan beszélgethettek, senki sem figyelt rájuk a látogatók forgatagában, az a nővér meg pláne nem, aki – Johnny szerint – megfigyeli őt.

– Hoztam neked valamit. – Claire egy levelet húzott elő. – A nagypapád írta.

– Miért nem látogat meg? Már mindenki itt volt: Bessy nagyi, Lizzy néni, anyu, a srácok, te...

– Azt mondta, előbb olvasd el a levelét. Az írás fontosabb, mint a szó. Azt üzeni, akkor olvasd, amikor egyedül vagy. Megnyugtat majd, és meggyógyít.

– Én már attól megnyugszom, hogy itt vagy! – Johnny a szája elé kapta a kezét. Vajon mit mond erre Claire?

– És az érzelmektől sem kell félni – mosolygott a kislány, de nagyon kedvesen.

Míntha barnulna a haja, gondolta Johnny. Nem olyan szőke, mint régen. És valahogy egészen kellemesen kezdte érezni magát. A sebe sem fájt, és szerette volna, ha ez a pillanat még sokáig eltartott volna. Örökké – ásított – és... és elszenderedett. Claire lassan fölállt, még egyszer megsimogatta az alvó Johnny arcát, aki ettől álmában vigyorogni kezdett, akár a tejbetők. A kislány, ahogy ment kifelé a kórházból, arra gondolt, hogy mostanában nem érzi a gödröcskét a homloka közepén, amikor odanyúl a kezével. Talán ritkábban vágok komoly arcot – vélte. Ezzel az érzéssel tért haza. S még akkor is ez járt az eszében, amikor a fiúk otthon már megint azzal kezdték húzni, hogy... hogy szerelmes Johnnyba!

„...Vissza kell térned az álmaidba, Johnny! Vissza kell zuhannod a múlt mélységes kútjába, és ott rendbe tenni a dolgokat! Ha nem teszed, mindig váratlan dolgok fognak érni, olyanok, mint ez a seb a hátadon. És nem kell félned semmitől, hiszen én mindig melletted leszek, a Beszélő Lovag nem hagy cserben! De odaát másokra szintén számíthatsz. Ha nem csalódom veled van Toldi Miklós, és talán még mások is... Kérd, hogy se-

gítsenek! És vésd az eszedbe: a gonosz Artus Bernát réges-régen meghalt. Megőrült a pápa börtönében! A valóságban soha nem járt Magyarországon, és nem szervezett embereket senkinek sem a szolgálatába. Erre gondolj zuhanás közben! Jó merülést!

Nagyapád”

Johnny az éjszaka közepén riadt föl. Megvárta, amíg a nővér széttöltögeti a teát az éjjeliszekrényeken álló poharakba, és csak amikor már becsukódott mögötte az ajtó, akkor gyújtotta föl a lámpát. Elolvasta nagypapa levelét egyszer, kétszer, és érdekes módon megnyugodott tőle. Elálmosodott. Betúrta a levelet a párnája alá, és...

...és zuhant! Mintha tényleg kút lett volna, és mintha a kút oldalán évszámokat látna, ilyeneket, hogy 1900, aztán 1800, meg 1700, de csak egészen elmosódva, halványan, alig felismerhetőn. Mind gyorsabban és gyorsabban zuhant, a számokat már nem bírta elolvasni, aztán mikor 1352-ben kigurult a napra, eső utáni frissesség áradt a tájból. Jancsi felpattant, és körülnézett. Azt a bűvös kutat, amelyből érkezett, sehol sem látta, hiába tekergette a nyakát, ám mindjárt megpillantott egy másikat. Egy nagyon ismerőst... Annak a kútnak a pereménél ott állt Géza úr és Péter úr. Mindketten követ tartottak az egyik kezükben, a másikkal kötelet tartottak. A kötél pedig egy rémalak mászott felfelé... Jancsinak először összeszorult a szíve, aztán arra gondolt, hogy a gyávaság a legnagyobb bűn, ösztönös mozdulattal a bajszához nyúlt, megpödörte, ez megnyugtatta. Határozott mozdulattal kilépett, és elindult a kút felé. Éppen jókor. Géza úr és Péter úr egyszerre csapott le a kővel. A rémalak egy másodpercig szó nélkül, mereven állt. A fejét már elborította a vér, ő még mindig állt, igaz a kút peremén belül, csak az egyik térdét a kávéra téve. Aztán ugyanolyan hangtalanul, mint eddig – eltűnt a sötétben. Szinte hallotta, ahogy a kövér meg a hosszú megkönnyebbülten felsóhajt.

Ezalatt 1379-ben Szerencsés János és Garai Klára kicsit csodálkoztak. Vajon miért hívatja őket a király? Mindenesetre kézen fogva igyekeztek a hosszú folyosókon a királyi lakosztály irányába, amikor az egyik oldal-

folyosóról egy ismerős lépett eléjük. Maciek Olesnicki volt, a lengyel herceg, aki együtt harcolt velük, amikor a nádor emberei elrabolták a fiatal Lackfi Istvánt. Olesnicki úr most titokzatosan intett: beszélni akar Jánossal.

– A királyhoz megyünk, Maciek herceg – intette őt Klára.

– Csak egy perc! Hidd el, nem tartalak fel! – És behúzta Jánost a mellékfolyosóra.

Odamenjen, vagy ne menjen? Huszonhét évvel korábban Jancsi bizonytalankodott. Az tetszett neki, hogy a rémalakot fejbe csapták, de ez a két úr... Nem igazán szívlelik őt... Talán jobb, ha kihallgatja őket... Gyorsan egy bokor mögé surrant. Éppen ideje volt. A két uraság ijedten pillantgatott körbe, vajon látta-e valaki, hogy mit tettek? Jancsi a bokor mögül minden szavukat hallotta...

– Gyorsan tűnjünk el! – mondta a hosszú.

– Nem kell elkapkodni – vélte Géza úr. A király katonái erre lófráznak. Várjuk meg, amíg minden elcsendesedik... nem kell, hogy magunkra hívjuk a figyelmet!

– Én inkább felszívódnék innen! Minél messzebb, annál jobb! – Péter úr szemmel láthatólag nem volt nyugodt.

– Inkább meséld el nekem, miféle szörnyű gyilkosságokra gondoltál az én házamban! – próbálta elterelni hosszúra nőtt cimborája figyelmét a köpcös Géza úr. – Tudod, a lakomán... Mielőtt még összefutottál volna ezzel a ...– Géza úr nem akarta kimondani a gyűlölt nevet – ezzel a szégyentelennel.

– Ő gyilkolt a házadban – mondta most Péter, és Jancsi hallgatóság közben furcsálkodva észlelte, hogy már nincs bajusza.

– Azokat, akik nem akartak beállni hozzá. Kémkedni.

– És erről miért nem beszéltél nekem? Csak célozgattál: „Kísértet járta ház ez, hidd el nekem! A többiek nem fognak szólni, de én a szemedbe mondom...” Na, szépen a szemembe mondtad, gratulálok! Ezt a pár mondatot is a házavató mulatozás után vetted oda, a küszöbről! Tétlenül nézted, hogy megvegyem a házat, beköltöznek, és nem szóltál semmit?!

– Nem gondoltam, hogy visszajön – vakarta meg a fejét a hórihorgas Péter úr. – Azt mondta, egy darabig nem áll a szándékában...

– Nem áll a szándékában? – csattant föl Géza úr és égnek emelte a szeméit. Még a tenyerét is összecsapta a hatás kedvéért, úgy ismételte:

– Nem áll szándékában! ó, te anyaszomorító! – és felkapott egy fadorongot. Feltehetőleg embert akart faragni a barátjából...

Jancsit innentől kezdve nem érdekelte a történet. Arra vigyázott, hogy ne vegyék észre, és lassan-lassan hátrálva és hajladozva távolodott tőlük. Egészen addig, míg bele nem ütközött egy emberbe. Az ember barátságosan vigyorgott, és struccos sisakforgót viselt a fején!

1379-ben Klára tétlenül várt a folyosón. Aztán bepillantott oda, ahol eltűntek... János és Maciek. Fogalma nem volt róla, mi lehet velük... Közben a király vár... Lehet egy Nagy Lajost megvártni? Egyre rosszabbul érezte magát. Izzadságcseppek csúsztak végig a hátán, görcsölt a gyomra. Elindult a sötét mellékjáraton, de nem látott semmit. Visszafordult a fényre. Legnagyobb meglepetésére az ifjú Lackfi István állt vele szemben!

– Nincs semmi baj, Klára! Hidd el, minden jóra fordul! – mondta nagyon kedvesen és barátságosan. – És a kezét nyújtotta a Garai lánynak.

– Szervusz, Johnny! – fordult hozzá a struccos. – Látom, hordod a gyűrűd! – tette hozzá, és rákacsintott.

– Hát, igen... – válaszolta az időközben bajusztalanná vált Johnny-Jancsi. – Te mondtad, hogy viseljem...

– És bevált? – érdeklődött a fiatal király. Az a bizonyos 1352-ből való.

– Hát... Konfliktusaim adódtak az ifjú Lackfival... Vívunk kellett, és majdnem megkínztatott...

– Ezt akartam – bólintott komolyan Nagy Lajos király. Johnnynak tátva maradt a szája.

– Ezt akartad?

– Na nem a kínztatást. – A király befelé nevetgélt.

– Hanem mit?

– Hogy az ifjú Lackfi előtt legyen egy reménysugár... Még akkor is, ha mindenki ellene fordul, ha győz rajta a becstelenség, az árulás és a halál – komorodott el a király. – Akkor is... Hogy lássa a gyűrűt... Terajtd! Rajtd, aki a jövő hírnöke vagy!

– Jut eszembe! – csapott a homlokára Johnny. – azt hallottam, nem sokáig élnek túl téged a Lackok! Az egész családot...

– Ki ne mondd! – kiáltott rá a király. Amilyen barátságos volt az előbb, most olyan szigorú lett az arca... Félelmetes – gondolta Johnny. – Félelmetes! Csak a királyok változhatnak meg ily hirtelen!

– Bizonyos dolgokat én sem tudhatok – mondta Lajos ijesztő komolyan.

– Nincs is rá szükség! Most már az az ifjú Lackfi is tudja, hogy nem szakad magja teljesen a nemzetségének! Bármilyen szörnyűségek történnek majd velük... énutánam.

– És én? – kérdezte Johnny kicsit megszeppenve. – Láthatom még az öregedő királyt? Téged, majdnem harminc évvel későbbi alakodban – tette hozzá magyarázólag. – És a többieket? Toldi Miklóst és... és Garai Klárát!

– Erősnek kell lenned most Klára! Erősnek és bátornak – mondta a főlovászmester. Klára arcát elöntötték a könnyek. A torkát pedig fojtogatta valami... Alig tudott megszólalni:

– Ugye, többé nem látom őt? Ezt akarod mondani, ugye? – és fölsikoltott. A főlovász komoran bólintott. A lány térdre esett a fájdalomtól. Lackfi nem hagyta.

– Mutatok neked valami vigasztalót – mondta és fölsegítette a lányt. – Emlékszel még a gyűrűjére?

Klára csak hüppögve intett, hogy igen. Lackfi István ekkor a lány orra alá dugta gyűrűs balkezét. Rajta a pecsétgyűrűvel és az elvágott nyakú struccal. Mintha egészen pajkosan nézne, gondolta az ifjú lovászmester. Egy pajkos strucc... Klára kitörölte a könnyeket a szeme sarkából, ő is a struccot bámulta. És úgy érezte, hogy most már végképp nem ért semmit, de semmit!

– Nem látod őket többé – hallotta a király hangját egészen messziről. Mély volt a hang, sokkal mélyebb, mint amit Johnny megszokott a fiatal uralkodótól. – Soha, de soha nem látod többé őket! – Johnny kinyitotta a szemét. Barátságos fiatalember ült előtte fehér köpenyben. És nagyon mély hangja volt, mikor megszólalt. Mély és megnyugtató.

– Samuel Huntigton a nevem – mondta a fiatalember és a kezét nyújtotta. Johnny elfogadta a kezét. Meleg volt és száraz.

– Én kezeltem Claire-t, a robbanás után. Ha jól tudom, jóban vagytok egymással... – és ez a Samuel ügy, de úgy nézett... Mintha a vesémbé látna!

– Ő... Igen... az osztálytársam – dadogott Johnny.

– Semmi több? – kérdezte nagyon komolyan az orvos. Ilyenkor egészen összeszalad a szemöldöke – állapította meg Johnny. Akárcsak... Akárcsak Szásának szokott! Johnny ijedtében felült az ágyban. De hát ez nem Szása! Ez egy barátságos ember – nyugtatta magát.

– Megijedtél valamitől?

– Á! Csak nagyon éhes vagyok – hantázott Johnny. – Összeugrott a gyomrom!

– Őszintén kell beszélned velem Johnny – mondta dr. Huntigton. – Csak akkor tudok segíteni neked, ha őszintén elmondasz mindent! Claire annak idején sokat mesélt nekem egy bizonyos királyról... – és már megint olyan vesébe látóan nézett – egy magyar királyról, meg valami gonosz emberről... És én azt az esést sem hiszem el!

– Pedig az tényleg úgy történt – felelte Johnny és ártatlanra kerekítette a szeméit. – Egyszerűen hanyatt estem!

– Nézd, Johnny! – Az orvos most fölállt. Kinézett az ablakon, aztán visszaült. Sóhajtott egyet, és megint a fiút bámulta. Johnny-t borzasztóan zavarta már ez a vizslató tekintet. Hogy mikor lesz vége ennek?

– Nézd, lehet, hogy magadtól is meggyógyulsz. Nem olyan súlyos betegség a tiéd... Kétszáz évvel ezelőtt biztosan azt mondták volna rád, hogy krónikus hazudozó... Hogy hazug gyerek vagy! Én viszont tudom, hogy csak álmodozó. És azok az álmok nagyon szépek! És én nem akarom elvenni az álmaidat, ám... – és itt a doki megállt egy pillanatra. Összeharapta a száját, mintha titkolna valamit. Johnny észrevette.

– Ám? – kérdezte egy picit szemtelenül.

– Ám ez a sérülés a hátadon már veszélyt jelent. Túl mélyre merültél az álmok kútjába! – puff neki! Már megint az a kút!

– Gondolkozz ezen, légy szíves, és szólj, ha beszélni akarsz velem. Bár-mikor a rendelkezésedre állok – mondta Samuel úr egy kicsit hivatalosan. Megveregette Johnny karját, biccentett és elment. Johnny meg arra gondolt, meg kellene lépni innen... Hiszen már a hátam sem fáj... és semmi,

 A FELISMERÉS

de semmi kedvem még egyszer elmesélni az egészet! Még akkor sem, ha ez a doki ennyire barátságos... És óvatosan a ruhái után nézett...

Johnny egy félóra múltán már hazafelé kocogott. Egyedül a zokniját nem találta meg, így Szása joggal fogta a hasát a röhögéstől, amikor szembe találkoztak.

Huszonegyedik fejezet

Narkó!

Hogy nézel ki csávókám? Elcsórták a zoknidat? Vagy annyira hülye vagy, hogy elhagytad valahol? A nőnél hagytad, mi? Meglepett a mamája? Gyorsan kellett szaladni?

Johnny ki akarta kerülni az orosz, de Szása megragadta a karját:

– Adjak pénzt csávókám? Zoknira. Vagy amit szeretnél. Csak szólj, Szása papa segít.

Johnny kellőképpen undorodott, de most nem akart vitatkozni. Haza akart menni, és minél előbb. Így hát megpróbált jó képet vágni: – Kösz, de nem kérek! – mondta és megkísérelte kirántani a karját Szása kezéből.

– Nonono! Hová lesz az a nagy sietség? Anyagom is van! És már nem járok hozzátok, ugye tudod? – Johnny bólintott.

– Nyugodtan dolgozhatsz nekem!

– Kösz, de most nem érek rá...

– Lovagi torna, mi?

– Nem, csak tudod...

– Ne hantázz Johnny, nem tollas a hátam! Na idehallgass, rendben, nem kell, hogy velem melózz, egyelőre! Jössz te még úgyis az én utcámba, térdenállva fogsz könyörögni, hogy rakkolhass egy kicsit, igazi dílernek való csávó vagy, kajálni fogják az ártatlan képedet! De most még nem kell! Igazán nem kell! Sőt, még ajándékot is adok neked, tessék! – És Szása Johnny zsebébe gyűrt valami csomagocskát, és Johnny

bármennyire szeretett volna már eddig is szabadulni, csak most bírta kitépni magát, és roppant mérgesen nézett Szására.

– Ne dühösködj csávókám, ne dühöngj, nem éri meg! Inkább nézd meg otthon, mi van a csomagban! Nem fogsz benne csalódni, megígérhetem! S amit Szása papa megígér... Csak az ősök meg ne lássák, mert akkor gázos a történet! Csávókám...

„Csávókám így, meg csávókám úgy” – mérgeledött Johnny. Már csak ez hiányzott nekem, hogy narkót dugjon a zsebembe! El kellene hajítani, de hová?

Közben szinte észre sem vette, hogy beesteledett, és mind nagyobbá és nagyobbá vált az utcákon hullámozó tömeg. Szó sem lehetett arról, hogy csak úgy eldobja ezt a kis csomagocskát, ami – úgy érezte – szinte már égette a zsebét! Talán ha egy mellékutcába betérne... ám a dolog reménytelennek látszott, a munkából hazatérők százai, ezrei özönlöttek el a flasztert, mindenki felszabadultan vásárolt, sörözött, beszélgetett, ahogy New York-ban az emberek máskor is szoktak. Így aztán Johnny úgy döntött, jobb, ha minél gyorsabban hazaér. Otthon aztán eldugja valahová ezt az izét... Elégeti. Ettől jobb kedvre derült, és ez a jobb kedv egészen hazáig tartott. Csak amikor befordult a kapun, és látta, hogy minden szobában ég a villany, akkor lett savanyú a kedve. Érezte, hogy valami rossz következik, s ez az érzése rövidesen beigazolódott. Johnnyt ugyanis az egész család az udvari szobában várta, s mikor belépett minden szem órá szegeződött...

– Hát megjöttem – morogta zavartan a fiú, és letette a pizsamáját az asztalra.

– Épp ideje volt! – vélte Johnny papája, aki egyenesen a repülőtérre érkezett: véget ért az európai munkája, egy darabig itt marad, Brooklynban. Johnny számára máskor ünnep volt, ha édesapja hazatért, most viszont nem tudott igazán felengedni. Mormolt valami köszönés félét, és föl akart sietni a szobájába. Ám Bessy néni nem engedte:

– Szó sem lehet róla, hogy most lefeküdj! Vagy azt hiszed, nem tudjuk, hogy megszöktél a kórházból?

– Talán nincs igazam? Vagy olyan jó hely az a kórház?

- Nem. Nem jó hely, ezt mindenki tudja. – lépett előre Johnny papája.
- Csak éppen téged gyógyulni vittek oda, s nem azért, hogy szó nélkül lelépj onnan!
- Már nem vagyok beteg! Kutya bajom!
- És a hátad sem fáj? – Ezt Johnny édesanyja kérdezte.
- Nem fáj neki, Rosácskám, látod milyen jól szaladt hazáig! – válaszolta Johnny helyett epésen Bessy néni.
- Nem a hátával szalad! – mondta Rosa, amolyan az édesanyákat nem lehet megtéveszteni meggyőződéssel.
- Most nem ez a lényeg, hogy mivel szaladt – próbálta magához ragadni a szót Johnny papája.
- Hanem a betegsége... A betegséged. A fantáziáid. Az orvos azt mondta... – és papa összeharapta a száját.
- Nem az a lényeg, mit mondott – szólalt meg a sovány Lizzy néni is, Johnny anyai nagymamája.
- És az sem, hogy meglógott! Fő, hogy itthon van velünk, és minden olyan lesz újra, mint régen! – lelkesedett Lizzy néni.
- Miért, milyen volt régen? – kötözködött Bessy nagyi.
- Egészség, béke és nyugalom! – vágta rá a másik.
- Elég késő van ahhoz, hogy szegény gyerek csak itt álljon, és hallgassa ezt a veszekedést! – kelt Johnny pártjára az édesanyja. – Talán jobb, ha mégis lefekszik, holnap úgyis vasárnap, kényelmesen megbeszélhetjük az egészet...
- Rendben. Menj a szobádba Johnny! De ne gondold, hogy ennyivel megúszad! – mondta a papája. Johnny meg előhúzta a zsebkendőjét. Csak az orrát akarta kifújni, mielőtt elköszön és fölmegey a lépcsőn, ám ekkor a zsebkendővel együtt egy kis csomagocska hullott a zsebéből a padlóra. A csomag szétnyílt, és furcsa kis cigaretták gurultak szét belőle.
- Én tudom, hogy nem szívtál kisfiam – mondta Johnny mamája, mikor a fiú végre ágyba került, apa és Bessy néni pedig már rekedtre kiabáltak magukat, hogy díler lesz a gyerekből, meg hogy ezért fantáziál összevissza, és ki kell venni az iskolából, meg kell büntetni és egyáltalán! Kábítószerárus az unokám! Narkós a fiam! Stb.

– Én tudom, hogy nem szívtál kisfiam! – mondta Lizzy nagy, mikor anyu lábujjhegyen kisettenkedett Johnny szobájából, minden elcsöndesedett, és mindenki azt hitte, hogy a többiek már régen az igazak álmát alusszák.

– Én tudom, hogy nem szívtál kisfiam! – mondta nagypapa úgy éjjel egy óra tájban, mikor Johnnynak majd leragadt a szeme az álmoságtól...

– A leveleket elolvastad?

– El.

– És?

– És inkább aludnék. Amúgy meg minden rendben... Csak egy-két kérdésem maradt, áááá! – ásított Johnny egy hatalmasat és a fal felé fordult.

Nagypapa meg arra gondolt, hogy milyen szerencsénk van ezzel a kis hasissal. Mert így mindenki azt hiszi a családból, hogy Johnny ezért álmodott Nagy Lajos királyról! Ezért járt a diósgyőri várban, és ezért hasadt meg... – nagypapa saját következtetésétől megijedt egy pillanatra. De úgy érezte, muszáj folytatni a gondolatok logikáját: – Szóval ezért keletkezett a seb a hátán! Higgyék csak: annyira belőtte magát, hogy tényleg hanyatt esett!

– Hát igen, végül mégis Velence győzött! De hosszú harc volt és nehéz! És az egésznek az oka a genovaiak és a padovai Carrara Ferenc kapzsisága volt! Egymillió aranyforintot követeltek és Velence összes szárazföldi birtokát! Ezenkívül évi százezer arany adót...

– Az sok?

– Rengeteg! Mátyás királynak vagy száz évvel később volt évente egymillió arany körül a bevétele, de ehhez tudni kell, hogy rengetegféle adót szedett, és ennek ellenére sem sikerült a kincstárának minden évben ekkora összeghez hozzájutnia.

– És mit lehetett venni egy aranyért?

– Ha jól emlékszem egy-két aranyforintért marhát vehettél...

– Marha jó! Manhattanben sétálgassak veled, vagy Brooklynban?

– Johnny, a középkorban a marha volt az egyik legértékesebb árucikk! Szántani lehetett veled, húst adott és tejet!

– Ha megették, nem igen adhatott tejet többé...

– Kötzkødni akarsz, vagy történelmi ismeretekre vágysz?

– Jó, jó, csak vicceltem... – adta meg magát Johnny. Zeusz pedig lendületesen magyarázott tovább:

– Szóval a velenceiek összeszedték magukat és győztek. A korábbi vereség miatt börtönbe dugott Pisani Viktort újra kinevezték fővezérnek, a kalmárok pedig az utolsó garasukat is odaadták a győzelemért. A katonának zsákmányt ígértek, busás jutalmat, ha győznek. Gályákat építettek és támadásra indultak az elővárosi vár, Chioggia ellen. Fél esztendei szakadatlan küzdelem után foglalták el, 1380 júniusában. A hajóhad élén Pisani mellett az öreg dózse állt, személyes példájával lelkesítve a katonákat. A békét 1381. augusztus 24-én kötötték meg, Magyarország különböző kedvezményeket kapott, és 7000 arany kárpótlást a só miatt.

– A só miatt? – csodálkozott Johnny.

– Ühüm. Nem engedték be a dalmát sót.

– A só olyan sokat ért? – Johnny egyik ámulatból a másikba esett.

– Na ja. Mostanában a legolcsóbb áru a boltban a só. De ez nem mindig volt így. A középkorban nehezen megszerzett áru volt, amit többnyire bányából nyertek... És próbálj meg egyszer sótlanul étkezni! Nem egy nagy élvezet!

– És a királynak ez nem volt jó? Ez a hétezer arany?

– De. Jó volt. Csakhogy akkoriban Velence volt a világ közepe. Ha a genovaiak kapzsisága nem szól közbe, akkor a városállam Földközi-tengeri kereskedelmének a hasznát mi fölőztük volna le. A lengyel és a magyar trón megszerzése mellett Nagy Lajos lett volna Európa leggazdagabb uralkodója. S vele együtt mi, magyarok! Másképp alakulhatott volna a történelem... – Zeusz összeráncolta a homlokát.

– Azt mindenesetre így is elmondhatjuk – tette hozzá Zeusz némileg vidámabban – hogy ha Nagy Lajos nincs, akkor ma nem gondoláznának a lagúnákon az amerikai turisták, nem csodálhatnák meg a dózsepalotát – legfeljebb a romjait – és nem sétálhatnának a Szent Márk téren. Mindez a magyar királynak köszönhető, pontosabban Szepesi Jakab országbíró zseniális húzásának... Amiről te is értesültél.

– És Subich Mladen?

– Azt csak te láttad, Johnny! Mint ahogy Artus Bernátot is! Réges-régen elporladt a pápa börtönében, nem járhatott sem Magyarországon, sem Novigrad várában! De azért érdekes... nagyon érdekes az, amit erről a nem létező emberről meséltél! Aprópó, hogy van a hátad?

– Egyáltalán nem fáj – mosolygott Johnny. – És néha beszélgetek Samuel dokival is.

– Tényleg? Azzal a hunti-izével?

– Huntigton – bólintott a fiú. – Azt mondta, egy picit széthasadt az izé... a személyiségem. De most megint egyben van, és...

– És minek köszönhető a gyógyulás? – vágott közbe a törtitanár.

– Hát... a doki szerint csak egy valakinek...

– Bökd már ki, Johnny! Olyan kíváncsi vagyok! Felnőtt az illető?

– Nem. Nem igazán – Johnny lesütötte a szemét. Aztán egészen halkán suttogta, hogy alig lehetett meghallani, amit mondott: – Szőke haja van, és gödröcske a homloka közepén. És fölállt. És rá sem nézett Zeuszra, csak kiviharzott a szertárból.

Zeusz meg csak mosolygott. Hosszasan. Annyira hosszasan, hogy a végén észre sem vette, és kacagni kezdett. Aztán előhúzott egy szivart, és jóízűen rápöfékelt. Kinézett az ablakon, és arra gondolt, hogy nemsokára karácsony. De előbb még hálaadás, javította ki magát, aztán kihúzott egy fiókot, és egy köteg dolgot dobott az asztalra. Ezeket még ma ki kell javítani...

– ...Szóval akármilyen hihetetlen, ez a te Jánosod a jövőből érkezett ide – mondta Lackfi István főlovászmester Garai Klárának 1379-ben.

– De hát szeretjük egymást! Össze akartunk házasodni! Azt terveztük, hogy elkísérjük Kassára a királyt – és a szép Klára könnyezett...

– Nos, egészen biztosan komolyan gondolta... esküdni mernék rá, hogy nem akart becsapni téged! Ám vár minket a király! – és a főlovászmester biztatóan mosolyogva, gyengéden, de határozottan betuszkolta a síró-rívó leányt az ajtón...

– Tehát mégiscsak ő volt... – mormogta a király.

— És ugyanolyan gyűrűt viselt, mint én – mondta a főlovászmester.

– Akkor sikerült! – mondta Lajos, mintegy saját magának.

– Mi sikerült? – érdeklődött a királyné.

– Ezt a gyűrű dolgot én sem értem! – hüppögött a szépséges Klára.

– Nem is kell! – legyintett a király. Nem is kell nektek mindent értene-
tek – és az ablak felé fordult, a hátát mutatva a többieknek. – Gondoljátok
azt, hogy egy valószínűtlen mese résztvevői vagytok, és megérintett ben-
neteket a messzeség... Lovag érkezett az óperencián túlról, mert úgy
érezte, túl sok itt a galád fondorlat és a gyűlölet. Kardos angyalok kísérték
az útján, és amikor beteljesítette a küldetését, visszament oda, ahonnan
származott. S bár fáj a szíve az itt maradtak után, nem tehetett mást, mert
a messzeség az ő hazája. – És visszafordult Klaráék felé, és ők látták, hogy
csendesek és szomorúak a király szemei.

— Most menjete, és imádkozzatok érte. Szüksége lesz rá! És még vala-
mi! Szerencsés János eltűnt Visegrád sziklatömlőcei mélyén. Kémkedett,
és ez lett a büntetése! Aki erről mást mond, az halál fia! Erről kezeskedem!

– Gondold azt, hogy én vagyok Szerencsés János! – mosolygott Klárára
a főlovász, amikor kiléptek a királyi lakosztály ajtaján. Klára először vala-
mi csúnyát akart mondani, de még a könnyein át is látta, mennyire szelí-
den néz rá Lackfi István... Mondhatni szerelmesen.

– Tudod jól, hogy ez nem igaz... Nem megy... És én őt nem fogom el-
felejteni soha! De azért kedves vagy... és talán segítesz megmagyarázni
ezt a hirtelen eltűnést... most szeretnék egyedül lenni! – meghajtotta a fe-
jét és elszaladt. A főlovászmester meghatottan nézte, ahogy a könnyű to-
pánkába öltöztetett lábak mind távolabbról integetnek vissza a két bástya
között vezető úton...

– Tényleg ő volt? – kérdezte a királyné, mikor végre kettesben ma-
radtak.

– Ő bizony – bólintott melankolikusan a király.

– Ez valahogy egészen hihetetlen! – csattant fel a királyné. Ilyesmi nem
létezik!

– Miért? Horoszkópkészítés létezik? Galeotto uram nem a jövőt kutatja
a csillagokban?

– De mindenki tudja, hogy...

– Hogy? Fejezd csak be, légy szíves! Hogy szemfényvesztés! Ezt akartad mondani, ugye?

– És miért mondtad, hogy sikerült?

– Sikerült egy szalmaszálnyi reményt juttatni a főlovászmester kezébe... Hogy bármi történik, mégsem hal ki a Lackfiak nemzetsége!

– Mi történhetne? – értetlenkedett a királyné. – Most például Kassára utazunk és elfogadtatjuk az urakkal: Mária lányunk fog uralkodni a lengyel trónon teutánad. Velencét legyűrtük, mienk a világ! Mi baj lehet velünk? Velünk és Magyarországgal?

A király erre csak hümmögött. Fáradt képet vágott, remélte, megsajnálja a felesége, és magára hagyja... ám legbelül valahogy nagyon csodálkozott, hogy a Szerencsés János eltűnése előtt még oly izgatott királyné ily gyorsan túllép ezen a zavaros ügyön. Egyidejűleg meg is nyugodott, hogy Erzsébet nem firtatja a gyűrűt, és nem akar foglalkozni azzal, hogy miért nincs többé ez a Szerencsés János! Aki nem egymagában tűnt el... Nem bizony! Vele tűnt Maciek Olesnicki, a lengyel herceg és az idősebbik Fortunate lovag is. Titokzatos! Fölöttébb titokzatos! Csak Toldi Miklós maradt a kis társaságból, no meg Garai Klára, akit az őszi, esős napokon gyakran látnak majd sétálgatni a két bástya között, a falon. Időnként oda lép hozzá egy fiatalember és köpenyt terít a vállára. Klára int a kezével, hogy köszöni a gondoskodást, de hagyják magára. Egyedül akar lenni...

Huszonkettedik fejezet

Szerelem

Johnny körül sok minden megváltozott. Nem engedték el egyedül az iskolába, és érte mentek, akár egy dedósért. Délután nem mehetett el sehova, s ha mégis, akkor percre meg kellett mondani, mikor jön vissza, kihez megy és miért... Volt ebben valami jó is, hiszen a nagyszülők és szülők a kábítószerelés fölötti aggodalmukban teljesen elfelejtették Johnny hátán a már-már alig látszó heget, és a feltételezett „narkós állapotok” magyarázatot kínáltak nemcsak az elesésre, hanem a fantáziákra is. Ezért nem firtatták, hogy mi a helyzet Nagy Lajos királlyal, hanem csak aggódtak. Utóbbi kicsit fárasztó volt, így aztán Johnny nagyon, de nagyon örült, mikor végre átengedték Claire-hez... A fiúk nem voltak otthon, és Anne néni némi tevés-vevés után kiment a kertbe.

– Tényleg dílerkedtél? – kérdezte a kislány, amikor végre kettesben maradtak.

– El tudod képzelni? – kérdezett vissza a fiú.

– Nem nagyon – rázta meg Claire újabban barnásszőke fürtjeit. A díványon ültek egymás mellett. Claire homlokán az előbb megjelent a gödröcske – amikor a dílerségről érdeklődött – most meg elhalványult. Odakünt nemrég állt el az eső, Anne néni gumicsizmában totyogott a virágágyások között. Közben az eget kémlelte, furcsa, félrehajtott fejjel, mint egy megfáradt golya, aki éppen azon erőlködik, hogy végre rávegye magát a hosszú utazásra, a messzi délnek, ahol örökké nyár van, meleg, és a pálmafák gyümölcszeit mindennap körbesimogatja a langyos trópusi szél...

Claire-t pedig sosem érzett nyugalom szállta meg, valami biztonságféle megmagyarázhatatlan érzés, amiről csak egyet tudott pontosan, hogy... hogy ez az érzés Johnny személyéhez kötődik. Johnny pedig zavarban volt, és olyanokat mondott, hogy „jót tett a levél”, meg „újra én vagyok” meg: „és azt is sejtem, hogy mi történt velem...” Claire pedig nézte Johnny ajkát, egyre csak nézte, de már nem hallotta, hogy mit mond... Johnny pedig igyekezett mind gyorsabban beszélni, nehogy valami végzetes történjen, amit ugyan nagyon szeretne, de egyben fél is tőle...

Aztán mégis megtörtént. Johnny nem tudott beszélni, de nem azért, mintha kifogyott volna a mondanivalóból. Egy kedves, puha ajak érintette a száját, Johnny először megdermedt, aztán megadóan becsukta a szemét. Anne néni odakint még mindig a felhőket kémlelte...

– Hogy mi lesz a történet vége? – kérdezte Zeusz.

– Az a gyanúm, hogy sok jó nem lehet. Azt sosem szerették a középkorban, ha lányok uralkodnak a királyok helyett – válaszolta Johnny, szokatlanul magabiztosan.

– Jól kapsigálsz, Johnny fiam – mondta Zeusz, és összeszűkült szemmel vizslatta kedvenc tanítványát. Jobbjában szivart morzsolgatott, és roppant módon fúrta az oldalát a kíváncsiság: vajon mitől lett ilyen karakán ez a Johnny gyerek? Hiszen még külsőre is változott! Egyenesen ül a széken, és tekintetével nem a padlót fürkészi, hanem a szemembe néz. Nyíltan és egyenesen. Hm. Majd rájövök!

– Azonkívül három nagy hatalmi csoport, három nagy család körvonalazódott ezekben az években – folytatta Johnny.

– Micsoda szavakat használasz?! Körvonalazódott? Honnan veszed ezt? – érdeklődött Zeusz. Magában pedig erre gondolt: „Nő! Más nem lehet!”

– Nagypapa könyvéből! – rántotta meg a vállát Johnny. – Az egyik társaság a királyt tűzön-vízen követő Lackfiak, akiknek a rokonai közé tartozik Himfy Benedek, a pozsonyi főispán.

– Kitűnő! – dicsérte Zeusz. Lassan szakértője leszel a témának!

– Magyar vagyok! – válaszolta öntudatosan Johnny, mire Zeusz

agyában még egyszer és még erősebben megszólalt az iménti hang: „Nó! De még micsoda nő!” – ám hangosan csak ennyit mondott:

– Amerikai magyar! Nem akarom lebecsülni az érzelmeidet, Johnny fiam, de azért te mégiscsak itt születtél!

– Itt – felelte Johnny, pillanatnyi gondolkozás nélkül –, ez igaz. De nem az én igazi helyemre születtem! És nem is az én igazi időmben! – tette még hozzá elkomoruló arccal. Zeusz egy kicsit megijedt ettől az arctól és ezektől a szavaktól.

– És a másik két család? – igyekezett békésebb vizekre evezni a történelemtanár.

– Az egyik család egyértelmű, hogy kit támogat. A délvidéki Horvátok Durazzói Károlyt szeretik, az ő oldalára állnak. Őt támogatták az utolsó nápolyi hadjárat idején is, amikor maga Orbán pápa, no meg az a Sienai Szent Katalin hívta Lajos királyt az áruló Johanna ellen, aki a francia ellenpápa oldalára állt. Lajos pedig Durazzói Károlyt küldte elfoglalni Nápolyt, és megbüntetni az áruló Johannát.

– Akkor vele nincs gond, ugye? Hiszen elment Nápolyba! – vetette közbe Zeusz, átvéve a „diák” szerepét Johnnytól. „Egészen biztosan Claire!” – sutyorogta közben a hang az agyában. „Csakis Claire lehet!”

– A női vezetést – mint mondtam – nem sokáig bírják az urak. Visszafogják hívni Károlyt Nápolyból szerintem hamarosan!

– No és a harmadik párt?

– A Garák. Ők egyértelműen a királyné mögött állnak. És az ő embeerek kerülnek a fontos tisztségekbe mindenütt. A püffeteg arcú Liszcai úr mégiscsak macsói bán lett, helyette Drágfi Sándor az asztalnokmester. A lógó bajszú, sántikáló Losonczi László pedig már korábban erélyi vajda lett, és meg is maradt a posztján.

– Igenis tanár úr! – viccelődött Zeusz. – No és törvényszerűségekkel mi a helyzet? – tévedt megint ingoványos talajra. Zeusz az utóbbi mondatokból ugyanis arra engedett következtetni, hogy Johnny teljesen kigyógyult a fantáziálásból, s a néhány perccel ezelőtt elhangzott „nem jó időben születtem” mondat csak a véletlen műve volt! Most meg akart bizonyosodni következtetése helyességéről, ezért kérdezte Johnny-t, ezért utalt a legutóbbi beszélgetésükre.

– Meggyógyultam – mondta a fiú, de most elfordította a fejét, s nem nézett a tanárra. – Nagypapának köszönhetően. Írt nekem egy levelet, hogy tegyem rendbe a dogokat... a múltban...

– És te megtetted – bólintott Zeusz, lassan ejtve ki a szavakat. S mielőtt még Johnny bármit is mondhatott volna, gyorsan visszatért a királyhoz:

– S tudod, hogy milyen napon halt meg Nagy Lajos? – Johnny meglepetten nézett: – Nem... Meghalt? Nem tudom...

– Mostanáig arról beszéltél, mi lesz a király halála után! Hogy három nagy párt körvonalazódik! Három nagyúri párt! Miért csodálkozol, ha azt hallod, meghalt a király?

– Megszerettem – vonta meg a vállát Johnny, s mintha egy könnycsepp jelent volna meg a szemében. – Valahogy... valahogy nem gondoltam, hogy ő is meghalhat.

– Pedig még a nagy királyok is meghalnak egyszer... De – és Zeusz megállt a beszédben – de ő egy nagyon különös napon hunyt el.

– Hogyhogy különös?

– Hm – morfondírozott Zeusz. Nyilván véletlen egybeesés...

– Tessék már mondani! – Johnny most olyan volt mint régen. Eltűnt a tanáros magabiztossága, úgy látszik erről még nem olvasott nagypapa könyvében.

– Nos – mondta Zeusz, és meggyújtotta a szivarját –, nos 1382. szeptember 10-én halt meg, éjfél tájban. Ezért van, aki azt mondja, hogy 11-én, ugyanazon a napon, amikor 619 évvel később a WTC összedőlt. De előbb még megérte, hogy Durazzói Károly...

– Mit csinált Durazzói Károly?

– Szép májusi nap lehetett...

– Nápolyban már érett a korai cseresznye, amikor Károly úr beküldte a négy magyart Johannához.

– Mindig az az ármány... – Lajos király összetörve, nagy betegen feködött az ágyon. Tudta, nincs már sok hátra, de a jó hír egy kicsit fölvilla nyozta. Talán utoljára? Kinyitotta az ablakokat, a forró júniusi szél besöpört a szobába, akár egy fékevesztett vad ló.

– Valóban, felséges úr – mondta ifjabb Lackfi István, a főlovászmester. Bár Károly úr már tavaly bevonult Nápolyba, nem bántotta a trónbitorló

Johannát, Endre királyfi gyilkosát. Pedig hatalmában állt volna. Most viszont, hogy a céda nő újabb leveleket küldött a francia ellenpápához, beküldte hozzá a négy magyar vitézt.

– És a négy magyar megfojtotta Johannát.

– Ahogy mondod uram!

– Akkor hát beteljesedett! – s a király a fal felé fordult. A hírvivők ácsorogtak egy darabig, aztán lassan kiszivárogtak a királyi lakosztályból. Az ágyon pedig békésen szuszogott a valaha létező legnagyobb magyar birodalom ura, Lengyelország, Horvátország és Magyarország királya, Lodoméria, Halics ura, Moldva és Havasalföld hűbérura, Velence legyőzője és felvirágoztatója: Nagy Lajos király.

Azzal a békés tudattal aludt, hogy mindent elrendezett maga körül. Nem sejtette, hogy hamarosan bekövetkező halála hazájában sokkal nagyobb földindulást okoz, mint amit okozott az ikertorony felrobbantása, abban a másik, új világban, 619 évvel azután, hogy az uralkodó örökre lehunyta a szemét. Szeptember 11-én.

Lackfi István viszont csak egy kicsit szomorkodott amiatt, hogy beteg a király. Tudta, hogy valaki már nagyon vár őrá, valaki, akinek a szíve egykor ugyan másért dobogott, de az a valaki mostanában mind sűrűbben és sűrűbben mosolyog a lovászmesterre, ha véletlenül összefutnak a bástyasétányon. Valaki, akinek a nagy hatalmú nádor az apja, neki viszont egy kis gödröcske van a homloka közepén.

Vége

Forrásmunkák

Nagy Iván: Magyarország családai címerekkel és nemzedékrendi táblákkal, Kiadta: Friedeisz István, Pest, 1857 (Deimel és Kozma Vazul által nyomatva) – Helikon Kiadó Reprint

Hóman Bálint és Szekfű Gyula: Magyar Történet, II. kötet, Királyi Magyar Egyetemi Nyomda, 1936

Thuróczy János: A magyarok krónikája, Európa, 1980

Dümmerth Dezső: Az Anjou-ház nyomában, Panoráma, 1982

Fügedi Erik: Ispánok, bánok, kiskirályok, Magvető, 1986

A magyarok krónikája, szerkesztette: Glatz Ferenc, Magyar Könyvklub, 1996

Arany János: Toldi szerelme, Franklin – Társulat

Tartalomjegyzék

ELSŐ FEJEZET: HÁBORÚ!	5
MÁSODIK FEJEZET: SZERENCÉS JÁNOS VISSZATÉR	15
HARMADIK FEJEZET: AZ ÖRDÖG MAGA!	21
NEGYEDIK FEJEZET: DON'T WORRY, CLAIRE!	29
ÖTÖDIK FEJEZET: ADD NEKEM AZ ÁLMAIDAT!	35
HATODIK FEJEZET: ODAÁT, A DÉLI TORONYBAN	45
HETEDIK FEJEZET: NINCS MEG A KINCS	57
NYOLCADIK FEJEZET: „EZALATT” 1378-BAN	65
KILENCEDIK FEJEZET: ÉL EGY EMBER NOVIGRAD VÁRÁBAN	73
TIZEDIK FEJEZET: SUBICH MLADEN? SZEMÉLYESEN!	79
TIZENEGYEDIK FEJEZET: SIKERÜLT!	87
TIZENKETEDIK FEJEZET: A GYŰRŰ A TIÉD!	97
TIZENHARMADIK FEJEZET: VILÁGOK HARCA	105
TIZENNEGYEDIK FEJEZET: MINDENKI MÁS?	113
TIZENÖTÖDIK FEJEZET: HOL LEHET A FŐLOVÁSZ?	123
TIZENHATODIK FEJEZET: KI ITT BELÉPSZ...	131
TIZENHETEDIK FEJEZET: DURAZZÓI KÁROLY A SZÍNRE LÉP	139
TIZENNYOLCADIK FEJEZET: KI ITT A „BESZÉLŐ” ?	149
TIZENKILENCEDIK FEJEZET: VADKAN KALAND	161
HUSZADIK FEJEZET: A FELISMERÉS	171
HUSZONEGYEDIK FEJEZET: NARKÓ!	183
HUSZONKETEDIK FEJEZET: SZERELEM	191

